

העונפים הזה

תצלומים ראשונים של מלך מלכי הג'אז שפתח

על ישראל

בהסתערותו

ארמסטרונג בג'אז

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורך משנה:

דוב איתן

עורך כתיבה:

פיליב קשה

כתב בכיר:

אלי תבור

חברי המערכת:

עורך תבנית:

זקי

צלם המערכת:

אריה קרו

החוב גליסון 8, תל-אביב, טלפון 26785, ת.ד. 136. מען למברקים: "עולמפרס". המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. פרוט משה שחם בע"מ, ת"א, טל. 31139. החפצה: דוד טופל ובניה תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

2.1 י"י י"י

מינוט לשונאיארם הייתי כותב שורות אלה לפני שבוע 5, מעריב לו היה סיכוי שהחוש ישמע את הנקודה ב"לח" אך לאחר מכתבו של ס.מ.א. מצרפת בעתונכם (העולם הזה 1123) אני יכול שלא להגיב. ננעתי כבוד למקרא הקטע המבחי - "ערבי של פורים" ב"מעריב" המוכר את הכריות האנטישמיות בדורות האחרונים. מחירי שטיפור כזה מתפרסם בעתון "ישראל" בתור פרסאות של יום ששי במנחה מפקפקת להעלות חידק החסודים וגאונותו החינוכית של צברינו הם. האמן לי ירדו האלמוני ס.מ.א. אלפים רבים מהלכים בחוצות המדינה, הוודעים בליבם שאומותינו נועדו להיבנות יחד ויש שונאיארם יהפכו אצלנו למיעוט.

ד"ר גדי הרמן, הרובות

מי יתרום?

לפני כשבוע הונחתה אצלינו בקשה לתרום סכום כסף מינימלי וסמלי לצורך מניח העליה הנערכת כבדית ישראל. הערב, בא כספרדתי של כל הסטודנטים במקום, החידק יום על עמל כפיהם ואינם זוכים לשים תמורה כפית ומתנות כסף מחוריהם בארץ. החלטנו לתרום המישה דולר לנולולת פרט לכבודים אשר סירבו לתרום מתוך סיבות עקרוניות, וביניהם עפרה שור קריינדל, נלי צה"ל, וקול ישראל. לשעבר הוויאד לוקה, איש "נלי צה"ל" לשעבר, בהודמנות זאת רצינו מאוד להודות לכם על מאמרו של העורך אודות הנעשה בארץ. אני מוקי רים את מאמצים.

אליהו שינברג, עמי דולב, סאןטיאגו, קליפורניה

בעקבות סרטינוער

כתבתם, "המשימה הנדולה" (העולם הזה 1123) היתה משימה אפיינית לכם, בה המאתם אתם מנוחת מריו. אתי הוקר, שמת לפני שבוע באותו לילה אפל, מעולם לא חשם "לבעע משימה נדולה שאינה ניתנת לביצוע". להיות מורה, אין זו משימה נדולה לתלמיד שכל חייו היה מצטיין בלימודיו. הוא מעולם לא עשה חיל כדי להפגין כי הוא טיפוס קשות. הוא חיל רדוע בהתנהגותו השקטה והתרחבות, ומעולם לא התנהג בצורה קשותה והצופה. בשם אלוקים! כתבה ערינה בואת אינו חייב לנסח אדם "שבורא" הישע מפרטינוער האמריקאים האחרונים.

דייד מונצה, ירושלים
לא היתה כל כוונה לפגוע במתחבר רחום מונצה, אולם מטיפורי חברו התקרב רחום של אדם עדיןנפש שניסה להסתיר את עדינותו, וזה היה קו הכתבה.

לא הכרתי אדם צעיר קרוב לשלימות יותר מנתון המנות. מעולם לא תופיע כחצוף או מתבדה. הוא היה תלמיד מצויץ ועוד תכנינות טובות שלא כאן הפסוק לצינון. מותר תעלומה היא ומכה קשה מנשוא לקרוביו וירדיו.

יוסף סימוןטוב, ירושלים

לא פחות ממנו

ההומור של שייע גלור בכתבת הספורט שלו הוא פראני מאוד, והסגרידה שלו, שי הוא הופך את עצמו לסופרית. מאחר הונכס זקוקים לאינפורמציה שלו איך הפסידו מכבי תל-אביב, או איך לא הצליחה לנצח את הקבוצה היריבה, אני מציע להדפיס עבורו את הסטסילי כרלמסון: הנדון - משחק בין מכבי תל-אביב לבין... המשחק הסתיים בנצחון, בהפסד, בתקוץ (נא להפגין את המינור) המשחק היה רע, טוב, בינוני (נא לפחוק את המינור). הנולדים הונכסו על ידי בוננים הנאים: ... אני הייתי מצויץ, מובימאור, טוב (פחות מזה לא יתכן).

שמאל בר, ירושלים

הא הוא, אני

בעתונכם (העולם הזה 1120) פירסתם ביקורת על הסרט "עמוד האש" בו השתתף תי כשחקן. ברצוני לציין לשבח כי הייתם אולי היחידים מבין כותבי הביקורות השונו, אשר לא פסצו על המציאה להראות את כושר התיחות שלהם בשפכם איש ונפריה על הבמאי הססן. הסעות בביקורת היתה טכנית בלבד. עפמיים נקבתם בשמו של משה יערי, גם הוא שחקן בסרט, כאשר למעשה התייחסתם אליו. בפעם הראשונה היה זה בכתורת לתמונה, ובשניה בעצם המאמר בו אתם מציינים, כי בראות יערי את הסנק בוער הוא נזכר במחנות הרבנות. יערי לא יכול היה לראות את המנק בוער באשר היה זה הוא שחבעירו, זה הייתי אני שאמרת את הדברים האלה, אחרי שחברי הטוב, משה, נהרג עם המנק שהעלה באש בהודמנות זאת אני רוצה למסור את בריתו לעורך העתון על יסודות מאמרו על סוריו באירופה ואמריקה. מאמרים אלה שניחנו בעמקות וחיות מפליאה, הביאוני להכיר מה חשובה העבודה שענתונכם עושה בין הישראלים שאני פונש כאן, מעטים הם אשר אינם יודעים, כי אם יש ברצונם לדעה על הנעשה בארץ ובהקדם, עליום לקרוא את העולם הזה, ומאמרים כאלה של אבנרי הופכים קריאה זו לחובה מוסרית.

עמוס ברנדשטר, מוקדי, לונדון

איך הרומן?

לאחר שקראנו הישבע את עתונכם, ולאחר שדפוסנו בו והיפושנו שוב ושוב ולא מצאנו את מובקשנו, אנו פונים אליכם בשאלה שבה פדאגיה אונתנו איך מתקדם הרומן בין אורי וזהר ונערתו אילנה רובינאץ איך יכולתם לפסח הישבע על נושא מרתק זה?

אתם מבינים, הגיוס, וכל השאר, קצת הסיחו את זעתו תתעקש.

נושא צ'אפריני קראתי בתשומת לב את מאמרו של אורי אבנרי "מכונת הבהלה" (העולם הזה 1123) הכתוב ככשרון רב. הנתיב במיוחד מן התיאור על אשר התרחש בכנסת כאשר שמעו בה, מכלי שני, על היסודר האומלל. יפה צייר מר אבנרי על אוירת הבהלה והפאניקה שהשתררה בכנסת, בעצם ללא יסוד מספיק. מה שמפתיע הוא שמר אבנרי נחפס לישפע של השערות וניחותים שעמדו כביכול, מאחורי פרשת הגיוס, אין לראות כל כוונות וזון בפעולותיו של מר בוגוריון בנידון. הרי הוא עצמו אמר בפרהסייה "ש"נחרד" בשמעו את התודעה ברדיו.

אריה מערבי, תל-אביב

העורך מזכיר את פעולת התנמול של עזה בשנת 1955 כמאורע שפתח את שרישרת האירועים שהביאה לכסוד למערכת סני. הרשוני לתקו תיקון קלי, לפעולה זו קמה כשבוע ימים פעולה ישראלית אחרת ברצועת עזה. המועד המדויק: יום אחד אחרי שנת המות התנגדות המצרים, בלית בני דאד. מעניין לציין כי תחמת ברית כנגדא היא שהיתה מהלך הפתיחה של מערכת במלחמה הקרה כמזרח התיכון, ואילו הפעולת לה הישראלית היתה מהלך של מערכת כפלי המה החמה הישראלית-מצרית. הסיום המשוו תה של שתי המערכות: מלחמת סואיסיני. מוכן שלא רק התחלה והסיום היו משוו תפים בתור דונמא אחת מני רבות הר שונו להוכיח את הפעולה נגד המוצבים הסורים, שבאה וזוממה אחרי שהיה ברור שסוריה התיצבה בנליו לצד המצרים בהתנגדותה לברית כנגדא.

מ. מור, ירושלים
צ'ארלי צ'אפלין איך? כלום המחזה של אומה שלמה היוצאת למלחמה בנלל קריאת רדיו ש"טותית. מוצא לדעת נגד מי ובשבייל מה, איננו נושא נפלא לסרט עבורך?

יהושע הרק, ירושלים

זעזוע נוסף

בסיפורכם על הפעולה המזועזע ברמת השרון (העולם הזה 1123) מצאתי כמה פרטים לא מדויקים הטעונים תיקון: עתון הערב "מברק" היה קניינו הבלעדי של לח"י ולא היו שותפים בו לא מר לובוצקי ולא נצלר המנות. "מברק" החל להופיע עוד לפני הפינוי הבריטי ועל כן לא הודפס שם לח"י כמ"ל. מר לובוצקי היה עורכו הראשון של "מברק" כנצנע תנועת העם אשר כמה מדעותיה היו אותה שענה קרובות לח"י. לאחר פרישתו אברהם העריכה המעשית לירי אלהיו עמיקם, ברית לח"י. "מברק" לא משט את הרגל. הופעתו נספקה, מפני שעורכו, כותביו ומרית עובדיו נאסרו על ידי ממי שלת ישראל בעקבות הוצאתו להורג של הרון ברנדוס. קשה היה להמשיך בהוצאת "מברק" מאחורי הגדרות של מתנה גלמי ומאחורי החומות של כלל עכו וכלל בית שאן.

נתן ילין-מור, תל-אביב

יהודה נצלר היה מאנשי המנהלה של מברק, אך לא שותף בו.

אף על פי שאינו רגשני ביותר, וזעזעתי כשראיתי את התמונה של האם ובתה שני צחו על ידי יהודה נצלר כשהו עטופות בחריכים. האנישים מספיק מזועזעים מקריאתה על המעשה, ומדוע צריכים עוד להביא לעיניהם הסוגות מזועזעות?

ה. ב. חיפה
אם אתם יכולים להסיק כי נצלר עשה את מעשיו בדעה צלולה ולא היה מטורף, או אני הולך עוד היום לסגור את עצמי בבית משוגעים. היו לי צרות וחובות יותר משל נצלר. לא יכולתי לרצוח את אחתי וילדי, אפילו לא חשבתי על זה. כנראה שמשטרו לא בסדר אתי.

י. דוידי, ירושלים

בחודשים האחרונים לפני שי עברה את הגבול לעזה הירדנה עלידי המצרים לחמש שנות מאמר, עבדה אהובה דגנית כי דוגמנית לציירים. תמונותיה, שצוירו בידי אמנים ותלמידים, יתפרסמו בגליון הכא של "הי עולם הזה", גליון ערב פסה, יחד עם

יומנה של אהובה

— מיסמך אנושי המעורר למחי שבה — וידויה של צעירה, בת משפחה מוכבדת ממוצא כורי, די, פקודה במשרד ראשיהממד שלה, מועמדת לקצונה, אשתו של סמל צנחנים שהתגרש מר מנה, צברית שהתדרדרה בהרר רגה לחברה מופקפקת — עד שהגיעה להרפתקתה האחרונה.

השבוע התלכסה הארץ כולה בבעיה יסר דית מאד: מי להתייחס אל צה"ל? מה מקומו של צה"ל במערכה המדינית הפנימית? איך להגיב על ליקויים אמיתיים או מדומים בצבא? חלק גדול מן הויכוח הזה נשאר כמזם. הממשלה והמפלגות התלבטו, השלטונות של חו הוראות איפול תכופות וסותרות זו את זו. באחירה של שמועות וחצאיידועות, התי נהלו ויכוחים סוערים בבתי פרטיים. מערכת העולם הזה לא יכלה, כמוכן, להימנע מויכוח זה. גם עלינו היה להחליט: איך לטפל בנושא עדין זה? מה להגיד ומה לא להגיד? באינו מידה להסכים לאיפול הממשלתי, ובאינו מידה ללחום בו? ★ ★ ★

דבר אחד היה ברור לנו מאליו: איך לא לדבר על צה"ל.

לא נדבר על צה"ל בנימה של עבודת אלילים. כללנו היינו חיילים, אם בעתות סוערות של לחחמה, ואם בעתות שקטות של שלום-יחסי. איננו יכולים ואיננו רוצים לדר שרת על צה"ל כאותם עסקימפלגות שלא יבועו יום אחד בחייהם במדיחאקי, והי מתפלשים בעפר למראה כומתה אדומה. אינו יודע מה רוצים עסקים אלה להשיג בפולחן כוונ מוסכך זה. אם הם חושבים שבצורה זו ירכשו את לב הנוער הצברי, אינטליגנציה של דור זה, ששירת בצה"ל - מודעות ונאומים בסגנון "צבא ישראל - טהור" או התמוגגות ממורסיות העילאית של הצבא - יעוררו רק גיחוך כדור זה.

לא פחות מגוחכת היא הפוזה של שר-הבטחון, המודעזע בתמימותו, אחרי עשר שנות כהונה, מדיחה כוזב של קציני אחר. ראוי: צבא-ההגנה אינו קהילת-קודש, לא עדת בתולות וקנות, ולא תזמורת של מלאכים. הוא גם אינו בור של שחיתות ורקבון. הוא ראי נאמן של החברה הישראלית הצעיר. רה. יש בו הרבה אנשים בחלי רצון טוב, וגם כמה אנשים בעלי רצון פחות טוב. יש בו אידיאליסטים וקארייריסטים, ולא תמיד אפשר להבחין ביניהם. יש בו אנשים חכמים, וגם כאלה שהם פחות חכמים. יש פריקת עול. יש בו אנשים המסוגלים להציל חיי ליד מסכן תוך סיכון חייהם, ויש בו אנשים המסוגלים לבצע פעמי-מלחמה.

דמותו של צה"ל תיקבע, בסופו של דבר, עלידי האחירה החברתית האופפת אותו, עלידי תינוכו (וחוסר-חינוכו) הפנימי, ועל ידי ההדרכה שהוא מקבל מסגל-קצונותו. כדי לעצב דמות זו ברוח הנכונה, אסור לשחק באש של מיליטאריזם דימאוגי, ואסור גם לרערע את המוראל עלידי קנונות פולטיקאים. צה"ל זקוק, לדעתי, לביקורת ציבורית מתמדת, גלויחילב ואחראית. העדר מוחלט של ביקורת זו (אם להתעלם מקבוצת העסקנים בועדת-החיון-הבטחון של הנוסטה, שאיש מהם לא שרת מעולם כטוראי בכל חיל שהוא) אינו טובת הצבא. ★ ★ ★

התנגדו תמיד לנסיגו הנאיבי של דויד בן-גוריון להמקיד את צה"ל ולהפכו מעין אחווה פריטית. אנו מודים בלב שלם בזכויות של בן-גוריון בשטח זה (אוחו) אנו מכירים היטב) אולם הרשינו לעצמנו לחייך באשר ניהה לרשום לזכותו האישי את כל ההישגים של הקולקטיב הגדול הנה. התפארות זו היא תופעה שלילית. היא שלילית שבעתיים כאשר איתו איש מנסה

לענדה בוקר!

רצוף ומורטיעצבים, לשמור על שווימשקל וחושמציאותי.

★ ★ ★

עשריםיושש שנות שלטון של דויד בןגוריון לא היו שנים רגילות. גם כאשר ירש את מקומו של חיים אלולורוב הגאוני כיושב־ראש ההנהלה הציונית, כבר היה דויד בןגוריון עסקן מפלגתי עמוס נסיון, שיכול היה להביט אחורה על 30 שנים של מאבקים פוליטיים. העולם השתנה מאד מן הרגע שדויד בןגוריון עלה לארץ ועד לרגע שהגיע לדרגת ראש־ממשלה ציוני. הוא השתנה עוד הרבה יותר מאז ועד היום.

כאשר הגיע בןגוריון לשלטון, לא חלם איש, זולת קומץ משוגעים לדבר, על פצצות אטום ומימן. העולם הערבי היה מחולק בין ציבים עליונים קולוניאליים. הולאנד היתה מעצמה עולמית, ציכוסלובקיה היתה מדינה חשובה מאד, בריטניה שלטה על הגלים. הלב היהודי המה בלבב סנימה בחלמו כי איפעם יהיה בול יהודי, מטבע יהודי, חייל יהודי, שר יהודי.

האם אפשר בכלל לדרוש מאדם בן 73 שישנה מדי שנה את מושגיו היסודיים? האפשר לדרוש ממנו להתאים את עצמו באופן רצוף לתנאים המשתנים במהירות מסחררת? האפי שר לקוות כי אחרי 26 שנים של אחריות מעיקה ואוכלת־כוחות יגש לבטיות חדשות ברעננות הרוחנית של גבר בן 30 או 40?

היש פלא בכך שאחרי כל זה הולכים ומתרבים המקרים של אבדן־עשתונות, של חוסר־אחריות, של זלזול בכל העולם? היפלא כי בנאום שנשא השבוע מנה דויד בןגוריון את כל התפקידים של העשור הבא, וששט שכת לציין את התפקיד העיקרי לעשר השנים הבאות — השגת השלום בין ישראל והעולם הערבי?

★ ★ ★

כמה פעמים עוד נקריב שצירימלעזאול כדי לחסות על רגעי־החולשה של האיש הנושא באחריות? כמה האפשר לדרוש בכלל חוש מציאותי מאדם אשר במשך 26 שנים לא נסע באוטובוס, לא דיבר אל אדם כאיש אל רעהו, לא שמע כמעט אלא דברי חנופה של אנשי־כ"כ שסיסרו ודיחחו לו את אשר רצה לשמוע ומנעו מעיניו כל דבר ש־היה בו כדי לגרום לו צער ולזעזע את דעותיו הקדומות? כראש־ממשלה, ונסוג לכסה־הנשיאות אשר הוא (למרות כל

פעמים עוד נמנה ועדות־חקירה מצחיקות כדי להוכיח שדויד בןגוריון בסדר? כמה פעמים עוד יכונס קהל של אלפים (ולעתים מאונס, כמו בכנס קצינים) כדי לשמוע ארוכות מפי דויד בןגוריון כי דויד בןגוריון צדק בשנת 1951 או 1934 או 1925?

יתכן כי דויד בןגוריון אינו עיוף מן השלי־טון. אולם השלטון עיוף מדויד בןגוריון.

לשניהם מגיע מעט נופש, מעט מנוחה איש מרעהו. השבוע הכריז קונראד אדנאור כי הוא מתפטר מתפקידו כראש־ממשלה, ונסוג לכסה־הנשיאות אשר הוא (למרות כל ההכחשות) תפקיד ייצוגי גרידא. אדנאור אמנם קשיש מבןגוריון ב־10 שנים, אולם הוא היה רק 10 שנים בשלטון — 16 שנה פחות מדויד בןגוריון.

האין זאת דוגמה שכדאי לחקות אותה? בישראל אין פתרון קל לראש־ממשלה מתפטר. כס־הנשיאות אינו פנוי. גם אין אפשרות, כמו בבריטניה, להעניק למדינאי זקן ובעל־זכויות תואר של לורד (ללא זכות הורשה). אולי חבל שאין לנו מלכה שתוריד את חרבה על כתפיו של דויד בןגוריון, לורד סיני.

אולם למען אלוהים, למען המדינה ולמען שמו ההיסטורי של דויד בןגוריון: שכנעו את האיש לפרוש לצריפו בשדה־בוקר! יתחר נא על מקומו ברשימת המועמדים לכנסת הרביעית ויודיע ששוב לא ישתתף בכל ממשלה שהיא!

יהיה זה מעשה יפה אם הכנסת הרביעית תחליט ביומה הראשון להעניק לו ביד רחבה פנסיה לכל ימי חייו. בבוא היום מובטח לו מקומו כנשיא המדינה. יעניק לו אלוהים חיים ארוכים, כך שיספיק להעלות על הכתב את כל אשר עם לבו.

חייל טוב צריך לדעת מתי לסגת. נסוגה בכבוד מחר עוד תציל את אגדת בןגוריון. אך שוב אגדה לא תישאר בחיים, לא לעתיד הקרוב ואף לא למען ההיסטוריה. אם ישתכנע האורח הישראלי בהדרגה כי ראש הממשלה של חש"ח הפך לעובר־בטל קשיש.

למען דויד בןגוריון — אנא, שכנעו אותו לפרוש!

יגיד דברים שאין הוא אחראי להם. דברים שיוגרמו למדינה נזק אשר לא יתוקן גם כאשר תבוא למחרת־היום ההכחשה הבלתי־נמנעת.

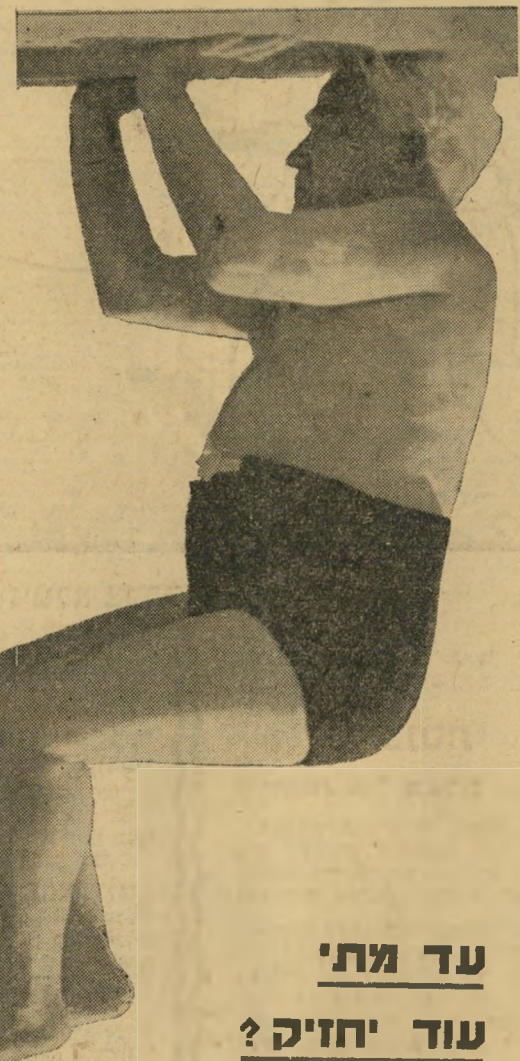
★ ★ ★

הכה נגיד את הדברים אשר אנשים כה רבים חושבים בהסתר לבם בימים אלה: **דויד בןגוריון זקוק למנוחה, ראוי למנוחה.** האיש הוא בן 73.

הוא הגיע לשלטון העליון, כראש־הממשלה של התנועה הציונית, בשנת 1933 — ומאז הוא מכהן בתפקיד ראש הממשלה ללא הפסק, מלבד האינטרמצו ההיתולי של שדה־בוקר.

26 שנים של שלטון רצוף הן תקופה ארוכה, ארוכה.

כאשר הגיע לשלטון העליון, בשנת 1933, היה דויד ד. אייזנהואר רבי־סרן בלתי־ידוע בצבא ארצות־הברית. תארולד מקמילן היה עסקן קטן במפלגת־השמרנים הבריטית. שאל דהגול היה קצין בינוני חסר־חשיבות בצבא הצרפתי. ניקיטה

עד מתי עוד יחזיק?

כרושצ'וב היה עסקן עירוני במוסקבה. גמאל עבד אל־נאצר היה תלמיד. המלך חוסיין לא נולד עדיין.

מכל האנשים ששלטו במדינות העולם עת קיבל דויד בןגוריון על עצמו את "האחריות העליונה" לעניני המדינה בדרך, לא שרדו היום בעולם אלא קומץ רודנים קשישים — ליאנידס טרוחילו המגואליבדם ברפובליקה הדומיניקאית, ציאנק קיי־שק מוכה־הגורל בפורמוזה, אנטוניו סאלאואר הריאקציוני בפורטוגל.

דויד בןגוריון הוא אדם מוכשר מאד מהרבה בחינות. אולם אין הוא אדם עליון. היה זה נס אילו יבול היה, אחרי 26 שנים של שלטון

והי קריאת ס.א.ס. לכל מערציו ואוהדיו ומוקיריו של דויד בןגוריון במדינה —

לכל אותם המאמינים כי על דויד בןגוריון לתפוס מקום נכבד בהיסטוריה של ישראל —

לכל אותם הסבורים כי פולחן־גיבורים דרוש כדי לקיים את המוראל הלאומי —

לכל אותם האוהבים את האיש ודורשים את טובתו — **הציילו את דויד בןגוריון מידינו של דויד בןגוריון!**

אל תתנו לו לשבור ביד אלימה את האגדה של עצמו!

הורידו את המפך לפני שיהפוך לקלם לעיני הקהל שהרע לקראתו תמול־ששום!

★ ★ ★

עוד טריים בזכרון נאומי המפורסמים של ביגיי, שתרמו תרומה כה מכרעת להפסקת העליה מרומניה ומן הגוש המזרחי כולו.

ביגיי לא רק נאם על עליית המליונים מברית־המועצות ועל עליית מאות האלפים מרומניה. אחרי שנאם את הדברים, ואחרי שהודפסו שחור על גבי לבן בעשרות עתונים בעולם ובארץ, טען בתוקף שלא אמר מה שאמר — מפני שלא הזכיר את שמן המפורש של ברית־המועצות ורומניה, אלא הסתפק ברמזים שהיו מובנים לכל תנוק.

אם טענה זו כנה (ומי ירצה להאמין כי ראשי־הממשלה משקר?) הרי אין מנוס מן המסקנה כי דויד בןגוריון סמך על התחכמות ילדותית בענין שהוא בגדר פיקוח נפש, הנוגע לגורלם של מיליוני יהודים.

לא משגה, לא טעות בשיקול — אלא חוסר שיקול. כל אדם יכול לאבד לשעה קלה את עשתונותיו — כך חשבו רבים והתכוננו לסלוח. והנה בא המקרה השני: פרשת הודעת־הגיוס ומה שקרה בעקבותיה.

ראש־הממשלה הודה שהסכים מראש לשידור קריאות־גיוס, אך הכחיש שהסכים לסגנון בו שודרה הודעה זו. האם לא הבין כי כל שידור של גיוס ברדי, גם בסגנון פחות מוגזם, היה מוכרח לעורר בהלה בינלאומית, ליצור מתיחות צבאית על הגבול ולטפח אחירת־מלחמה בארץ? מדוע לא ציחה ראש־הממשלה להזהיר מראש את המדינה ואת העולם לקראת השיטה החדשה — כפי שמוהירים את אורחי ישראל לפני כל ניסוי קטן של צופרים?

אחרי שהסכים לשיטה מבחילה (וכלתי נחוצה) זו השאיר בידי פקודיו את ההחלטה מתי לשרר ואיך לשרר — ועתה הוא מגולל עליהם את האחריות למעשה שהוא בתחום אחריותו הישירה של השר.

ושוב ניתן לאורח לבחור: או שראש־הממשלה לא אמר אמת והודעת־הגיוס היתה בכל זאת מתוכננת על־ידו למטרות פוליטיות פנימיות וחיצוניות — או שאיבד את השליטה על הנעשה מסביבו ואינו מבין עוד את משמעות החלטותיו ותוצאותיהן הסבירות?

אין די בשעירים לעזאזל כדי לפלק את המועקה שנוצרה בלב האזרח הנאמן ובר־הדעת.

אולם גם כל זה לא הספיק. ראש־הממשלה הוסיף נימה נוספת, שיצרה פרשה חדשה. בין שאר התירוצים שלו, הסביר כי היה עסוק בהתיעצות חשובה וחיונית לרגל ליקויים חמורים שנתגלו לו במוסר של צה"ל.

שוב עמד האורח נדהם, היה מוכן לגילויים הנוראים ביותר, ורק כעבור כמה ימים הסתבר כי אותו ליקוי נורא, אותה הידרדרות מוסרית שבגללה ויתר ראש־הממשלה על הטיפול בפרשת־הגיוס — לא היתה אלא דיוח כוזב של סגן־משנה אחד, שעבר את הגבול וניסה לטשטש זאת.

ראש־הממשלה שוב הכחיש את עצמו, שוב טען שלא הובן כראוי. אולם האדם הנורמלי, המצוייד רק בהגיון רגיל, אינו יכול עוד להתעלם מן החשש הבלתי־נעימים כי משהו התערער בדרך־המחשבה ובצורת־ההתבטאות של דויד בןגוריון.

זה מכבר יודעים העתונאים כי עוזריו המקוריים של ראש־הממשלה מנסים לצמצם את מגעו עם העתונות הזרה, מפאת חשש מפני תוכן הדברים שהוא עלול להפליט ברגע של התלהבות. עתה חושש גם האזרח הפשוט מפני כל נאום חדש של ראש־ממשלתו — שמא

(כל הזכויות שמורות)

הימנעות המונית של האוכלוסיה הערבית מן הבחירות לכנסת הרביעית עשויה לשנות את יהפי הכוחות. תנועת ההימנעות החלה מתארגנת לאחרונה על-ידי אהדיו של נמאל עבד אלנאצר שאינם מוכנים להצביע לא בעד גרורי מפא"י ולא בעד הקומוניסטים. אף כי המפסידיים העיקריים מתנועה כזאת יהיו הקומוניסטים, מקווים מתכנני ההימנעות כי מפא"י תיאלץ להצטרף לתנועה, כדי להעלים את הפסדיה ברחוב הערבי אחרי התרחקות היסודות הלאומניים. הקושי העיקרי: בכפרים קטנים וביישובים יפחדו הערבים כי המושל הצבאי יוכל לזהות את המשפחות הנמנעות, לנקוט נגדם אמצעים חמורים.

המפלגה הערבית של אחדות-העבודה נמצאת במצב עלילה. אף כי אין אחדות-העבודה האקטיבית יכולה להציע מצע אמיתי שיתקבל על לב ערבי בעל הכרה לאומית, הרי מצטיינים מנהיגיה בסיפולם האישי בעסקים ערבים, מנצלים בצורה פקחית גם את האפשרויות הסמוכות בכהונתו של חברם כשרי-הפנים. בכל זאת טפח רב אם יעזו להציג לבחירות רשימה ערבית נפרדת, מתוך חשש כי רשימה זו לא תגיע לאחוז החסימה, אף שהיא מסוגלת להוסיף לרשימה הכללית של אחדות-העבודה די קולות לחי"כ.

סכסוך נוסף עתיד לפרוץ בין כתלי הוועד הפועל של ההסתדרות. הפעם בין פנחס לבון, מזכיר ההסתדרות, לבין מנהלי האגפים הצעירים של הבית. טענת מנהלי האגפים: לאחר התקפתו של משה דיין על לבון, מנסה מזכיר ההסתדרות להצר את צעדיהם בכל מחיר.

יעשה נסיון נוסף לתווך בין הרב הראשי ניסים לבין שר הדתות הרב טולידאנו. המפלגה הספרדית החדשה מורח, שתחרות על דגלה את האיחוד בין כל הפלגים של בני עדות-המזרח, תיוסז מבצעתיון זה.

כמדינה

העם
הים הצהוב

רוח המסין עברה בארץ, חיממה את החי והצומח, קראה את האדם הישראלי לצאת מבתו, ליהנות מן היופי המתחדש של ארצו.

ברגל, באופניים, בלמברסות ובמכוניות יצאו חובבי-הטבע להזין את עיניהם. שיטות ריהנות שלחו לקראתם את ענפיהן הצהוריים, כזיקוקין-דיגור מסחרים. ים של חרציות צהובות כיסה את הגבעות. פרגים איומים דקרו את עיניהם של העוברים ביציה. פשתניות חרודות, קטנות ועדינות, משכו את מבטו של העובר בנחת.

מן הגליל ועד אילת חייכה הארץ ביופיה הצבעוני. היא ניסתה להתעלם מן הכיעור שנוסף בידי אדם: בנין צבעוני מהרוד שהו-קם בלב הקסם העתיק של עכו; בנייני-הבטון בהם משחיתה עירית חיפה בשיטתיות את הנוף הנהדר שהופקד בידיה; הקוביות הלב-נות הוזחלות לעבר כל גבעה מרוקיה בארץ. אולם כל אלה לא יכלו להפחית את הכישוף השנתי של ניסן ארץ-ישראל.

שעוריות בטחוניות, חשדות פוליטיים, קנוניות מפלגתיות, יכלו לזרוע מרידות וסלידה בלב האדם. אולם בנוף הארץ היתה טמונה הנחמה הנצחית. החרציות יוסיפו לפ-

פנות שחר, ביום שני האחרון, רקעו 12.5 אלף זוגות רגלים על כבישי הארץ, בדרכם לירושלים. היה זה המספר הגדול ביותר של משתתפים, מאז הוחל במיבצעי הצעדה השנתית בישראל, לפני ארבע שנים. משלוש נקודות זינוק יצאו גברים, נשים, בני-נוער וקטששים לדרך בני-מג האחר גוח במיוחד.

מדורת כתב "העולם הזה" שהש"ת נתן בצעדה, על חוויות היום ה"ראשון, אותו בילה עם אלף הצור עדות החיילות ו-160 האזרחיות: השעה היא שתיים לפנות בוקר. בחורשת האקליפטוסים של חזרה, בהצלבות הכביש הישן לחיפה עם הכביש החדש, מתנערות אלף נשים מתרומתן. מפקדות המתלקות מפקחות על ההשכמה. החיילות מקפלות את שמיכותיהן, הטבחיה מוזגים תה מהביל ופותחים קופסאות ריבה וגבינות. הנהגים מתנעים בהמולה את מכוניותיהם. לאור פנסים וזרקורי מכוניות, נערכות הקבוצות וממתינות להוראה להתחיל את הצעדה הרבי-עית.

ליד שולחן הבקרה מצטופפות המש"ת תפת האזרחיות: שש נערות בחולצות צהובות הדקות, הנושאות את השם "אסא". אלא הן סטודנטיות האוניברסיטה בירושלים, חברות ארגון הספורט האוניברסיטאי. אשה בגיל העמידה מסבירה בגרמנית גרונית, ש-בבוקר כזה הרשתה לעצמה לוותר על רחצה השם "הולאנד" הרקום על גב חולצתה מזהה אותה: מאריה קלאבר-בדינג, 52 אלופת הצועדות של הולנד, אחת מחמשת ההולאנד-דיים שהגיעו ארצה במיוחד להשתתף בצעדה. הדסה וינטשטיין, 19, תלמידת הסמינר למור-רות בבית הכרם, מציגה בגאווה את שלוש המדליות — ארז, כסף וזהב — המעידות כי זוהי צעדתה הרביעית. שלישיה במכנסים קצרים וכובעי קש גדולים שואלת: "איפה זו עם הרדיו? רוצות להיצמד אליה. שלא יהיה משעמם."

אור פנסיו של גיפ ניצבת סגן-אלוף מפקדת צעדת הנשים. אל תוך מיקרופון ניד היא מטילה את ההת-ראה: "קבוצת נ"מ 1 — היכוני לזינוק!" ולאחר שהיה קצרה: "קבוצה, זנקי!" גוש כהה מתנועע בחשיכה. בחול הרך אין הצע-דים נשמעים. קול גברי מודיע: "נ"מ 1 זינקו!" הגוש הכהה עולה על כביש האס-פלט השחור. "צייק צייק צייק — היי! היי!" צועקות עשרים בנות, ורקיעת נעליהן הכב-דות מברשת שהן כבר החלו לצעוד. הרקיע-עות מתרחקות במהרה עד שהן נבלעות בחשיכה. אפוסות שירילכת צוהל.

השילוח נמשך. נ"מ 2, נ"מ 29, נ"מ 15. קבוצה אחר קבוצה של חיילות נעלמת בח-שיכה. כל קבוצה משמיעה את קריאת-ההייד המיוחדת לה — כמו קטר רכבת חסר-סבל-נות, המודיע לעולם בצפירה כי הוא עומד לצאת לדרכו. הקריאות מגחנות ומרובות — מן הכיפף היי וההופ היי ועד ליצירות פאר מסובכות כמו צירי-בירי-בוס-בוס-

הצעדה שלא צעדה

כדי לנסות ולכבוש לח מעמד בין אותם החוגים שאינם מרוצים מהריב בין שני הרבנים הספרדיים.

יחירת העיקוב המשטרתי המיוהדת, שתוקם לפי דוגמת ה"סקוטלנד יארד" הבריטי, תהיה מורכבת מ-12 עורכר דין צעירים, שסיימו לפני שנתיים את חוק לימודיהם. היחידה, שתעסוק בעיקוב הן אחרי העולם התחתון והן אחרי אנשי המשטרה, תפעל מתוך מטה סודי מיוחד שיוקם בקריה. 12 הצעירים הראשונים, שסיימו לפני שלושה חודשים קורס קצונה מזור, קבלו דרגות של מפקח ומפקח שני.

ייתכן מאוד שתאלץ לוותר, לזמן מה, על בקורך בקולנוע בעתיד הקרוב ביותר. סכסוך-עבודה בין איגוד בעלי בתי-הקולנוע, הכולל בתוכו חלק ניכר מאולמות הקולנוע בשלושת הערים הגדולות, ובין כל העובדים בבתי-הקולנוע, עלול להתפוצץ בשבועות הקרובים לשביתה נלוויה. דרישות ועובדים: הסבת תנאי העבודה, חתימת חווי עבודה חדשים.

גורם נוסף יתווסף לסכסוך רע"ם-עיראק. תחנת-שידור חשאית, שאות אל עיראק אל חור" קול עיראק החופשית) פתחה בשידורי הסתה בלתי-מרוסנים מצפון סוריה, תביא את העיראקים להפעלת תחנת-שידור דומה, ארוכת טווח, מנבולתיה.

השבועון הערבי של חרות, "אל חורייה", יופיע עוד לפני הפסח. תנועת החרות, שלא הצליחה לגייס עד כה את המימון לשבועון, הכפילה את מאמציה לאחר ההוצאה לאור של שבועון אחדות-העבודה בערבית, והפיכת צוהרון מפא"י אל-יום לעתון יומי.

הפרט לפי ספרה של יעל דיין, "פנים חדשות במראה", לא יוסרט כנראה בארץ. ההחלטה על כך התקבלה על-ידי ראש הממשלה עצמו, הסבור כי הסרטת הספר עשויה להמיס קלון על צה"ל. לפי הוראותיו יעשו כל המאמצים להקשות על הסרטת הסרט בארץ. בינתיים קנתה יעל בית במחוז ברטינה שבצרפת, מתכוננת לגור בו בעוד שבועות מספר. בינתיים היתה יעל חולה, הניווה לאמה לזות את במאי-הסרטים שלה, שביקר בארץ.

כנסת
ראאות של מעלה

השלטון הדמוקרטי מבוסס על האמון בין השליטים והנשלטים. ללא אמון זה, הופכת הדמוקרטיה למסוה — מסוה לאנארכיה מלמטה, לרודנות מלמעלה.

השבוע עשתה הכנסת מעשה שהיה סתירת לחי למושגיה-היסוד של יושר אנושי. היא העבירה, ברוב של 43 נגד 32, בקריאה שלישית וסופית, את החוק המטיל על אורחי ישראל מס ציוני הנושא את השם הציוני "מלחה הקליטה".

כל ילד בישראל יודע שהעליה הופסקה — ושהיא הופסקה במידה רבה באשמת אותם האישים שהרימו את יויהם בכנסת. מספר העולים עודנו נופל אף מן המספר שנכלל בתקציב הרגיל. אין שום סימן לכך כי העליה עומדת להתחדש בשנה הקרובה. המס החדש אינו בא אלא לממן את הכוזבו הממשלתי השיגרת.

הוצאת כספים בטענות-שוא היא עבירה פלילית. כשעושה זאת ממשלה, אין אפשרות להטיל עליה עונש חוקי. העונש יהיה טבעי: יצירת ציוניות גוברת בקרב משלמי המסים, שיענו במאות-שלי-מטה על הרמ-אות-של-מעלה.

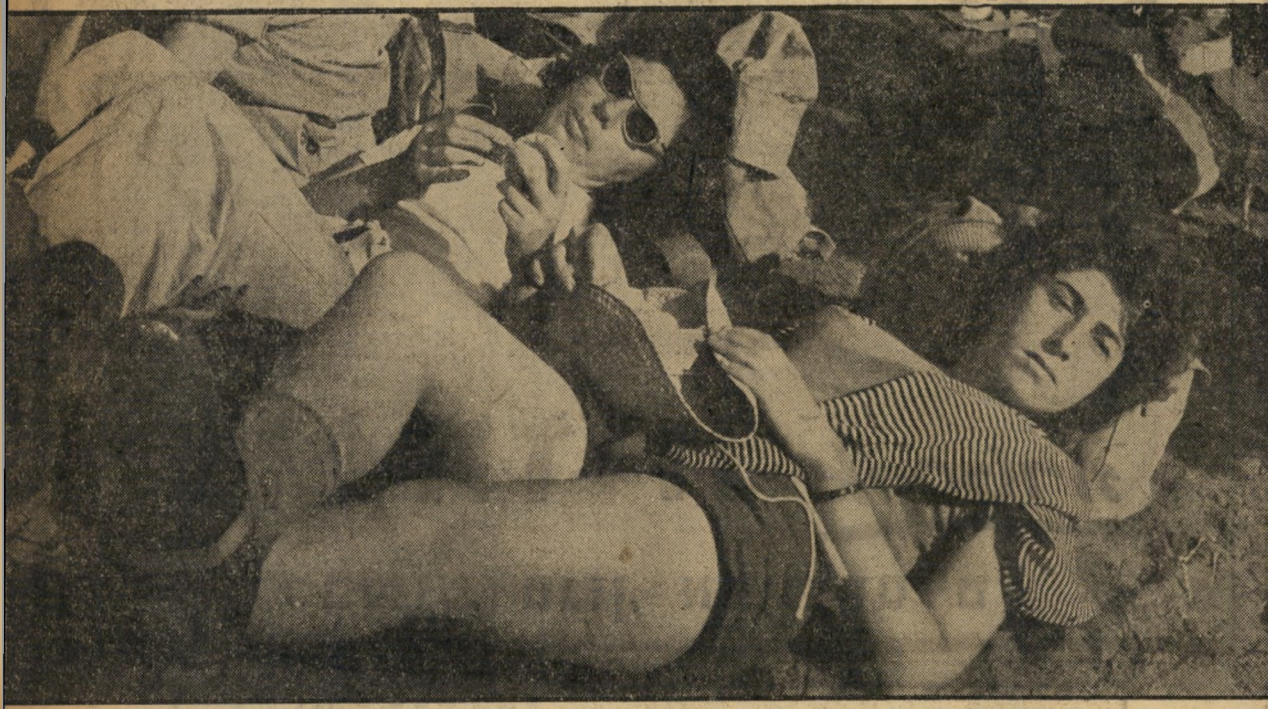

המפקדת מרים פקדה על קבר-צת הצועדות מחיל-הצנחנים. היא תליאביבית, הנושאת על חזה שתי מדליות של הצעדה וכנפי צנחנית. מרים הספיקה לצנחן השע פעמים עד כה.

כתב „העולם הזה” שהשתתף בצעדה הרביעית מדוח על חוויות היום הראשון

25 אלף רגליים

בסביב הצועדות האורחות, הנושאות מספרים אישיים גדולים תפורים לגב ומלפנים, יוצאת לדרך בודדות, בצמידים או בקבוצות מאורגנות, הן עולות על הכביש.

★ ★ ★

התחלתי לצעוד. ועם כל צעד גבר הרושם שאני משתתף בתחרות זימרה, לא צעידה. מה לא עשו לשירים העבריים! שירי רועים, מנגינות של מחולות עממיים, טאנגו, רומבה והורה — כולם הפכו שירי לכת קצובים וחדים. ומי לא צורף למצעד הפזמונים העליון? חיל הפרשים של הצבא האדום, הפרטיזנים של גיטו חארשה, נושאי המהפכה הצרפתית, הגדוד של אלק גינס בנשר על נהר קואא, לוחמי הבאריקות של האינטרנציונל, בצירים של משה המכה בצור, סימונה מדימונה ודינה ברזילי של להקת הנח"ל.

כל קבוצה כוללת לפחות מתופפת אחת. קבוצת הצועדות של הפועל עמק הירדן, הלבושות כולן בתלבושת אחידה, לא הסתפקו בכך. מרחוק נדמה היה כי הצבא המוני גולי, שהוקם לתחיה בהצלחה תוורת בסרטי הוליבורד, צעד עתה ועלה מתוך האפלולית שאפפה את כביש חיפה-תל-אביב: תופים, מצלחיים, סמבורינות. לא היתה צועדת אחת שלא ניגנה בכלי כלשהו, מלבד כלי נשיפה. הפה והשפתיים היו עסוקים בשירה. המפקדת של אחד הנימנים קראה לצועד-דו-תיה: „בנות, בנות, קצת יותר רוח. לא לנוע בתרמיל של הבת שמלפנים.” וכעבור

אימה: „אל תאמר אני הולך למות / אמור: אני מת ללכת!”

דקה: „בנות, בנות, לא רוח עצום כזה! באמת, מה איתכן?”

★ ★ ★

השמש כבר עלתה מומן, הקילומטרים חולפים בקלות: חמשה-שמונה-עשרה. חנייה ליד כפר חיים, בואכה בית-לוד. המרץ עצה המקומית הכינה כיבוד קל. עשרים רגע מנוחה — והיא הופ! שוב לדרך. הפעם אני נצמד אל חובשות הכומתות האדומות של הצנחנים. „תוכל לכתוב רפור” טויה הייתי אשה” מתלוצצת אחת הקצינות ממטה הצעדה. „להיפך,” תיקנה אחרת, „אחר רי שתגמור לצעוד איתן, תהיה לך כל הדי” כות לכתוב — היית גבר!”

אנו חיילות השלישות / חיילות מרזיסן / חיילות של רוקו — רוקוקו. דינה, מפקדת נימ 15, הסבירה: „הן באמת כולן פקידות ולא רגילות לצעוד כל כך הרבה. בקושי הצלחתי להעביר אותן את 120 הקילומטרים שנקבעו כמינסת-אימונים לפני הצעדה. אתה יודע איך שזה: כל מפקד צריך לשחרר את הפקידה שלו לאימונים — ותמיד יש עבודה דחופה.” דינה עצמה, אשר דרגות סגן נוצצות על כתפיותיה, כבר הספיקה להשתתף בשתי צעדות.

★ ★ ★

ברגע זה חלפה הקבוצה על פני כמה חיילים, שחיכו לטרמפ באחת ההצטלבויות. „מה-מה / איזה עקומים!” שרו הצועד-דו-ת בתמלה. החיילים הנבוכים לא ידעו מה לענות לבנות. הם נטפלו אלי. „מה אתה עושה בין כל הבחורות, הא?” „לקחנו אותן טרמפ,” השיבה אחת הבנות.

★ ★ ★

עצבתי את נימ 15 ותפסתי טרמפ אחר, נימ 11. אין הבדל רב. מנקודת מבטי, בסוף הקבוצה, כל הצועדות דומות: תרמילי גב קטן ומימיה המתנדנדת לפי הקצב על הישבן. המפקדת קוראת: „השעה עכשיו חמש. נעשה התעמלות בוקר.” תוך כדי הליכה, לפי הפקודה, מניפות הצועדות את ידיהן מעל לראש, לצדדים, לפנים. במרחק כמה צעדים אחריהן, אני מבצע את אותם הלהטוטים. אבל אני מפסיק במהרה. מפני שזה נראה לי גורא טיפשו, אתם מבינים, לא מפני שזה מאמץ כל שריר בצורה גוראה. המפקדת מובילה את חיילותיה בשירה מת-

מרגלית, בת דגניה ב', „רק אל תקרא לי מר” גול, זוהירה, מי שקורא לי מרגול מקבל מכות.” העידו עליה חברותיה: „היא פייטרית גדולה, אפילו עוד לפני שהצטרפה לצנחנים.”

האזרחיות הדסה וינסטיין, תלמידת סמינר בית-הכרם, מחזיפה רשמים עם חברתה, תלמידת סמינר גבעתי-השלושה, לפני הדי זינוק. להדסה בת ה-19 שלוש מדליות.

עיריות

אכתב פיטורין

כיצד יכולות קבוצות לחץ פנימיות להכתיב למסלוגה כמסא"י, המצהירה על עצמה כמסלוגה דמוקרטית המושפעת מהכרעות ה"בוחר הועיר בלבד, לא רק את משימותיה, אלא גם את שמות האנשים שיבצעו משימות אלה? קנוניית-בחירות מבאישה, שהתפוצצה לפני חודש בקריית-אוננו, הגיעה השבוע ל"בית הדין העליון בירושלים, שופכת אור על אחת הצורות בהן עוזרים מנהלי קבוצות הלחץ לבחור להחליט מה שטוב עבורם.

משה דבוש, מועל בנין בן 42, שבנה חלק ניכר מהקרייה החדשה שנבנתה על חורבות כפריאנה הנטוש, האמין בכל ליבו כי רק נציגיה של מסלוגת השלטון האדירה יוכלו להביא את האושר לקרייה הצעירה. הוא לא רק האמין בכך. לאחר שמונה שעות מסוכות על סיגום הבנין היה הפועל יוצא טריפולי מותר על מנתותו היקרה, מגשים הלכה למעשה אמונה זו. שעות רבות לאחר העבר דה היה דבוש סובב בבתיים, מסיף לדעות מסא"י. שכניו לקרייה קראו לו המסא"יניק, ידעו כי עם משה דבוש אין טעם להתחכח על נושא אחד לפחות: מסא"י.

היה זה טבעי ביותר כי המסלוגה הפועלית בחרה בפועל הבנין כאחד מגיגיה הראשוני גים ברשימת הנבחרים לבחירות המועצה המקומית בשנת 1955. מאחר ודבוש היה פועל בנין ולא פקיד או קבלן כמועמדים אחרים, נשמר לו מקום נכבד ברשימה, אך לא נכבד מספיק: המקום החמישי.

החמישי נשאר בחוץ. אולם דבוש, שמניווי הנכבד לא הפריע לו להמשיך בס"עילותו היומיומית האפורה בין מאות ב"חיים, נתבקש למלא אחר פרוצדורה קטנה כדי שיוכל להופיע ברשימה. כתבריו הבאים אחריו ברשימה, כולם יוצאי עדות-המזרח, התבקש דבוש לחתום על מכתב התפטרות פורמלי, שיישמר "על כל צרה שלא תבוא". כפי שהגדיר זאת אז אחד מפעילי מסא"י במקום, איש הש"א. לשעבר ויושב-ראש המועצה המקומית קריית אוננו כיום — יעקב כהן.

דבוש חתם. פעילותו ופעילות חבריו לשורה זכתה לתוצאות נכבדות: מסלוגתו של דבוש זכתה לארבעה מתוך תשעה נציגים למועצה. דבוש שהיה הנציג החמישי ברשימה נשאר בחוץ. לא הוא ולא חבריו לחתימה זכרו את תעודות ההתפטרות ה"פורמליות שלהם, שנשארו למשמרת בידי מוזי סניף מסא"י במקום.

הסבר מתקבל על הדעת. לפני שלושה חודשים נערך בביתו של דבוש בקור מזור. המבקר היה חבר מסא"י ופקיד לשכת העבודה בקריית אוננו, אדם בשם אברהם מורחי. בסיו של מורחי היתה בקשה לא רגילה: שדבוש יחתום על הצהרה וזה לוו שחתם לפני שלוש שנים, הצהרת ה"פטרות.

דבוש שאל: "מדוע?" למורחי היתה גם תשובה: "אנחנו מעיינים בהצגת מועמדותך מחוץ. הצהרת ההתפטרות דרושה לנו ל"צורך זה."

דבוש חתם גם הפעם. אחרי שבוע חזר מורחי, הגיש לו טופס דומה. "חתום גם כאן" ציחה עליו. אלא שהפעם הכריע החשד את הצהרות. דבוש הימרה את סי המסלוגה, סרב לחתום ללא הסבר מתקבל על הדעת.

אולם לחבריו של מורחי היה הסבר מתקבל על הדעת. פחות מחודש לאחר מכן, הודיע יעקב כהן לחברי המועצה בקריית אוננו, כי סגנו אליעזר רוקנשטיין, נבחר מסא"י במועצה, עוזב את הקרייה ואת מקומו במועצה כאחד, במקומו יתמנה נציג מסא"י שמואל בדר. היה אמנם קושי קטן: בדר לא נכלל כלל ברשימת המועמדים למועצה. אולם כהן תיקן את המעצת. הוא הציג את מכתבי ההתפטרות של דבוש וחבריו, הבאים אחריו בתור.

תיקון קל בהודעתה. ההודעה עברה בשקט. אולם למחרת, כשגודע לדבוש ול"חבריו כי מקומם במועצה נחמס, הרימו כולם צעקה. דבוש עצמו מיהר לשגר לראש המועצה המסא"י איגרת התראה, דרש את מקומו במועצה. כהן השיב במכתב קצר וסרקסטי: "...ברשות המועצה (נמצאת) הודעה חתומה עליך, בה הניך מודיע על התפטרותך כמועמד לחברות המועצה. אודה לך איפוא, אם תודיעני, אם אמנם הודעה זו חתומה על ידך."

ואכן ציפתה לו לדבוש כמועצה הודעת התפטרות. אולם דבוש הנדהם מצא כי חל (המשך בעמוד 8)

שמן המאכל
הראשון בארץ
המזוקק בתהליך
האמריקני החדש

C. D.

שימו לב
לצוארון האדום
שבראש הבקבוק

עץ הזית
אקסטרה
לבשול, טגון, אפיה וסלם

זיעה קרה מאד
דווקא לא על המצח. רק במחשבה. אולי תתייכרה. האם. האם כבר. האם כבר העברת את הכרד לכריכה. אין. אין דבר. אין דבר בכלל. אנו נחכה לך. בחפץ. בחפץ לב. עוד איזה שבוע. אולי אפילו שבועיים. אבל אם כבר. בכל זאת. אז. כבר תביא. אולי. יותר. יותר מוקדם.

דגל

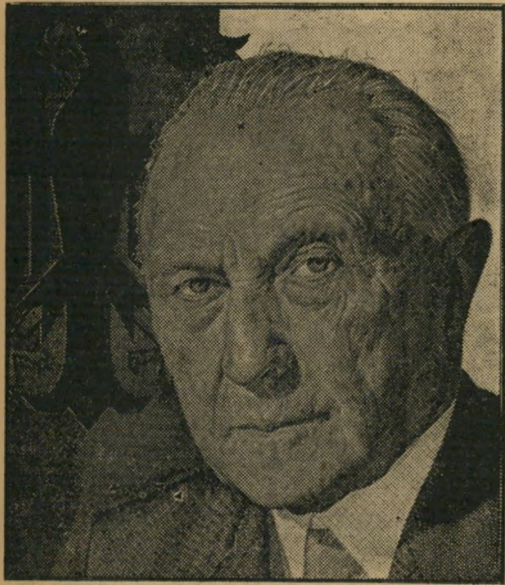
צילוחות * שאלחות

★ טבק מובחר
★ עשון נעים
★ סיגריה חסכונית

DEGEL

20 סיגריאות 280 כ"מ

משפט גרמני סנסציוני מפיל על הסכם השילומים ועל שם המדינה שוחד מטעם ישראל?

נשיא-מיועד אדנאור
ליהודים, שילומים

צילה את ישראל באחת מתקופותיה הקשות ביותר, כאשר היתה צפויה סכנה של עצירת כל מכוניותיה ומכוניותיה מפאת חוסר דלק? יתכן שהיה זה מפאת אהבת-ישראל. יתכן גם כי קיחה ליצור עובדה קיימת שתכריח גם את אויבי הסכם השילומים בישראל להשלים עם החווה.

איש-אמונו של אדנאור, השגריר בלאונקנהורן, הנאשם השני, קיבל באמצעות הבנק הארדי ושות' בפראנקפורט תשלום בסך 100 אלף מארק, מאדם בשם גרהארט לוי. תשלום זה נעשה בידיעת הקאנצלר, במטרה "לעזור לאישור ההסכם".

ידיעה מזועזעת זו על שוחד פורסמה עתה בגרמניה בהרחבה. אף שאיש לא אמר זאת בפירושו, נרמזו בכתבות כי המדובר בשוחד מטעם ממשלת ישראל או מטעם הארגונים הציוניים. אנשי-החצר של אדנאור לא הכחישו מעולם את עצם התשלום, אך הכחישו שהיה זה שוחד אישי לבלאנקי-הורן או לפקידים אחרים. מדבריהם נסתבר כי תרומה זו צורפה, כביכול, לקרן-הבחירות של מפלגת-אדנאור לקראת הבחירות המכריעות.

נסתבר שפרשה מזוהרת זו עלתה באורח סודי כמה פעמים בשנים האחרונות בישיבות הממשלה ובישיבות הסיעה ה' נוצרית-דמוקרטית. מעולם לא ניתנה הסברה מתקבלת על הדעת.

★ ★ ★

"בוגד במדינה"

ברגע המכריע של הקרב על אישור החווה, כשהכל היה מונח על כפות המאזניים, הופיע הנספח המצרי ג'לאל, כשבידו ההאשמה כי סקיד משרד המסחר והתעשייה, ממקורביו של אותו הרצלט מרג'ו, קיבל שוחד מדי המצרים. קבוצת-המנהלים של אדנאור קפצה על המציאה, השתמשה בעדות הכוזבת כדי להנחית מכה מוסרית על ראש מתנגדי-השילומים. הודות לכך הצליחו לשבור את היריב, להבטיח בסרלמנט את אישור הסכם-השילומים, שהבי סיח לישראל סכום של כמיליארד ורבע ל"י.

שטראק עצמו הסתבך בכל העניין במקרה. כאיש משרד המסחר והתעשייה סלל את הדרך לחידוש הקשרים בין גרמניה ומצרים, נתן לשר שלו דו"חים שהוכיחו כי משרד החוץ הגרמני אינו מוכשר לנהל מדיניות יעילה במרחב. מכיוון ששטראק עצמו היה פעם מאנשי משרד-החוץ, הרגיו הדבר את מנהלי המשרד הזה. אולם בעיקר נפל קרבן לאינטריגה של ידידי-השילומים שהיתה מכוונת נגד הבוס שלו, אותו הרצלט אשר הנאשם האלשטיין אמר עליו, בגלל התנגדותו לשילומים, כי "מבחינה כללית ומשפטית, יש לראות בו בוגד במדינה".

★ ★ ★

שלטון אויבי השילומים

משפט האלשטיין בלאונקנהורן חשף רק טפח מן המאבק הזה. אולם תוצאותיו יהיו שליליות ביותר לגבי ישראל. יהיה פסק-הדין המשפטי כאשר יהיה (לשטראק עצמו כבר הובטחו פיצויים ומינוי כציר באחת המדינות), הרי הקהל הגרמני הבין כי ההסכם, שנועד להשכיח את זעזעות הנאצים, הושג באמצעים מפוקפקים ביותר, כולל קנוניות פליליות ותשלום שוחד.

אולי חמור מכל: נסתבר כי בראש מתנגדי השילומים עמדו שני שרים, אשר עם סילוקו של אדנאור מן הממשלה יהיו עתה השרים החשובים ביותר בממשלה הכאה: ראש-הממשלה-המיועד לודוויג ארהארד, ושר-הבטחון סראנץ יוזף שטראוס.

הבלתי-מבוססת יזכה לאהדה במשרד-החוץ הגרמני. הוא ידע, כנראה, כי משרד זה רצה להתנקם בשטראק.

אולם מה הניע את שני המדינאים הבכירים, האלשטיין ובלאונקנהורן, להעביר עדות זו לידי מנהליו של שטראק, מבלי לבדוק אותה ומבלי להמציא שום הוכחה? זאת היתה השאלה הגדולה של המשפט. כאשר התבהרה יותר ויותר, היתה זאת פצצת-סרחון, שהבאישה ברבים את שמה של ישראל.

★ ★ ★

מפרעה בתתי חוקית

ערב חתימת חוזה השילומים, התנהלה מלחמת-אחים בין משרד-החוץ לבין משרד-המסחר והתעשייה הגרמני. משרד-החוץ הגרמני החדש היה בעד ההסכם. הוא קיחה (בצדק) כי ההסכם יטהר את שם גרמניה בעולם, ויעזור לדיפלומטים שלו (שרובם היו פקידים נאצים לשעבר) להת-קבל שוב בחברה ההגואה.

משרד-המסחר והתעשייה התנגד לכך בתוקף. המומחים שלו, שהתמצאו במרחב יותר מן הדיפלומטים הרשמיים, האמינו כבר אז בנצחון התנועה הלאומית הערבית, האנטרי-מערבית. הם קיח כי התנגדות הערבים לארצות-הברית, לבריטניה ולצרפת תתן לגרמנים את ההזדמנות להשתלט על השוק הערבי. הם חששו כי ההסכם-השילומים, המחוקק את ישראל נגד הערבים, יקלקל סיכויים אלה.

גיבור הפרשה לא היה שטראק, אלא יואכים הרצלט, היועץ לסחר-חוץ במשרד-המסחר והתעשייה. הרצלט ניהל

ראש-הממשלה-המיועד ארהארט
לחפלה, שוחד

מלחמת-חרמה נגד חוזה-השילומים. למרות שטיסת הסכם זה עוכדה בחשאי, הצליח הוא להשיג העתק, העביר אותו למנהיגי האופוזיציה והחל מנבש הוית רחבה נגד אישור ההסכם.

כתוצאה מכך התעכב אישור זה. החווה נחתם ב-10 בספטמבר 1952, היה צריך להתאשר כעבור חודש. תחת זאת אושר רק כעבור חצי שנה, ב-18 במרס 1953, אחרי סכסוכים מרים בפרלמנט.

בהצבעה המכרעת נמנעו מן ההצבעה, או הצביעו במפורש נגד ההסכם, 44 מחברי סיעתו של אדנאור, ביניהם חמשה חברים של הממשלה הנוכחית. בין הנמנעים היה שר-הבטחון הנוכחי, סראנץ יוזף שטראוס, שהוא האיש החשוב ביותר בממשלה, מלבד איש המסחר והתעשייה ארהארד, או ראש מתנגדי ההסכם.

הרצלט הפך מסוכן. אדנאור היה זקוק לאישור ההסכם, ויהי מה. נימוקיו העיקריים, לדברי העתונות הגרמנית המפרסמת דברי פרשנות על המשפט:

● באפריל 1953 התכונן אדנאור לערוך סיור-נצחון גדול בארצות-הברית, כחלק ממסע-הבחירות שלו בגרמניה. מכיוון שנועד אז כי חלק ניכר ממקורביו הם נאצים-לשעבר, חשש אדנאור כי יהדות אמריקה תחבל בביקורו, תהפכו לשלון. רק הודות להסכם השילומים זכה אדנאור להצלחה גדולה בדעת-הקהל האמריקאית, המושפעת מאד על-ידי יהודים. הצלחה זו תרמה תרומה גדולה לנצחוננו המוחץ של אדנאור בבחירות, כעבור חמשה חודשים.

● עוד לפני אישור הסכם-השילומים הורה הקאנצלר, על דעת עצמו, לספק לישראל דלק בסך 60 מיליון מארק, על חשבון ההסכם. לולא אישור ההסכם בטרלמנט, היה הקאנצלר נשאר אחראי אישית לתשלום זה.

מדוע נתן הקאנצלר מפרעה מזוהרת ובלתי-חוקית זו שה-

מה היה קורה בישראל אילו ישבו על ססל-הנאשמים שמעון פרס וטדי קולק, ואילו היו מוסיעים כעדים לוי אשכול וגולדה מאיר? מה היה קורה אילו דובר על תשלום שוחד מצד ממשלת צרפת לפקידים גבוהים בסביבתו הקרובה של ביג'י, ועל הצלחתם של אלה לסלק את סנחט לבון מתפקידו בממשלה באמצעות קנוניה ועדות-שקר מבוימת?

דברים כאלה לא יתארו בישראל. אולם הם קרו החודש בגרמניה, וויעזו את המדינה מגבול אל גבול. יתכן מאד כי נתנו את הרחיפה האחרונה לקונראד אדנאור, "הזקן" הכליכול של גרמניה המערבית, לפרוש למעשה מן החיים הפוליטיים הפעילים ולהסתפק בכס הנשיאות, תוך הפקרת קבוצת-החצר הצעירה שהתלכדה סביבו בשנים האחרונות והשתלטה על הממשלה.

זהו מאורע גרמני. את ישראל הוא מעניין מבחינה אחרת: במרכז המשפט עומד הסכם השילומים בין גרמניה ומדינת ישראל. והגילויים של האמצעים בהם השתמשו תומכיה-ההסכם, ועל שוחד חסותם כביכול על-ידי מוסדות ישראלים או יהודיים — גרמו לתגובה האנטי-ישראלית הגלויה הראשונה מאז הקמת שתי המדינות.

★ ★ ★

עלירת נספח מצרי

הנאשם העיקרי, המופיע מדי בוקר בשערי בית המשפט המחוזי בכון במכונית-מרצדס מהודרת בצבע קרם (בעוד השופט בא בשמלית), הוא מזכיר-המדינה ואלטר האלשטיין, השליט האמיתי במשרד-החוץ הגרמני, כיום נשיא האיחוד הכלכלי האירופי. האלשטיין הוא לגבי אדנאור מה ששמעון פרס הוא לגבי ביג'י. הנאשם השני, השגריר בלאונקנהורן, הוא מעין טדי קולק בקבוצת-החצר הגרמנית.

כבר בראשית המשפט היה ברור כי יהיה מעניין (העולם הזה 1119). לא בכל יום מגישה מדינה משפט פלילי נגד שניים מפקידיה הבכירים ביותר, כדי להגן על סקיד מודח וחסר-ידידים כמו עדי-התביעה האנש שטראק. שטראק הגיש בשעתו קובלנה נגד "אלמונים" שהוציאו עליו דיבה וגרמו להדחתו. אחרי חקירה של שנים, וזהו אלמונים אלה בדמות הנאשמים.

מה קרה? העובדות היו שסופות: זמן קצר אחרי המהפכה של גמאל עבד אל-נאצר הופיע נספח-העתונות המצרי בכון, ג'לאל, במשרד-החוץ הגרמני, טען כי שטראק, מנהל עניני המורח התיכון במשרד המסחר והתעשייה הגרמני, קיבל מן המצרים שוחד כדי להתנגד להסכם השילומים. המצרי לא הביא שום הוכחות לכך. בכל זאת נגבתה ממנו עדות וגרשם פרוטוקול. משרד-החוץ העביר פרוטוקול משמיען זה לידי שר המסחר והתעשייה (עתה ראש-הממשלה-המיועד, הפרופסור לודוויג ארהארט). כתוצאה מכך סולק שטראק מתפקידו, הקאריירה שלו נהרסה והוא נשאר ללא עבודה במשך שנים ארוכות.

מדוע העיד המצרי מה שהעיד? המניע שלו היה בולט לעין. אחרי המהפכה המצרית, ביקש מחסה פוליטי בגרמניה. בתוספת כל מיני הקלות. הוא קיחה בצדק, שתמורת עדותו

● הסברה כאילו יהיה הנשיא אדנאור מעין דה-הגול גרמני, שינהל את המדיניות מסע הנשיא, מן-פרכת מיוזמה. בגרמניה אין אדנאור פופולארי ביותר, מאחר שהוא מייצג (כמו בן גוריון בישראל) קו מלחמתי נוקשה. בגרמניה גם אין כל נטיה להעניק לנשיא סמכויות-חירום דיקטטוריות, מן הסוג שניתנו לדה-הגול כאשר איימה מלחמת-אזרחים ותבוסה צבאית על צרפת.

שר-הבטחון שטראוס
לגרמניה, שטרוריה

תיקון קל בהודעתו. במקום התאריכים המ- קוריים שלפני שלוש שנים ושלושה חודשים, צוין כתאריך ההתפטרות תאריך הנהגה ל- תאריך עזיבתו של רוקנשטיין.

היה זה זיוף ברור. דבוש מיהר להזעיק לעזרתו את חברי המועצה האחרים, מצא ארון קשבת דהקא אצל חברי חרות במועצה. חיש קל התברר לנציגי האופוזיציה כי יריבם, ראש המועצה, עשה טעות גורלית, נתן בידיהם נשק רבי-ערך כדי לנגח בו את ראש המועצה עצמו. התברר כי כהן, שסכסוכים פנימיים בסניף מפלגתו בקרייה, הביאוהו לחפש גיבוי מאחורי בדר, החבר החדש של המועצה, אדם פופולארי מאוד במקום, מיהר למסור לידיו חלק ניכר מ- סמכויותיו, ביניהם טיפול בענייני כספים וסעוד, טיפול היכול להתבצע עליידי חבר מועצה נבחר. יתר על כן: ברוב שהושג עם קולו של בדר, אושרו סעיפי כספים שונים בפרוטוקול, בוצעו פעולות כספיות ללא כל גיבוי חוקי.

דוד ארליך ויוסף לוינסון, נציגי חרות במועצת קריית-אנוני, מיהרו לפנות לעזרת עורך-דין, הגישו השבוע בקשה לצו-על-הנאי לבית הדין העליון בירושלים להכריז על פעולותיו של כהן, ראש המועצה, כבלתי חוקיות.

אך בית הדין העליון יהיה נאלץ לקבוע את עמדתו בשאלה מהותית הרבה יותר: האפשר למנות או לפטר את נבחרו הצבור רק בהתאם לרצונותיהם הפרטיים של ראשי קבוצות-הלחץ באותו מקום?

פשעים

ידידיו של נאשם ברצח

התובע הצהיר: בידו התביעה ההוכחות להאשמתו של יצחק קסיאן, בן 34, יליד פולין, באיומים ברצח. התביעה תעלה הוכי- חות אלה במהלך המשפט.

יצחק ("יוזיק") קסיאן ניצב במקומו חיוור אך שקט. לא היתה זו הפעם הראשונה שעמד כך בתא הנאשמים. אך הפעם היה בטוח כי השופט יכיר בצדקתו. כי יוזיק, שסיים לרצוח לפני חצי שנה עונש מאסר על הריגת אדם, טען הפעם בפה מלא: אני חף מפשע.

במסעדה זעירה, באחד הרחובות הדרומיים של תל-אביב, גולד הנאי שם, לשעבר סוחר בעיסקות מופקי פקות ורוצח אדם, את הפרשה שהביאה אותו השבוע בפני בית משפט ישראלי כאשמת איומים ב" רצח. סיפר יוזיק לכתב "העולם הזה":

עברתי את כל המלחמה כחיל. שירתתי בצבא הרוסי ובשנת 1944 התנדבתי לצבא הפולני. הגעתי בו עד לרגת פיקוד בחיל השריון. הגעתי עם השריונים שלנו עד ברלין ונשארתי שם. שם הכרתי טיפוסים רבים. ביניהם היה גם גבר צעיר בן 28 בשם יאנק קליימן. אז לא טערת כי הכרות זו הביא אותי במרוצת השנים עד לבית הסוהר.

עשינו יחד כל מיני עסקים. פעם הבאתי לקליימן אדם שהיתה ברשותו כמות גדולה של רדיום. לקליימן היו קשרים עם הרוסים

הורג קסיאן במקום ללכת אל הרב

רצח קליימן בציריך (ציור "העולם הזה" 1965) כל המחנות בלב

במזרה ברלין והוא הבטיח למכור את החומר.

הקצין ציוה: היכנס. קליימן מכר את החומר. אולם כשדרשתי את התמורה, שהי תה צריכה להסתכם בסכום קרוב למליון דולר, טען קליימן כי החומר היה חסר ערך. תבענו אותו לברור בדין תורה. בתשובה הסגיר קליימן את שותפיו, ששה ברקוביץ, לידי הרוסים. ברקוביץ נאסר ונשלח לסיביר, שם מת לאחר שנה.

קליימן זמם להסגיר גם אותי. הוא קבע לי פגישה עמו באזור הרוסי של ברלין. כשבאתי למקום מצאתי את קליימן עם קצין רוסי, שמיהר לשלוף אקדה. ציחה עלי להי כנס למכונית שחנתה בקרבת מקום. פסעתי לכיוון המכונית, אולם ברגע האחרון הסתר בבתי באורח פתאומי, הוצאתי את האקדה מידי הקצין ונתתי לו מכה בראש. קליימן רצה לתפוס אותי אך אני בעטתי באשכיו, ונקיתי לתוך המכונית ועברתי לצד האמרי. קאני או הבנתי כי היה זה קליימן שהסגיר את סוסי. עוד באותו ערב הלכתי לבית הכנסת שבעיר, ושבועתי ליד ארון הקודש כי אקח נקמה באדם השפל שהסגיר את חברי וניסה להסגיר אותי. כיצד אנקום — זאת לא ידעתי עדיין בבירור.

אולם ההזדמנות לנקמה זו בוששה לבוא. קליימן נעלם ואילו אני הייתי צריך לברוח למינכן. הקדשתי את כל כספי וזמני לחי פושים. שכרתי בלשים פרטיים שהתקפו אחר עקבותיו של קליימן. לבסוף נודע לי כי הוא ברח לישראל, הפך להיות שם בעל-הון.

השופט החליט: הריגה. פגשתי את קליימן במלון הירקון. כשראה אותי החל לרעוד כולו ולהתחנן: "אתן לך הכל, רק אל תפגע בי. אני אדם עשיר". התרגשתי כל כך שלא יכולתי לדבר. קבעתי לו פגישה למחר.

למחרת בא קליימן לפגישה עם אדם זר. היה זה ירחמיאל בבניק, שקליימן הציגו כשותפו. אמרתי לו שאני לא רוצה ממנו מאומה. רק רוצה שיבוא אתי לדין תורה. הוא הסכים, קבע לי פגישה לעוד שלושה ימים. כשבאתי נודע לי כי הוא עזב את הארץ במטוס.

בזכותי עוד כמה חדשים עד שמצאתי אותו בשוויץ. עכשיו החלטתי לגמור אתו את כל החשבונות. עוד בישראל קינתי

אקדה. ארבעתי לו בפתח בית המלון שלו, וכשיצא ונכנס למכונית, נגשתי אליו, שלפתי את האקדה ויריתי בו את כל המח- סנית. אחר כך הסגרתי את עצמי למשטרה. השופט שמע את ספורי, ובעקבותיו שינה את האשמה מרצח להריגה וזן אותי לשבע שנות מאסר.

לפני ארבעה חודשים, לאחר שריציתי ארבע וחצי שנים בכלא, חזרתי לארץ. כאן נודע לי כי שני שותפיו של קליימן, ירחמיאל בבניק ויצחק טורבינר, קנו בסכום זעיר של 33 אלף דולר את רכושו של קליימן מידי יורשו, חייט עניי ברזיל. היה זה רכוש עצום. בין היתר: מגרש שקליימן קנה אר- תו ברחוב הירקון עוד ב-1953 ב-87 אלף לירות ו-120 אלף מניות בבית החרושת שמשון.

הסמוך אמר: משפטי. היה זה רכוש שחלק ממנו לפחות הגיע לי. ניסיתי להי פגש עם בבניק או טורבינר במשך שלושה חודשים. לבסוף קבע לי טורבינר פגישה במכונית שלו. נסענו לסביבות רמת אביב. אני ישבתי ליד טורבינר שנהג ובבניק ישב מאחורנית. כל הדרך גידף אותי בבניק וקרא לי רוצח. עד שלא יכלתי להתאפק ואמרתי לו את כל האמת. את כל מה שידעתי עליו ועל שותפו המת. אז הוא השתק ושאל אותי מה אני רוצה. הוא היה מוכן לתת לי 10 אלפים לירות, אולם אני אמרתי שאני לא מוכן לקחת אף מיל. כל מה שרציתי גם ממנו, כמקליימן, היה שיבוא אתי לדין תורה.

הוא הסכים. קבענו שהרב פרנקל מרחוב עמק יזרעאל בתל-אביב יהיה הבורר. הם היו צריכים לקבל ממנו הזמנה לשבוע שעבר. הרב קבע את הבוררות ליום שלישי או יום רביעי. ביום ראשון, בזמן שעמדתי ליד הדואר, עצרו אותי שוטרים, טענו כי איימתי לרצוח את בבניק.

המשטרה בקשה להאריך את מעצרי. אולם השופט ששמע את הסמל, החליט לשתרר אותי בערבות עצמית של אלף לירות. לא היה לי הכסף. רק ביום ראשון באו ידידים והביאו את הערבות. אז הסמל הודיע לי כי יקדימו לי את המשפט, וכבר ביום שני — כאילו הייתי הפושע החשוב ביותר בישראל — הביאו אותי לבית-המשפט ב- תל-אביב. אינני אשם. לא איימתי לרצוח את בבניק.

כל מה שאני רוצה הוא את המגיע לי. יש דין ויש דיין. בבניק הוא יהודי כמוני. למה הוא מפחד ללכת אל הרב? האם מאותה סיבה ששותפולשעבר, קליימן, סרב לעי- שות אותו דבר בזמנו?

אנשי מופת

מותה של אגדה

"הסוד של ישראל" — כך הכתירה מעי- רכת העולם הזה את המבצע המיוחד שהי- צישה לקוראיה בגליון שנת הארבע לקיומה. 10 מחברי המערכת יצאו לתור אחריו, בהי- רי הגליל ורמות הנגב, ברחובות הערים ומי- אחורי גדרות הספר. הם גילו אותו לבסוף בדמותו של האדם הישראלי.

תמרה כהן היתה אחת הדמויות שגילמו בגופן את התגשמותו של הסוד. חברת מעי- רכת העולם הזה, סילבי קשת, גילתה אותה בחתך פורחתי, המשתרעת על מאות דונמים לחוף הכינרת. תמרה היתה היוזמת והמנהלת של חתך מזורז, הצליחה משך שלוש שנים ובהון עצמי זעיר, להקים בה את אחד מהמופתיים החקלאיים של ישראל.

ההתחלה בשתי להקות. תמרה היי- תה פקידת בנק בתל-אביב, אולם הדם האיר- כרי שורם בעורקיה משך אותה אל המר- חבים. יום אחד קמה, עזבה את עבודתה ומשפחתה, חכרה ללא כל עזרה 40 דונמים מאדמות כנסיית טבחה, גידלה עליהם שתי להקות של תרנגולי הודו ואווים. בכסף שרכשה תמורת להקות אלה, קנתה עוד זעיר של כבשים. חכרה אדמות נוספות ב- סביבה.

לפני שנה, שבע שנים לאחר שהקימה את חתחה, היו ברשותה של תמרה 1800 דונם אדמת מרעה, למעלה ממאה דונם אדמת של- חין. על המישים דונם נטעה תמרה מטע, ציפתה ליבול תוך שנה.

אולם התחזית הצעירה לא זכתה ליבול ממשעיה. לפני שבעה חודשים התאוננה על כאבים בבטנה, נלקחה לבית החולים אסף הרופא. הרופאים שניתחוה גילו בגופה גידול ממאיר. השבוע, שלושה ימים לאחר יום הולדתה ה-33, נפטרה תמרה כהן, אחת מהאגדות החשובות של הגליל והתגשמות סודה של ישראל.

בחירות

ללא כיסוי

התקופה שלפני הבחירות היא התקופה היחידה בה יכולים אזרחי המדינה הערבים לתבוע את זכויותיהם המקופחות, מבלי שמישהו יכתיר אותם בתואר "קומוניסטי", או ישלח אותם למעצר או לגלות במסכה של סעיף זה או אחר מחוקי החירום. כי המפלגות הישראליות, הרואות בבחור הערבי נכס שערכו אינו נשקל בזהב, מוכנות לעי- שות את הכל כדי לעורר את הרושם שהן עושות משהו עבורו.

בוגרי בתי הספר התיכוניים, המסתובבים בתחומי הממשל הצבאי בטלים מעבודתה. החליטו לנצל תקופה זו כדי לסייע לעצי- מם. לפני חודש התכנסו כמה עשרות בוגר- רים בחיפה, יסדו אגודת בוגרי תיכון ער- ביים, קבלו בתודה סכום של אלף לירות שתמרה מפיץ, שעמדה מאחורי הכנס, לקר- פתם, החליטו לפנות במכתבי בקשה לחברי

(המשך בעמוד 12)

אשת-מופת כהן אגדה חדשה בגליל

ט ערה בינלאומית שטרם שככה עורר השנה אחד הרומנים המביכים של התקופה, שנכתב על ידי הסופר ממוצא רוסי הלאומי נבוקוב. הכל נאמר על הספר לוליסה. קוראים ומבקרים אמרו עליו שהוא מבדח וטראגי מועז ומבעית. יצירת אמנות שטנית ויצירה בעלת מטרה מוסרית ביותר. הספר זכה לפני זמןמה אף כתואר "אחד מספרי המסעות הטובים ביותר של ארצות-הברית", ספר המוקיע את צביעות החיים באמריקה.

גבור הרומן הוא אדם בן תרבות ומשכיל בגיל העמידה, הרודף למן שנות ילדותו אחרי הנמפיות. הנמפית היא לילית בגיל 9 עד 14, שאך לאנשים מעטים היכולת להבחין בקיומה בתוך יתר אחיותיה בנות גילה. גיבור סיפורו של נבוקוב לוליסה, אדם בשם המברט המברט, מגלה נמפית כזו בעירה בת 12 שנים. הוא מטורף במשיכתו אליה, וכדי להימצא בקירבתה נושא את אמה האלמנה לאשה. המברט ה"מסוגל לחלוטין לבוא במגע עם חחה" נרדף על ידי אותה לילית וכאשר מתה האם הוא נוטל את הבת, נודד עמה על פני אמריקה, כשחיהם מתנהלים למעשה בכלי הרכב בדרכים. אך לוליסה מתגלה לבסוף על ידי סוטה אחר המתאהב אף הוא בנימפית ולוקח אותה אליו. התקפות החוגים הטורטיניים על הספר וגזרות הצנזורה עורו במידה לא מעטה להגברת תפוצתו הסנסציונית.

החיוש עלה על דוכן העדים בבית המשפט המחוזי בירושלים המברט המברט הישראלי, לימד על עצמו בקול רועד סניגוריה. היה זה צעיר נוצרי פולני בן 18 שעלה ארצה לפני שנתיים עם אמו הנוצרית ואביו היהודי, הופרד בכוח החוק מהנמפית שלו, הועמד תחת פיקוח קצין המבחן למשך שלוש השנים הבאות.

★ ★ ★

ק הז' הסקרנים שמילא את האולם עצר את נשימתו, אולם אחרי שהשמיע הצעיר החסון והבלונדי את המשפטים הראשונים, נסתמנה אכזבה בולטת על פני הקהל.

וויניאק (45), הזניחו אותו משך שנים. תעסוקתם של ההור רים היא קיבוץ נדבות ברחובות באר-שבע, וביזבוז הכנסותיהם על שתיה לשכרה. בנם נאלץ להתגורר אצל שכנים.

ההורים חוליסלבה (46), אמו הנוצרית של המ' ברט המברט הישראלי, מגלה לפתע זאנה מרובה לגורל בנה הבכור, לאחר שהיא ואביו היהודי, יצחק

לוליסה מבאר-שבע

סיפור של הנימפית הישראלית בת ה-12 שילדה בת לאחיה המאומץ בן ה-17

אותו כבנה המאומץ לכל דבר, תעניק לו אוירה משפחתית נאותה.

למשפחה זו, שהינה משפחה כפרית מוגבלת-אופקים, היתה גם בת בגיל 12 שלפי מראה החיצוני נראתה כבת 15-16 לפחות. הילדה, שהוכנסה לבית הספר במקום, לא הצליחה להיקלט ולא התחברה עם ילדי השכונה. נמשכה אל סביבת מבוגרים. הורי הילדה, שידעו כי בתם מפותחת מאוד מבחינה מינית, לא חששו מלהכניס לדירתם הצרה גם את אדוארד בן ה-17, בחור נאה ומושך.

מן הרגע הראשון שבא לגור בבית אותה משפחה היתה לוליסה הישראלית כרוכה אחרי אדוארד. אדוארד היה ישן במטבח וכאשר היה מתפשט לפני ששכב לישון, היתה הילדה נכנסת למטבח ולא היתה מסכימה לצאת משם עד ששכב לישון.

לפני כשנה, נסעו הוריו של אדוארד לצירות הפולנית, כדי לנסות להשיג תמיכה בדרך זו. הם לא הצליחו להגיע לאוטובוס האחרון לבאר-שבע, נאלצו ללון במשך הלילה בתחנת האוטובוסים המרכזית בתל-אביב על גבי ספסל. לפני שנסעו בקשו מאדוארד להישאר בבית, להשגיח על ילדיהם הקטנים. אדוארד נשאר ומיד כאשר נסעו הוריו באה אליו לוליסה שיפרה לאמה כי החזיניאקים נסעו, ביקשו ממנה להישאר ולהשגיח על הילדים.

★ ★ ★

"זה לא אדוארד, זה אבא."

ב שעה מאוחרת יותר באותו לילה ערכו הורי לוליסה ביקור פתע אצל בתם. כאשר שמעה אותם מתקרבים, התביאה לוליסה את אדוארד מתחת למיטה, אמרה להוריה שהוא נסע לתל-אביב יחד עם הוריו. אותו לילה בילו השניים יחד על מיטת אמו של אדוארד. זו היתה ההתחלה. לוליסה מבאר-שבע היתה נכנסת בלי כל בושא למיטתו של אדוארד. הוריה לא אמרו מילה.

פעם נכנסה לוליסה בלילה לביתה וראתה מישהו שוכב על המיטה בחדר. היא לא בדקה הרבה, מאחר שהיתה בטוחה כי אדוארד הוא זה. מיתרה להודחל אל תוך מיטתו. אמה, שראתה אותה לפתע נכנסת לתוך מיטתו של אביה, החלה לצעוק: "השתגעתי, זה לא אדוארד, זה האבא שלך." והאב הוסיף משלו: "שתשרפי, מנחלת, זה אני אביך ולא אדוארד."

אדוארד, שעבד באותו זמן בתל-אביב, לא יכול היה להתמיד בעבודת הבנין ובנסיעות הארוכות, הפסיק לעבוד בכלל. מאחר ולא היה לו כסף לשלם בעד הדירה, נאלץ אדוארד לעבור לגור אצל חברו שהיה מייצר בובות מגבס. גם לשם היתה לוליסה באה בכל הזדמנות. בלילה, כשהיה האב בא לחפש אותה, היה אדוארד משלח אותה דרך הדלת האחורית. במשך כשנה חי הזוג בלי דאגות, עד אשר לפני כחצי שנה חזרה יום אחד הילדה מתיפחת מבית הספר. התלמידים הציקו לה בגלל כוונה התפוחה. בדיקה שטחית אצל רופא גילתה כי היא בהריון. לוליסה הוצאה מבית הספר והוריה הגישו תלונה למשטרה.

שלושה חודשים היה אדוארד עצור, נידון לבסוף ל-3 שנות פיקוח קצין המבחן. השבוע נעשה הצעד הנכון הראשון לשיקומו. משרד הסעד הוציאו ממאורת הוריו, העבירו לירושלים שם קיבל עבודה. עתה יוכל המברט הישראלי להחליט ללא לחץ אם הוא מוכן, כפי שאמר בבית המשפט, לשאת את לוליסה מבאר-שבע לכשתתבגר, לבנות לה ולבתו בית.

המבחן המחוזי את חתיד-דעתו. הבעת עצב עמוק היתה שפוכה על פניו של הצעיר כשהוציאוהו השוטרים מבנין בית המשפט. "קצין מבחן", מלמל, "למה לא בא לפני הרכה זמן הביתה, לבאר-שבע?"

כי אדוארד גילה את הנימפית שלו למעלה משנה לפני שגילו אנשי החוק את הפרשה, חי אתה חיי אישות מלאים מבלי שראה בדבר כל רע. גם בעצם לידתו שלו עצמו עלול היה מי שיפשפש למצוא דופי. אדוארד גודל להוריו הנוצרים בפולין בעצם ימי המלחמה. אמו הרתה אותו מחוץ לנשור אין, לא הספיקה להינשא לאביו שנלקח על ידי הגרמנים למחנה ריכוז ומת שם.

כשנסתיימה המלחמה, מיתרה האם להינשא ליהודי שהיה נשוי קודם ואב לבת. לזוג המעורב נולדו שלושה ילדים נוספים, שני בנים ובת. הם עלו לישראל, קיבלו יחד שיכון בבאר-שבע.

היחסים בין האב היהודי החורג ובין אדוארד היו מתוחים עוד בפולין. האב חסר המקצוע גרש אותו לעתים קרובות מן הבית והנער היה מתגורר אצל דודתו. הוא הפך יותר ויותר אומלל בגלל חוסר האוירה הביתית, התחבר עם נערים עזובים בני גילו ויחד אתם הסתובב ברחובות ועסק בגניבות קטנות.

אותם נערים גם לימדוהו את תורת השתיה ולבסוף נתפט אדוארד כשהוא שיכור, הובא למשפט ונידון להיות תחת מבחן למשך חצי שנה.

★ ★ ★

סכין בחזה האב

מ יום שבא ארצה לא עבד עדיין יצחק וויניאק האב (45), בשום עבודה קבועה מלבד קבוצ נדבות. וויניאק, היודע לספר כי בחוץ לארץ עבד כאח בבית-חולים, טוען כי לעולם לא יסכים לעבוד בכל עבודה שהיא, שבה המשגיח עליו יהיה יהודי. "אני מוכן לעשות משהו, אבל לא רוצה שיהודי יהיה המשגיח עלי ושהוא יגיד לי מה לעשות. גוי אחראי זה כבר משהו אחר."

האב והאם, שניהם שברייאדם, מתפרנסים מיום בואם ארצה, על קיבוץ הנדבות. את הכסף המועט שהם אוספים בדרך זו ברחובות באר-שבע הם מבזבזים על היין.

אדוארד עצמו ניסה למצוא לעצמו תעסוקה, היה עובד מרבית הזמן בכל עבודה שגודמנה לו. בדרך כלל היתה זו עבודת בנין, אולם הוא לא בחל בכל עבודה אחרת, היה בין השאר מלצר.

האב, שהיה שיכור במרבית הימים, היה פוגע בו מפעם לפעם. לפני שנתיים לא יכול היה אדוארד לסבול יותר, תפש סכין שהיתה מונחת על השולחן ותקע אותה בחזהו של האב החורג. הצעיר הובא לדן בבית משפט השלום בבאר-שבע, נידון לשלושה חודשים מאסר על-תנאי.

★ ★ ★

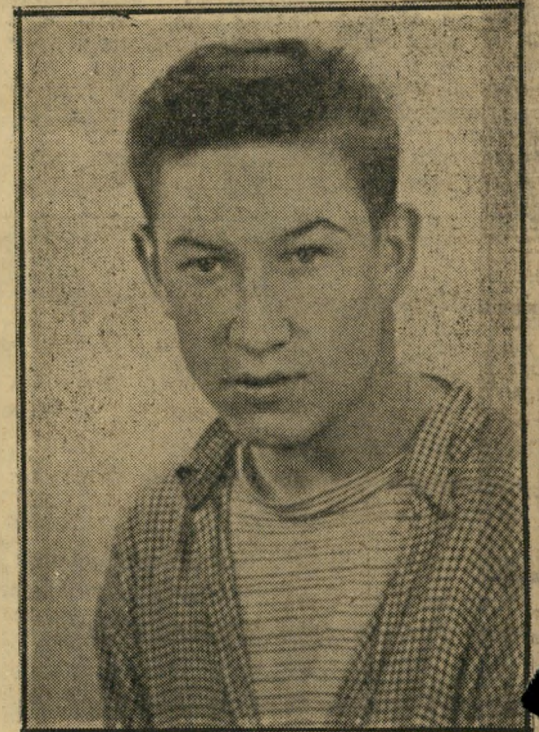
אבא, אבא וידדים

ל יד ביתו של וויניאק בשיכון ה' בבאר-שבע, התגורר משפחה אחרת מיוצאי פולין. ידידות הדוקה היתה שרויה בין שתי המשפחות. כאשר ראתה השכנה כי אדוארד נשאר בלי מקום מגורים, אחרי שאביו גרשו מביתו, הציעה לצעיר, שעבד באותם ימים בבנין והשתכר השע לירות ליום, לבוא לגור תמורת השלום של 15 לירות לחודש. היא הבטיחה בבית המשפט כי תדאג לבן החוסא, תראה

בקול שקט והססני התחנן אדוארד וויניאק בפני שלושת השופטים, ד"ר בנימין הלוי, יהודה כהן ואבינועם עזן, לבל ישלחו אותו לבית הכלא.

"תנו לי להיות לבן אדם," זעק הנער כאשר סיפר על האוירה האנטי חברתית ההרסנית שבה גדל. "אני רוצה לעבוד ולחכות עד שהיא תגדל ואז אתארס אתה. כל החיים היתתי בודד וגלמוד ותמיד חיפשתי לי איזה ידיד, לא חשוב מי ואיפה. אם אכנס עכשיו לבית הסוהר, יהיה הילד בלי אבא והחיים של כמה אנשים ילכו לאיבוד."

"אני נשבע שלא אחזור על העבירה אף פעם יותר ולא

הארוש אדוארד פלישנינסקי, 18, אשר חי חיי-אישות עם ילדה בת 12, שהרתה לו, מוכן לשאת בתוצאות, לשאת את לוליסה שלו לאשה, להיות אב לבתה.

צריך לשלוח אותי לבית הסוהר. אני מבקש מבית המשפט עונש קל. אני מבקש לתת לי רק מאסר על תנאי."

אולם אסתמו של אדוארד היתה תמורה: הלוליסה היש-ראלית שלו, נערה בת 12, ילדה לו בת.

★ ★ ★

קצין מבחן בבאר-שבע

ה שופטים לא הרצו באותו יום את דינו של אדוארד. הוא נשלח בחזרה לבית הסוהר עד אשר ימסור קצין

סיכורה האישי של הצברית מחיפה שבכות

„דרכי-א“

מאת

לקוחות חנות המכולת של מנחם ברוחב הרצל בחיפה, הופתע החולף כאשר באו לקנות אחת בחנות המכולת. למצוא אותו, מה קרה למסינגרים שהחנות שאלו זה את זה בחששות. אל זמן קצר הופרכו כל החששות: המסינגרים חזרה והם סגרו את פשטה השמועה בין הלוקחות. בעלי חנות המכולת ברוחב הרצל חנה מסינגר (26), שחזרה לשכונת

יש שני סוגים של נערות המופיעות על בד הקולנוע. ישנן שחקניות וישנן נערות-הפז. השחקניות הן הנערות שיש להן הכשרון והאהבה למשחק והמוכנות לציבור קשה, קשה מאוד, כדי להוכיח זאת. הן יכולות להיות יפות וגם זוהרות, אולם לא זה החשוב בהן ולהן. ישנן גם נערות הפז. נערות יפות עם המון סקסאפיל, שמה שהקהל רוצה לראות בהן זה לא דוקא כש רונן, והן מספקות לקהל מה שברצונן לראות. השחקניות מוכנות לעבוד קשה כדי שיגלו את כשרונן. נערות-הפז יש להן אמצעי פיר-סומת מסוג אחר, — תמונות-העירום ודרי-כים זולות דומות, כדי להגיע לעולם הבד. למולי הסוב הצלחתי להוכיח את עצמי בתור שחקנית מבלי להשתמש בצורת פירסימת זולה זו של תמונות עירום. יתכן שאב הייתי רוצה להיות דוגמנית-עירום — הייתי דוגמנית-עירום. רציתי להיות שחקנית — והייתי.

אני חושבת שאין זמן מוגדר בדיוק, בו מחליט אדם שהוא רוצה להיות שחקן, או כשהוא מתחיל להיות כזה. כשמסתכלים אחורנית אפשר למצוא התחלות בגיל צעיר מאוד. אני הייתי שחקנית עוד בגן, ותמיד בתפקידים ראשיים. אני זוכרת ששיחקתי עוד את זהבה באגדת הילדים זהבה ושלזשת הדובים. בבית הספר השתתפתי במחזות ובגיל תשע התחלתי ללמוד לרקוד. כבר אז הייתי בטוחה שאני אגדל להיות רקדנית. אני סבורה, שאז, כשהתחלתי לרקוד, קבעתי לי את דרכי בחיים. הורי סרבו בכל תוקף להרשות לי ללמוד לרקוד. אמא אמרה שזה לא יפה לבחורה הגונה להיות רקדנית. היא רצתה שאהיה מורה או רופאה או עורכת-דין, ולהינשא לבחור טוב ועשיר. לבסוף הסכימו הורי שאלמד לרקוד וי לשר, בתנאי שאלמד גם לנגן על פסנתר. לשר ולרקוד אני יודעת, אבל לנגן על פסנתר לא. אני מצטערת על כך היום.

חלומות בעולם אכזר

כשהייתי עוד ילדה הופעת הופעות סולו ברקוד עמים שונים. היה לי איזה רקוד שנקרא רקוד המלח, שנשע מארץ לארץ ובכל ארץ פגש בחורה אחרת. אני הייתי הבחורה שפגש בכל מקום. עסקתי בהוראת ריתמיקה במכבי ובימתי הצגות של תלמידים. כשהוקם צה"ל ועמו להקת חיל הים, הם ביקשו ממני להופיע עמם

פעם אחת. ההצגה כל כך הצליחה שהם ביקו שו ממני להמשיך להופיע. הייתי אז כבת 15, מתחת לגיל הגיוס. התנדבתי ללהקה. אחר כך, כשבגיל 17 התגייסתי לצבא, הייתי דוקא מדריכת גנ"ע ושלמת. כש סיימתי את הצבא ידעתי בדיוק מה אני רוצה לעשות. תמיד אהבתי את עולם השעשועים, הוא קסם לי יותר מכל דבר אחר. אני חוו שבת שאף פעם לא היתה לי אהבה אחרת, מבחינה מקצועית כמובן. הופעתי כרקדנית, השתתפתי כמעט בכל החוגים הדרמטיים בחיפה.

מבחינת הסיכויים ללימוד ועיסוק בעולם השעשועים — חיפה היתה עיר שמרנית וקפואה. רציתי מאוד לעבור לתל-אביב, כדי שאוכל ללמוד בהבימה או בקאמרי. אבל ההורים לא הסכימו שאהיה שחקנית.

לתל-אביב לא יכולתי לנסוע, או ביקשתי מהם לנסוע לחוץ-לארץ. אמרתי להם שאני רוצה ללמוד בימיו. רציתי לעשות הכל, והייתי מוכרחה לבחור שטח מסוים. בימיו כולל הכל. צריך לדעת הכל ולתת מכל מה שיוצאים. החלטתי לשלב את רצונותי אלה לדבר אחד. להורים לא היתה ברירה. הייתי הפעם עקשנית ולא ויתרתי. והם הסכימו לשלוח אותי לחוץ-לארץ. בעצם הם עשו זאת משום שחשבו שאם אסע ואראה את העולם, יצאו לי הציפורים מהראש.

רציתי ללמוד בצרפת או באנגליה, אבל המשפחה עם הפינאנסים היתה באמריקה, בניו-יורק. אולם כשהגעתי אליהם שוב התברר לי שיש להם אותה השקפת עולם כשל

הדוגמנית

חנה ערן-מסינגר באחד מתצלומי אופנת בגדי הים שצולמה בעת שהיתה שחקנית טלביזיה מתחילה, נאלצה להתפרנס למחיתה מדוגמנות, הפצת תקליטים ונאוים למען המגבית היהודית המאוחדת. פלמר והש

הווי

החטא וענישו

ב תדיאכבה, הטילה שופטת-שלום קנס של לירה על אשה שהתפרעה בלשכת הסעד, שילמה בעצמה את הקנס אחרי של-נאשמת לא היה כסף.

ההוכחה המשכנעת

ב חיפה, נעצר גבר חשוד כבן 40 על-ידי המשטרה, וזהה את עצמו כמקבץ נדבות, הוציא מכיסו 1800 לירות בשטרות כהוכחה למקצועו.

קלפולין

ב ורשה, פולין, פירש בית-משפט פו-לני את חוקי המטבע הור, קבע כי ל-פולני הווכה במשחק קלפים עם זר מותר לקבל דולארים בתשלום, אולם לפולני המפי-סיד במשחק עם זר ומשלם בדולארים צפוי עונש מאסר.

מכונות אמפיבות

ב חיפה, התלונן אורח כי השכיר את מכונתו לאורח אחר למשך יומיים, או-לם השוכר העמיס את המכונות על אניה וברח עמה לחוץ-לארץ.

תנו ההגה בידים מילדות!

ב טבריה, אחרי שמשרד הבריאות הח-ליט על פתיחת מחלקת יולדות לנשי העיר בבית-חולים המרוחק 15 קילומטר מ-מרכז העיר, הודיעו נשים מפגניות במקום כי יסרבו ללדת עד שכל אחד מנהגי האמ-בולנטים יעבור קורס מיילדות.

אין הכם כבעל נסיון

ב עכו, טען יעקב פרחי כי היכה את חיים נסיון, בסכסוך שפרץ ביניהם, אחי-רי שחיים דרש ממנו לעמוד על הבטחתו ולהתחתן עם אחותו, מרים נסיון.

ריפוי בעיסוק

ב איאולה, ארצות-הברית, הסתיימה סידרת התפרצויות במעצרו של הרופא ראלף וילי (42), שהסביר כי הוא אסף את עתיקותיהם של לקוחותיו כדי להקים מו-זיאון.

גמל, גמלי

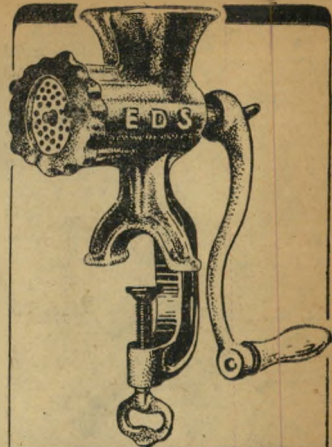
ב באר-שבע, האשים בדואי את שכנו לשבט ברצח גמלו, הסביר כי גילה את הדבר אחרי שגמלו נעלם וכעבור יומיים הוזמן הוא לארוחה אצל השכן בה הוגש בשר גמל, אותו זיהה כבשר גמלו "לפי הטעם".

הדוגמנית הקרושה

ב פלוימוט, בריטניה, נעצר הכומר ה-צבאי בלן דחיס אחרי שפרץ לדירתה של דוגמנית צילום, גנב משם 157 תמונות עירום של הדוגמנית.

פרוטקציה סוסית

ב טהרן, פרס, החליט מטה המשטרה להקציב מנת מזון לסוסי קציני המש-טרה, הכפולה ממנת המזון שמקבלים סוסי שוטרים רגילים בטענה כי "בגלל המשקל הממוצע הכבד יותר של רוכביהם מוטל על הסוסים מאמץ גדול יותר".

מכונות לטחינת בשר

בכל הגדלים

E.D.S.

להשיג בכל החנויות לכלי בית ומטבח

פקידים!

תלמידים!

סטודנטים!

הרשמו עוד היום לקורס ל-

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

(שני חודשים, סעמיים שבוע)

ב.א.לסן גרג' (GREGG).

המנהל: ת. בריקמא (קמפינסקי).

תל-אביב, רחוב גורדון 5.

הצלחה מובטחת!

שמחת החג של סנא

יקבי ראשון לציון וחברון יעקב

כשר לפסח

לאשה בהריון

המתנה הנאה ביותר — ספרו החדש של פרופסור אשרמן, "לקראת אמהות". להשיג בכל חנויות הספרים.

עצמה פילסה לה דרך אל עולם הקולנוע והטלביזיה

ל הוליווד!

חנה עדן-מסינגר

מסינגר, בשבוע יביתה. דקת הגוף בעלת העיניים החומות-כהות והעור המזומש, שיצאה מהארץ כנערה ישראלית רגילה, חזרה כתושבת הוליווד, שחקנית קולנוע וטלביזיה — תואר אליו נכספות נערות ישראליות רבות. חנה מסינגר-עדן הגיעה ארצה לחופשה קצרה בת כמה שבועות, כדי לחוג את הפסח עם משפחתה. זהו סיפורה האישי, סיפור דרכה והצלחתה של צברית בהוליווד.

קרוב לשנה עשיתי כל מה שיכולתי לעשות בארץ ולא היה יותר מה לעשות. בכסף שחכתי חזרתי לאמריקה כדי לתת לעצמי את ההזדמנות החזקה. נסעתי לניו-יורק, ידעתי שזו העיר הרצינית של עסקי השעשועים, וכי בהוליווד יתיחסו ביתר כבוד לאחת עם נסיון קודם.

השגתי סוכן שחיפש עבורי עבודות. אולי הסוכן לא עוזר ממש עד שאת מתחילה בעצמך ועולה על דרך המלך. עבדתי בכל עבודה, כשלא מצאתי עבודה כרקדנית עבדתי כזמרת, וכשלא מצאתי עבודה כזמרת, עבדתי כשחקנית. כשלא היתה בכלל עבודה עבדתי בהפצת תקליטים.

בניו-יורק הופעתי בשירה לכתורות של סרטים, רובם מדרגה שניה או שלישית. עבדתי בתכניות, בעיקר עבור ארגונים יהודיים, ובשעות הפנאי למדתי. למדתי ריקוד אצל מל מטיקס, הרקדן שחיבר את הכוריאוגרפיה בסרט שבע כלות לשבעה אחים ושירה אצל פיטר הווארד, שאצלו למדתי גם דיקציה אנגלית. חברת תקליטים קטנה מאוד הקליטה גם תקליט משלי.

אולם כאן אירעה הפסקה של שנה בהתפתחות הקריירה שלי כאשר התחתנתי.

צער בעלי חיים במיאמי

וא היה פזמונאי ומחזאי ידוע. התאהבתי בו. לא חשבתי שהנשואים יפריעו לקריירה שלי, קיוויתי שתשרור הבנה בינינו. אולם הוא נזע ממני להופיע. אחרי שנה התגרשנו. אחרי הגירושים נסעתי לאי בהאי מה ועסקתי שם בדיג תחמימי בתור עוזרת לחוקר דגה. שם אספתי לי מבחר של שירי קליפטון, עמם חזרתי לניו-יורק וקיבלתי עבודה במודון הלילה לאקי פייר. זה מה שנתן את המפנה הגורלי לקריירה שלי.

אחרי שבוע, בא באחד הערבים למועדון מלחין ידוע. הוא היה ידיד של הסופר באר ("מה מריץ את סמי" שולברג. באחת ההפסקות ניגש אלי ואמר שיש לו ההרגשה שאקבל תפקיד ראשי בסרט, משום שאני בדיק וק הטיפוס ששולברג תיאר בספרו ומחפש אחרי. חשבתי שהוא עוד אחד מאותם ליצים שתמיד מבטיחים. להבטיח זה הדבר הכי קל בעסקי שעשועים ולומדים לא להאמין, להגיד תודה ולשכוח.

היה לי מזל שלא העלבתי אותו בתשובתי. ברג, הוא סיפר לי שהוא מחפש קרוב לשנה נערה לתפקיד ראשי בסרט שנושאו חבורת צער בעלי-חיים במיאמי במחצית המאה.

הוא אמר שהוא זקוק לטיפוס של מרדנית, נערה ארצית וחברה-מנית. הוא אמר שזאת בדיוק אני, והוא רוצה שאכיר את הבמאי ואת אחיו, המפיק. לא האמנתי להם גם אז למרות שכמעט נפלתי מהתרגשות. הייתי בת קופה של חוסר אמון מוחלט, בעצם שכחתי או שרציתי להיות שחקנית והחלטתי כבר שהקריירה שלי היא זמרת.

באז שאמר לי "את בדיוק הבחורה עליה כתבתי", הציג אותי בפני המפיק והבמאי. הם נתנו מיד את האו. קיי. שלהם. אפילו לא רצו לבחון אותי. אמרתי: "איך אתם יודעים שאני מתאימה?" פחדתי שאכשל. אמר לי: "אל תדאגי, יש לנו כבר נסיון בדברים כאלה."

אפילו כשחחמתי על החווה לא האמנתי למה שקורה אתי. שחקניות מנסות במשך שנים להשיג איזה תפקיד קטן, ואני בכמה רגעים קיבלתי תפקיד ראשי בסרט מדרגה ראשונה של האחים וורנר.

תוך שבוע התחלנו לעבוד על הסרט בו השתתפו ברל איבס הזמר וקריסטופר פלמר כשחקן ראשי. בעוד שהעבודה על סרטים מסוג ב' רג' נמשכת כשבוע או עשרה ימים, עבדנו על הסרט ארבעה חודשים. לצערי רנו, הוא לא יצא בדיוק מה שקיזז ממנו. במקום לעזור אחד לשני, העמידו יצרני הסרט מכשולים אחד לשני. כל מה שלא צריך היה לקרות בסרט קרה שם. בחזרה-החיתוך התברר שהסרט ארוך בדיוק פי שניים מהרצוי. הוציאו את רוב העלילה מהסרט והוא נשאר כמעט חסר תוכן.

(המשך בעמוד 14)

שאיני לי מפתחות. פשוט לא ידעתי מה זה. הם צחקו וביקשו ממני לומר לפסנתרן איך ללחן אותי. אמרתי לו: אני אשיר ואתה כבר תמצא מתי להכנס. שרתי שיר צרפתי, סוף-סוף הייתי חניכת בית-ספר אליאנס. הפסנתר לא ליווה אותי בכלל, הוא לא מצא באיזה טון. להפתעתי לא אמרו לי ללכת לכל הרוחות. הם החליטו שבחורה שיש לה אומץ להופיע כך מוכרחה להיות טובה. הופעתי בהופעת חובבים וזכיתי בפרס. כך הפכתי לזמרת. שרתי בצרפתית, באנגלית ועברית. אותו זמן עסקתי גם בעבודה כדוגמנית, ואז התחילו להציע לי הצעות.

נבהלתי נורא. לא האמנתי שזה ילך לי כל כך קל, וכשזה הלך התחלתי לפחד מזה. הייתי תחילה נורא בטוחה בעצמי ונורא חצופה. חוץ מזה נמאס לי כל העסק שם והתגעגעתי הביתה. אמרתי למציעים: תחכו עד שאחזור. הם צחקו.

לא בתמונות עירום

אחרי חצי שנה של העדרות חזרתי ארצה, במטרה ללמוד בתל-אביב. רציתי לרכוש נסיון בתיאטרון מתוך ידיעה שזה יעזור לי. שעששיו אוכל לעשות מה שאני רוצה. טעיתי. הורי שוב התנגדו לכך. ותל-אביב זאת לא לוס אנג'לס. בתל-אביב יכולים הורי לבוא כל רגע ולעשות בושות. עבדתי במכון השרירים של אחי, הדרכת במכבי והייתי דוגמנית-צילום. נשארתי בארץ אחרי מספר שעות הוא חזר עם באר שולי

הגונה אסור לה להיות שם. הם לא היו מוכנים לעזור לי למקצוע. לקחתי אוטובוס מניו-יורק לקליפורניה, להוליווד.

שירה בלי מפתחות

לי כמה מכרים בהוליווד. בעיקר מועבדי הסרט עושה ההחלטות שזמנו בארץ בהשתתפות קירק דוג' בוז הייתי נלחית לעובדי ההסרטה תי בעבודתם כצופה מהצד. זה מה לי בעצם את הרעיון הכללי לשאוף נמאית סרטים. שני הטכנאים שהכרתי באותה תקופה בהסרטה בהונולולו, לחו את הנערות שלהם לקבל את פני מקופה קצרה עברתי לגור בבית מעין בית חלוצות הוליוודי —

מסוג מיוחד במינו. שם — כמובן וברוקלין טוב מאוד את טיבן ותוהים לך אם את בסדר מבחינה מוסרית, אך לחיות ללא תשלום במשך שלושה מתוך הנחה שבמשך זמן זה תסתדרי זירי את החוב. כך גם היה. התחלתי בעיקר עם ארגונים יהודיים. ראיתי 'א' עוזר לי הרבה בקידום מטרתי, ני לחפש עבודה בטלביזיה.

ני למבחן, כשהגיע תורי אמרו לי רושות יותר רקדניות. ידידי הפצירו ה איכפת לך, תגידי שתשירי. אז אני זמרת. הכניסו אותי למבחן אותי באיזה מפתח אני שרה. אמרתי

חנה עדן בתפקיד הראשי בסרטה של חברת ורנר רוח מעל האברגלדס, שנקרא בעברית מעבר לגבעות. השחקן המופיע יחד עמה, הוא קריסטופר הראשי הוא ברל איבס. למרות שהסרט היה גרוע, זכתה חנה לביקורת חיובית.

כדורגל

איפה היית?

עני משחק השבת, בו הכיפה הי פועל פתחתקוה את מכבי תל אביב בשעור 4:0, כותב שייע גלזר:

קודם כל אני לא יודע איך וכמה להתחיל השבוע. כל חיל השבוע. כל שבת נעשה יותר גרוע. עוד מעט כבר אני אוכל לקבל תפ קיד בחברה קדישה בתור כותב הספדים. בשבוע שעבר, אחרי שהפסדנו להפועל חי 3:0, הראו לי האנשים ברחוב שלוש אצבעות. השבוע הוסיפו עוד אצבע והראו לי ארבע. אם זה ימשך ככה לא יהיה לאנשים אצבעות להר אות לי.

עוד לפני שהתחיל המשחק בפתחתקוה כבר התחיל הקהל בצעקות: איך נפלו גיבורים. הרגשנו לא נעים — לא נעים. את המשחק בעצמו דחקא התחלנו טוב. היה

(המשק חמום 8) הממשלה והכנסת שיעשו משהו כדי להקל מצוקתם. מכתבי התשובה היו אדיבים ביותר, הזמינו את הבוגרים לעלות לירושלים, להי פגש עם המשיבים. הכתבה פזיזה מדי. השבוע נועדו נציגי הבוגרים עם רוב דוברי הסיעות בכני סת, גוללו בסניהם את טענותיהם. היחידים שסרכו, באמתלות שונות לפגשם: המשת נבחרו הסיעות הערביות של מסא"י. לפני שעמדו הנציגים לעזוב את בנין הכנסת, ניגש אליהם לפתע צלאח חניסס, הר דיע להם כי חבריו הערביים מוכנים לר אותם. חברי המשלחת, שידעו למי עליהם לה דות על שינוי פתאמי זה, השיבו במרני רות: "אין צורך. ממילא תצביעו נגדנו כש הדבר יעלה בכנסת."

כאן התערב צאלח סלים, מליט צפורי וחיי סיעת הקדמה והעבודה, הבטיח ברר רות: "העלו על הגייר את כל תביעותיכם. אנו נוסיף את חתימותינו בצד חתימותיכם." נציגי המשלחת לא חיכו להפצרה נוספת, מיהרו להעלות על הגייר את בקשותיהם. כאשר גמרו לנסח את כתב הבקשה, כבר לא היו חברי הסיעות הערביות באולם. במחשבה שניה החליטו הללו כי חברים היה

באלם כדורגלני

במשחק שנערך השבת בין הפועל פתחתקוה ומכבי תל אביב בפתחתקוה. בתמונה נראה הקיצוני הפתח תקואי נהרי (ימין), באחת מהתנגשויותיו הרבות עם שוער מכבי. הבלם רוניק נראה ביניהם.

קשר בין השחקנים ופיתחנו כמה התקפות ולפי איך שהענינים הלכו לא חשבנו בכי לל שתהיה קסטטרופה. עד שבא נהרי והכניס לנו את הגול הראשון. לא עברו 17 דקות והם הכניסו עוד שני גולים. ונח רוניק, שבטח חשב שכבר חתם את החווה שמעביר אותו להפועל פתחתקוה, הכניס לנו כשבילם את הגול הרביעי.

ב 0:4 יורד המוראלי פשוט נשברנו. לא הרגשנו טעם להמשיך לשחק, מפני שכבר אין הבדל אם מפסידים ארבע או שש. אני לא זוכר שבמכבי תל אביב היה פעם מצב כזה נורא. הפסקנו לשחק ושחקנו כמו ילדים קטנים בנן, בלי שום קשר בין השח קנים, אפילו בונקר כבר לא השתלם לעשות.

כמו שלשה זאבים. אחרי שנתנו לנו ארבע במחצית חשבתי שבמחצית השניה יחזירו לנו את השבע שהם קיבלו בחצי גמר הגביע לפני כמה שנים. ואני באמת לא מבין איך הפועל פתחתקוה לא המ שיכו להכניס. הם שיחקו מצוין ובמשך כל 90 הרגע שחקו באותה המהירות והכושר כמו שהתחילו.

אתם בטח שואלים: נו, ואיפה היית אתה השוער? לא נעים להתנצל עוד פעם. אבל מה יכולתי לעשות? שלחו אותי כמו אל שדה מוקשים. בעטו לי כדור מרחוק, ואמ רו רוח אל המגינים ושבור את הראש. פשוט בעטו שפיץ בכדור, אם הייתי תופס — טוב, לא תופס — לא טוב. ואם הייתי תי פס, גם כן לא עשיתי כמעט כלום, כשתיכף התגפלו עלי שלושה, כמו שלושה זאבים.

בקיצור, בקבוצה שאין לה רציו ומקשי רים אין ערך לשום חלוץ מרכזי, ולמכבי אין כעת לא אלה ולא אלה. כאן אני מפסיק לכתוב מפני שפשוט נמאס לי לכתוב על

פזיו מדי, מיהרו להעלם לפני שיצטרכו לתת כיסוי להתחביותו.

מוסדות

פנטום האופרה

לו ידעו אנשי המקהלה של האופרה הי ישראלית מה יהיה סופו של מכתב האולטימטום שהגישו להנהלת האופרה לפני כחוד שיים, יתכן לא היו שולחים אותו. אולם המכתב נשלח. היתה בו תביעה לתש לום שכר החודשיים שהגיע להם.

החלה חליפת מכתבים עם הנהלת המוסד שבסיומה פוטר מעבודתו מוכיר ועד המקי הלה. באותו ערב הופיעו הזמרים אך לא שרו. אדיס דה פיליפ התמרמרה. "מי מה כאן?" הסתערה על חברי המקהלה בצעקות, איימה כי באם לא יעלו תוך חמש דקות על הבמה יסולקו מן האולם.

הזמרים עזבו את הבית, השאירו מכתב שאינם מכירים בפיתוריו של סגלי. הם עשו זאת לפי הוראות מפורשות מאת צפורה ציוניק, ממועצת פועלי תל אביב. אולם כאן שר הגיעה השביתה לברור באיגוד המקצועי של ההסתדרות, טענו הבוררים כי השביתה היא פראית. האופרה מצידה הטילה על סולניה לשר, טענה כי תקים מקהלה חדשה. החלה פרשה מייגע של דיונים, ברורים וועדות חקירה. לבסוף נתמנה על ידי האיגוד המקצועי כבורר יחיד הד"ר ולי שור, יושב ראש האיגוד הארצי של אמני הבמה.

השבוע הוציא שור את מסקנותיו, הודיע כי לאחר ברור עם שני הצדדים השתכנע כי אין לכפות על האופרה קבלת עובדים בניגוד לרצונה. האופרה ניצחה בסיכוב זה. אולם זמרי המקהלה דוחים את מסקנותיו של שור ולו מסיבה אחת: לדבריהם לא טרח שור לשמוע את דבריהם, לפני שהוציא את מסקנותיו.

העניקי לי רק 10 דקות לטפוח בחן מדי יום ביומו ואשיב לך 10 שנות נעורים

Helena Rubinstein

NEW YORK • PARIS • LONDON

CREME VITALE DE NUIT • SKIN DEW
MASCARAMATIC • MINUTE MAKE UP
ויתר תכשירי היופי הידועים.
סלאי סונבל בבתי הסחר הסובחרים.

כריכות העולם הזה

במשרדי העולם הזה, תל אביב, רחוב גליקסון 8 מתקבלים גליונות העולם הזה, מכל השנים, לכריכת כרכים שנתיים. מחיר הכריכה הוא 3. ל"י, אותן מתבקשים הקוראים לשלם עם מסירת הכרך לכריכה. ארכיון העולם הזה מוכן להשלים כל גליון חסר, במחיר 550 פרוטה הגליון. קוראים מחוץ לתל אביב יכולים לשלוח את כרכיהם בדואר בתוספת המחאת דואר על סך 3,250 ל"י שתכסה את דמי המשלוח חזרה ואת דמי הכריכה. מועד מסירת הכרכים לכריכה: ביום ראשון וחמישי בשבוע, בין השעות עשר עד אחת לפני הצהריים וחמש עד שבע אחה"צ.

אנגלית צופתית

עברית, ערבית, פורטוגזית, ספרדית, רוסית, גרמנית. קורסים מיוחדים לעזרה לתלמידי בתי ספר תיכוניים ויסודיים. הכנה לכל המבחנים. דיפלומה צרפתית, קמברידג' ותעודת בגרות. קורסים מזורזים עם 3-5 תלמידים בשעות הבוקר. שעורים פרטיים. שיטות ברליץ המפורסמות הוכחו 80 שנות נסיון בכל העולם.

בית ברליץ וח' נחלת בנימין 2 ת"א

חדש!

סופלו-סופלו

JUNIOR-SUPASLOT

משחק הבניה המשוכלל ביותר לילדים וילדות. להשיג בכל חנויות הצעצועים בארץ.

מחירינות מבהירות נא לפנות ל: מירוסלית רח' היקון 108 ת"א. טל. 21064

צבא

חור האלופים

אחת מגולותיו הטיפוסיות של קציני הצבא האמריקאי — בכל אופן כפי שהוא נראה בסרטים — טמונה בעובדה שהוא רואה בנצחונות ספורטאיים את פסגת הצי לחייתו. יחסו אל חייליו הספורטאים נקבע לפי הישגיהם. לא דבר נדיר הוא למצוא בצבא האמריקאי בעלי דרוגות, שזכו בדרגותיהם רק הודות לכשרם הספורטאי. לא מעטים הם הספורטאים שנשארו בצבא הקבע כמש"ח כרת גבוהה רק כדי לייצג את יחידותיהם באיגרוף או במשחק כדור הבסיס.

בצה"ל לא הגיעו הדברים עד לידו כך. אמנם במשך השנים נוצרה מסורת של תחרות בין היחידות השונות, הבאה לידי ביטוי הן בצעדה והן בתחרויות ספורט מכל המינים, אולם התמונה המקובלת לגבי הצבא האמריקאי בשטח זה, אינה יפה לצה"ל. אף על פי כן חלה תקופה האחרונה התקדמות גם בשטח זה.

קנאת פל טירון. אחת התמונות הרגיי לות במחנה הקלט: בכל פעם כאשר מובא מחזור חדש של טירונים, מחזורים קציני הספורט הפקודיים אחר הספורטאים שביניהם, מציעים תנאים, חופשות ושאר טובות הנאה תמורת הסכמת הספורטאים לעבור ליחידותיהם. כמעט כל טירון בצה"ל מקנא בחייהם של המתגייסים הספורטאים. כי הן מוכשרים שבהם, בעיקר האלופים או השחקנים עוזב בחיים האזרחיים, עורבים תהלים כמעט אחיד — אימונים ראשוניים, קורס מדריכי ספורט, ושירות בתנאים המאפשרים את בילוי רוב הזמן באימונים ספורטאיים.

בהרבה מקרים מתחיל המשא ומתן עם הספורטאים עוד זמן רב לפני גיוסם. אצל קציני הספורט מצויה רשימה של ספורטאים חייבי גיוס, אליהם פונים עוד לפני שהגיעו לקלט. גם כשמסתיים המשא ומתן המוקדם, נוהגים הקצינים לשמור על הספורטאים שיש שש בחייהם למקצוע בפקודים אחרים מדי שש עז עליהם, נוהגים ללחץם ביום הראשון לבסיס הקלטה. אחד המקרים המפורסמים בשטח זה: בשנה שעברה הופסקו השחי יינים בראשון ושבר מבחרי מכבים עתיד, לעבור מפקוד אחד למשנהו, עוד ביום גיוס סם, בעיבורו יודע עצמם גם את גביע מפקר חיל הים לפקודים החדש.

אמצעים אחרים בהם נוקטים קציני הספורט הפקודיים לחיזוק נבחרותיהם: התחמת חיליים ספורטאים, שמועד השחרור הם לפני מועד תחרות האליפות, לשירות קבע עד אחרי האליפות. גיוס ספורטאים המשרתים במילואים לתקופת תחרויות האליפות.

חייל במשכורת אורח. ההפתעה האחרונה שחלה בשטח זה היתה התחמתו של כדורגל הפועל תל אביב הבלונדי, אורי שויטאק, חודשים מספר לפני מועד האליפות. הסיבה להפתעה: החיל שנאלץ להשאיר את הכדורגלן קויטאק בשירותו הוא דוקא בעל עבר ספורטאי מוצלח בצה"ל — הנח"ל.

בשנה שעברה נחלה נבחרת הנח"ל כשי לון באליפות הכדורגל של צה"ל, למרות שבשירותיה שחקן שהקנים כמו זולר, צללה, רוזין (הפועל רמת גן) דני גולדשטיין, קויט אק, בורטוק (הפועל תל אביב) סדובסקי, בול-מן, צחובל (הפועל כפר סבא) ופדרמן ואמרי נוף מבית"ר ירושלים.

השנה היה מצב נבחרת הנח"ל גרוע עוד יותר. מן הקבוצה המפורשת של השנה שעבר רה נותרו רק דני גולדשטיין, בורטוק, וגדי עזן טיש, שבשנה שעברה היה בטוקיו עם נבחרת ישראל, לא שותף נבחרת הנח"ל. מאחר שהאליפות היתה חשובה מאוד לאנשי הנח"ל, החליטו הם לחזק את נבחרתם, החתימו כצעד ראשון את קויטאק על טופס לפיו הוא מסכים להארכת שירותו הצבאי. העובדה שקויטאק אינו חייל למעשה, עובד במשכורת על מגרש הפועל ביפו, לא הפיעה ריעה לאיש. כי גם קציני הספורט של פיקודים אחרים נקטו בצעדים דומים כדי להבטיח את הצלחתם בקבוצותיהם.

הברש הרע אינו חקא בהתמתם של חיי יום ספורטאים למספר חודשי שירות נוספים בצה"ל. גרועה מכך היתה העובדה שירותו של הספורט האזרחי בישראל חדרה גם לשירות הצבא, כי החוקים של אנשי צבא רק לצורך הופעה באליפות צה"ל, אינה יכולה להראות כתופעה ספורטאית טהורה ואסתטית.

צעד הגיוני למדי נוכח ההשקעה שמש"קיע הצבא בפיתוחו של הספורטאי. גם אנשי הצבא קצאיות מוחתמים לפרקים לשירות קבע קצור עד לסיטו טיבו להתקם.

אנשים

המשוגעת של מפא"י

את הסיפור הבא מספרים עובדי רכבת ישראל על מנהל הרכבת **מנחם סבידור**. כאשר נסע סבידור לארצות הברית, הוא נפגש עם האחראי על הרכבות בארצות הברית ששאל אותו: "תגיד לי, מה הוא אורך מסילות הברזל אצלכם בישראל?" סבידור השיב: "את האורך אינני זוכר בדיוק, אבל הרחוב הוא כמו אצלכם".

המשוגעת מקולנוע, "מוגרבי", המשיך רידה לאחרונה את מנוחתם של נואמי מפא"י, מאז הפריעה לנואמו של שר האוצר לוי **אשכול** כקולנוע, "מוגרבי", הפכה כנראה לסיטו מפא"י. כאשר באסיפה שנערכה הן שבת בתל אביב, נשא ח"כ **יונה כפא** דברי פתיחה לנואמה של שרת החוץ **לוי דה מאיר**, שיסעה את דבריו המשוגעת בצעקות: "לא נכון, זו לא מדינה דמוקרטית". אחרי שהסדרנים נאלצו להוציאה בכח מהאולם הסבירה גולדה: "כל אחד מאי תנו שנאם בזמן האחרון פגש אשה זו. אין להתרעם עליה אלא לרחם עליה".

נפצע לפני הדשים מספר בשעת צניחה, נשי אר אלוף **מאיר עמית** רתוק למיטתו בבית החולים, שם הוא ניצל את הזמן החפשי לגידול שפם בריא. באחד הימים הופיע הרב הפיקודי לבקר את האלוף. מאיר סיפר לו שהוא צריך לעבור ניתוח והמנתח יהיה גוי. השיב לו הרב: "זה בס' דר! הרי כתוב: הקול — קול יעקב והידיים — ידי עשיו. קול יעקב — שה יהודים יתנו עצות כמה שירצו אבל שיוי המנתח יהיו ידי עשיו".

הרב שלמה **גורן**, טוען כי לאחרונה השתרש נוהג ביחידות צה"ל, שם הוא נוהג לבקר בערבי שבת כדי לקדש על היין, במקום להשיב על ברכתו ב"אמן" עונים לו ב"סחטין". אחרי שהוכיח את עצמו כמומחה בפילוסופיה יהונית, בת ג'ר, ובעמידה על הראש, מנסה לאחרונה ראש הממשלה **דוד בן גוריון** לקבוע הלכה גם בשדה תולדות הציונות. כאשר שמע ביגוי שמדברים על עליה שניה ושלי שית, הוריע על פי אין הוא מקבל את החלוקה הקיימת. לדעתו זו העליות שעד קום המדינה הן בבחינת העליה הראשונה וצריך להמשיך ולמנות את העליות מאחרי הקמת המדינה.

★ ★ ★

ידיאדה בני-יורק

למרות השלג שירד בערב פורים בניו יורק וכמעט וצינן את סיכויי הצלחת חתונתו של **דידי מנוסי** עם **צידה גורדון**, גרפיקאית תל אביבית שהתגלגלה לניו יורק, הגיעו לחתונה המוני ישראלים מכל צדדות בניו יורק. מי לא היה שם? **מירום קניוק** הצעיר שהפך בעל בית קפה ועד **ליצחק שידה**, הקורא לעצמו בניו יורק מייקל שי לה, וכמוהם כל הישראלים המקוריים: הן חובבים, והכפופים ("אלה שכפו עליהם תפיד צבורי"). הזמרים, המתופפים, הרקדנים, וכמובן הסטודנטים (מלה הכוללת את רוב הנזכרים לעיל אם לדון לפי סוג הויה שעל דרכונם). למעלה משמונים איש באו לנשף ואחרו בנושף. למרבה השמחה לא שרו הפעם: הו! הו! ולא השתפכו עלי

חתן דידי וכלתו (שלישית מימין) בהגיגת הנישואין * מסכה של חתן לפורים

גיטרה. **נחמה הנדל** לא שרה סולו וציצצי **גרא**, צייר התפאורות, לא סיפר בדיחות בערבית. שירי הפלמי"ח המעטים שנשמעו השרו לבקשתה האישית של **אוהלה אר פיר** אשתו של שייקה... **גיל אדרמני**, המלחין, ניצח על המסיבה בניגנת אקורדיון והאווירה הלכה והתחממה. **הזכב כרובי** הגרפיקאי, התלבש על אחת מרקדניות להקת כרמון והסביר לה את חוקי הפרספקטיבות. **ג'וקי ארקין** שהגיע לפני יומיים מפארני, הצטייד בסודר שחור ויצא לסקור את השוק החדש. **אברהם ורוזינה ארבי**, שחקני הקאמר, אספו חומר על הקאמר. **טוביה שלונסקי**, פייטן, התעניין במחירי הדירות בישראל, ו**אריה וקסנבאום**, (בעל קפה כסית זוטא בניו יורק) צילם את החברה. אורח הכבוד היה זה שעושה קומיציזם ועולה כל שנה למצדה. בהתחשב עם חינוכם הצבאי של האורחים, הם לא הזכירו לגברת מנוסי את עזונתיו הראשונים של בעלה, מלבד אולי **דוד ריבלין**, אחד ממנהלי גני צה"ל בעבר ועובד בקונסוליה הישראלית בהנה, שהעיר: "דידי מתחנך בחג הפורים, רק כדי להתחפש במסכת החתן". העיר דידי: "מילא, כל זמן שריבלין מדבר עברית ולא אידיש אפשר לסלוח לו הכל".

מפקד חיל האויר **עזר וייצמן** סיפר לבתו סיפור חינוכי, "והילדים היו ילדים רעים מאוד". אחרי כן חזרה הבת על אותו סיפור בגיור סתה שלה: "והילדים היו ילדים רעים אז האבא שלהם מת". עזר הפסיק לספר סיפור רים.

★ ★ ★

נושא לסרט

כאשר הווננה המלחינה **נעמי שמר** להקלטת התכנית חצות וחצי שנערכה לפני

שבוע במלון אכדיה, בהשתתפות זמרי הקומי פניון זה לה שאנטון, היא ניצלה מיד את ההזדמנות, מכרה ללהקה שניים משיריה: **בגלל חסמר**, והודך ארוכה היא... **חיים טופול** הצטרף להחוג אוהדי פלדנקרייז והחל לעמוד על הראש מדי בוקר. כאשר הציעו לשחקן בצל ירוק אחר, **ברקו**, להציג טרף אליו, טען: "אני עסוק בבקרים, אני לומד עמידה על... המקח... כאשר פגש לאחרונה **דן כרמל** את הבמאי **גרשון פלדנקריין**, הוא בא אליו בטענות: "שמע, זה נכון שאתה ישבת עם זאב רבי גוף (מבקר התיאטרון של הפועל הצעיר) ודיברת איתו על תיאטרון?" פלדנקריין טען: "כן! אז מה יש לך להגיד להגנתך?" שאל דן: "ענה פלדנקריין: "הייתל שיכור".

לפני בואו של **לואי (סצ'מו) ארמסטרונג**, ניחם שחקן תיאטרון זוטא **מאיר ינאי** את האמרגן גיורא גודיק: "אני מקוה שעכשיו אתה לא מפחד, כמו לפני הופעתה של אמה סומאק, שארמסטרונג יהיה צרוד". המחזאי **יהושע (יוש) הלוי**, העוסק עתה בחיבור מחזה שנושאו לא יהיה הים, סיפר: "פעם ראתה אותי בתי בת השלוש במקלחת ואמרה: אה אבא, גם אתה ילד".

מבקר הקולנוע של ידיעות אחרונות, **אפרים כץ**, הופתע כאשר קיבל לפני ימים מספר מכתב מאיטליה עליו התנוססה הכתובת בנו הלשון: "לכבוד ד"ר אפרים כץ, מנהל המוזיאון בתל אביב". השיר לחת היתה ציירת איטלקיה ששלחה לו כמה תמונות מתערוכת ציוריה האחרונה להבעת דעה. תחילה היה אמרים סבור שמישהו חמד לו לצוין, אולם כעבור זמן קצר נזכר כי, כאשר שהה באיטליה לפני שנים מספר, ביקר בתערוכה של אותה ציירת, הבטיח להמליץ עליה בפני מנהל המוזיאון התל אביבי. הציירת עירבבה את השמות והפכה את העתונאי למנהל המוזיאון... יצרן הסרטים **הרולד בוריס** (הנשר על נהר קווארי) **שפיגל**, שהגיע ארצה לביקור בן ארבעה ימים כדי לבקר את אמו הזקנה בחיפה, סיפר כיצד, אחרי שלפני 32 שנה היה חלוץ ומביש ביצות בארץ, הצליח להיחפר ליצרן סרטים, מן הגדולים בעולם הקולנוע. שפיגל למד לפני עלותו ארצה דרמה באוניברסיטה של וינה. כאשר הגיע לסאן פרנציסקו בשנת 1927 היתה התקופה תקופת המהפכה של הסרט המדבר, ויצרני הסרטים האמריקאים חששו כי סרטיהם לא יוכרו עוד לתפוצה באירופה. הם חיפשו אחר מומחה לדרמה אירופית שיבחר עבורם נושאים שיתאימו לקהל הצופים באירופה, כך מצאו את שפיגל שהיה עוזר למרצה באוניברסיטה, הציג לו 150 דולר לחודש במי קום המאה שקיבל והפכו אותו ליצרן סרטים. אגב, בהזדמנות ביקורו בארץ הצהיר שפיגל כי הוא ישמח לקבל רעיון על פיו אפשר יהיה להסריט סרט על ישראל. הוא סיפר כי שמע על המקרה המחריד של רצח המשפחה שבוצע על ידי **יהודה גציר**, ולדעתו זה יכול להיות נושא מתאים לעלילת סרט, אשר חלק מתהליך הפקתו יבוצע בי ארץ.

פסוקי השבוע

- **סיפמא** בשולי מסלול הצעדה: "אם תרצו אין זו אגדה, ואם תרוצו אין זו צעדה."
- **שר החינוך זלמן ארן**, בסיום ועידת מפא"י: "הרגע היפה ביותר בכל הועידה היה כאשר שרו בסוף את התקווה."
- **ח"כ מק"י שמואל מיקוניס**, על פרשת הגיוס: "בשנת יוכל המאה לשלום-עליכם מתבקשת לפחות בדיחה יותר מוצלחת."
- **יושבי ראש ועדת החוק והבטחון של הכנסת מאיר ארנוב**, באיתו ענין: "יש לנו צבא נפלא, אפילו כשאין מצחים עליו והתגייס הוא עושה זאת לבד."
- **ח"כ הצ"כ שמחה ככה** במתחו ביקורת על קוליישראל: "כשמצטטים עתונים בקול-ישראל אז תמיד הבוקר וחירות טוענים בעוד שזכר אומר."
- **המפיק ההוליוודי סם שפיגל**, בתשובה לטענה שהשחקן אורסון חלס טוען כי הוא הבטיח לו את ביום הסרט הנשר על נהר קווארי: "כשאורסון חלס שותף קצת יותר ממה שהוא מסוגל להכיל הוא רואה הרבה באור אחר. הוא סיפר גם שהבטחתי לו את תפקיד הקולנוע הבריטי, לא אתפלא אם אשמע כי הוא מספר שהבטחתי לו גם את תפקיד הנערה היסאמית."
- **סגן אלוף רחבעם (גאנרני) זאבי**: "את כל מה שלא למדתי מהנסיון, אני לומד עכשיו מפי בני."

* מימין: אוהלה אופיר, אשתו של שייקה. משמאל לכתי: פנטומימאי ג'וקי ארקין, רוזינה אברתם, ארצי, שחקני התיאטרון הי קאמרי.

הופיע!

גליון מס. 1

עולם האשה

השבועון החדש המשקף את כל בעיותיך!

36 עמודים 500 פרוטה
להשיג אצל כל מוכרי העתונים

אל הוליבוד

(המשך מעמוד 11)

מכל העלילה נשארה רק הפעולה, רואים הרבה צבע, תנועת חיות ואינדיאנים ולא יודעים מה בעצם קורה שם. הביקורת קטלה את הסרט, אבל עלי כתבו ביקורות טובות, אפילו מאד.

רק לא ישראלית

במשך חרשיים היה לי מסע פירסומת לסרט. הייתי צריכה להופיע לראיונות בפני העיתונות והטלביזיה. קיבלתי גם אז משכורת. אלה היו חיי מל-כיום עם מגורים במלונות המ-פוארים ביותר וכבוד מלכים. אחרי זה החלטתי לעבור להוליו-בוד. קניתי לי קוטיג בבחרי-הלים, שאת רהיטיו בניתי כמו ידי, ומכונת הילמן קטנה וחי-מודה. שם נכנסתי לבית-ספר לדרמה של ג'ף קורי, שחקן ידוע שבגלל נטיותיו השמא-ליות נאסרה עליו ההופעה כשה-קו בהוליווד.

חממתי על חווה עם סוכנות, ששילמה לי משכורת רק כדי שלא אעבוד עד שיצא הסרט מעבר לגבעות לאור. אחרי כמה חרשים נמאס לי לחכות ועזבתי אותם והצטרפתי לסוכנות אחרת שנתנה לי עבודות. צעד זה הו-כיח את עצמו ככוכב כשהסרט מעבר לגבעות נכשל.

אולם עם הביקורות הטובות שקיבלתי הלכתי לחפש עבודות. התחלתי מאלף - תפקידים קטני-נים - ותוך מספר שבועות זכיתי לתפקידים ראשיים במח-זות טלביזיה באורך של חצי שעה בהם אני מופיעה עתה. יש לי עבודה בלי סוף. אני עובדת קבוע ווו עובדה ראויה לציון במקום שהתחרות בו היא פאנטאסטית. אני מופיעה כמי-עט כל שבוע. יש לי כבר קהל מעריצים משלי שמציף אותי במכתבים.

סרטי הטלביזיה בהם אני מו-פיעה הם מכל המינים - החל ממערבונים וכלה בדרמות קלא-סיות רציניות. אני מופיעה בתם-קידו סיניות ורוסיות, איטלקיות ויאפניות, אין אומה שלא ייצגתי אותה ולא שיחקתי כבתה, רק לא ישראלית. כאשר היה פעם סרט טלביזיה על ישראל, נתנו את התפקיד לשחקנית אנגליה. היא נראית יותר ישראלית, אמרו, את נראית יותר מדי אר-רית והקהל לא יאמין שאת יש-ראלית.

כך מתנהלים חיי, חיי עבודה אפורה ללא זוהר וברק. זאת עבודה יותר שחורה מעבודת פועל שחור. הוזהר כמעט ואינו קיים כלל. הוא קיים אמנם סביב השחקן אך לא בחיי השחקן עצמו, שאינו יכול להרשות לעצ-מו אף פעם להיות עייף או עצבני. צריך להראות תמיד כמו שרוצים שיראה. אם מישהו רו-צה להיות שחקן קולנוע, שידע לקרוא מה הוא הולך. זה כמו כל מקצוע קשה אחר בעולם, ורק מי שעובד קשה, מתמיד ומשתדל, נוסף להיותו מוכשר, יכול להתקיים בו.

לפעמים שואלים אותי איך אני מסבירה את הצלחתי. שמת-לב לעובדה ששלוש הישראליות שהצליחו איך שהוא בהוליווד, הן כולן חיפאיות, כמוני. אני חושבת שהחיפאיות יכולות לה-צליח יותר מהתל-אביביות, מי-שום שהתל-אביביות דומות יותר לנערות שאפשר למצוא בהול-יבוד עצמה.

קצת אני לומדת מתוך עבו-דה, ומחכה שתהיה לי מספיק ידיעה כדי שיהיה לי על מה לבסס לימודים תיאורטיים. כי גם כיום האמביציה הגדולה שלי היא להיות במאת, וכשאהיה במאת אני מקווה לבוא לעבוד בארץ. אני אהיה או אמנם צעי-רה ומתחילה, אבל אני חושבת שאז אמצא כאן כבר תעשיית סרטים, גם היא צעירה ומתחילה, שתחפש כשרונות צעירים.

כריכות העולם הזה

במשרדי העולם הזה, תל-אביב, רחוב גליקסון 8 מתקבלים גליונות העולם הזה, מכל השנים, לכריכת כרכים שנתיים. מחיר הכריכה הוא 3.250 ל"י, אותן מתבקשים הקוראים לשלם עם מסירת הכרך לכריכה. ארכיון העולם הזה מוכן להשלים כל גליון חסר, במחיר 550 פרוטה הגליון. קוראים מחוץ לתל-אביב יכולים לשלוח את כריכהם בדואר בחוספת המחאת דואר על סך 3,250 ל"י שתכסה את דמי המשלוח חזרה ואת דמי הכריכה. מועד מסירת הכרכים הוא ביום ראשון, וביום החמישי בשבוע, בין השעות עשר עד אחת לפני הצהריים וחמש עד שבע אחר הצהריים.

ללא בית

מבית לבית (רומן מאת אברהם בן שחר (בכרך), הוצאת שש"ת, 218 עמודים) עובר מושיקו, בן דמותו של הסופר הישראלי הצעיר, עד שהוא מגיע לבית האחרון: בית מחסה לחולירוח.

21 שנה קודם-לכן מצא עצמו מושיקו החינוך בבית אחר: מעון ילדים ללא הורים, או כפי שמנהל-הבית קורא להם, "מזורים". מכאן הדרך היא קבועה, לפחות לדעתו של בן-שחר: חדר מלא ריחות של בשמים זולים, בו משמש מושיקו כנער תצפית לזונה בלילה, החיבב להזוירה מפני המשטרה; בית של משפחה מאמצת, הנהרס במסיבות טרגיות; חדר הילדים בקבוץ בית שאן, לשם הוא מובא עלידי אחי מאמצו; אולם הטרומים הארוך במחנה הקלט, לשם הוא מתגייס כשהוא מסולק מהקבוץ, לאחר שהתגלה כי הכניס את אחת הבנות להריון; בית החולים הצבאי, מקום בו הוא מתערער לאחר שמכונני הסיוור של כיתתו עלתה על מוקש; צריף רועע של זונה צעירה, המתאהבת בו עם שחרורו מן הצבא כנכה; ביתה של גרושה צעירה, שאהבתו אותה מכיאה אותו להרוג, ללא כחנה תחילה, את בעלה; בית הכלא, בו הוא מוצא את עצמו אשם ברצח.

ישראלי זועם. בן-שחר הוא עקבי עד הסוף. בכפר ראשון, אותו הוציא על שם בוגו, בתמיכה מוסרית בלבד של המו"ל — גדעון לוי, בנו של בעל דפוס מלין — הגיש בלשון יבשה וציינית את הנוסח ה"מדהים הראשון של הצעירים הזועמים ב"ישראל.

כי בניגוד לכל סופר ישראלי צעיר אחר, המוכן מטעמים שונים לבזות את הקערה המסלגית על כל הכרוך בה בכסית, ללקק את שוליה המזהמים במסדרונות המסלגה, מצוין בן-שחר ללכת עד הסוף, מסיק את המסקנה היחידה הבלתי נמנעת מהכרוזותיהם הצבועות של חבריו למקצוע: הבל הבלים הכל הבל.

כדי להגיע לכך מוכן בן-שחר לסלק אפיו לו את המציאות אם היא אינה נשמעת להגיונו המיוחד: כך למשל מצטייר הקיבוץ לקרוציו של הצעיר הזועם, כבית-כלא ארוך אחד, המנוהל על-ידי המוכיר, שאינו מוחלף לעולם, מהנה מיווג של חתת המראה אנושית ובית חרושת לייצור, מטעם זה מכי שיל בן-שחר את ספורו, כשהוא נותר את בעיותיו של גבורו מושיקו בבית-מחסה לחולירוח, אליו הוא מוסגר בגורדין מגור תח של שופט מתחסר, שאפילו שונאיה הג' דולים ביותר של שיטת המשפט הישראלית לא היו מעזים לתתו בפיו של יריבם השופט.

מופריהשכח מחריד. אולם אלה הן מגרעות של סופר מתחיל, המתעקש בכל מחיר לתת לחיותיו הצבאית הנבחרת, המסירת רותי, גם אם מבית לבית אינו אוטוביאור גרפיס טהורה של אברהם בן-שחר, הרי שהסופר המקורי אינו משאיר ספק כי מה שמתרחש למושיקו חשוב לו הרבה יותר משלגבי גבור ספרותי סתם.

אולם ענין מיוחד מעוררת גקודה אחרת בספר: מושיקו, המגורש מן הקיבוץ, מוצא את עצמו ביחידה הצבאית הנבחרת, המסירת לאורך גבולה הדרומי של ישראל, מגלה בה את הטעם היחידי ונקודת האור הבודדת ב"בית המחסה הישראלי. השיבו, כשפרשת גיוס-הספת איימה להרס אגוזות צבאיות רבות, היה לספר בעל גקודת האור האחת, מוסרי-השכל מחריד.

חדש וקריא

צ"זבאט עצוב-מתוק

● מלון הספרות החדשה. (מאת אברהם שאן, הוצאת יבנה) מארנבורג עד תמו, כשהגקודה היהודית גורמת לחוסר כל יחס הגיוני בין השניים.

● אלכום הפלמ"ח. (הוצאת הקבוץ המאוחד, עם הקדמה מאת יגאל אלון והסבר של חיים גורי.) נספח מצולם לספר הפלמ"ח, עם הטעם העצוב-מתוק של הצינוט אחרי עשר שנים.

● נוחיקין (רומן מאת סלואו וילסון, עברית: חמדה אלון, 300 עמודים.) רבי-מכר קריא מאוד, של מחבר האיש בחיפה הא' פורה, על תוצאות הנאספים הטרומים-שואיים בחברה האמריקאית.

אולי זה עשוי לעניין אתכם?

...נהיה אסירי תודה לך ככל כפליים, אם אך הפעם... — מזכיר לך משהו רומני טי? — תלכי בעקבות הממשיל הידוע (אידי) הו גיבור?, תחתי על דחפייך הפנימיים או האחרים ותפסתי על הערותייך העוקצניות בפנייתנו זו, שהיא רצינית בהחלט ואין לה כל קשר לעשות כספים מפוקפקים, כחנות הרפתקניות או סתם ספורט.

נוסח פנייתנו, בלי סילופים, בבקשה: חוג מצומצם לפעילות חברתית (על בסיס הרמה האישיותית) מעוניין להרחיב את פעילותו ומזמין בזה קוראים וקוראות להצטרף אליו.

שתקתי כמו דג, רואים? כל מה שאני רוצה להוסיף הוא שבאמת מעוניין — שיכתוב לפי ת.ד. 2906, תל-אביב.

הסכם ג'נטלמני

אם אקבל לירה על כל מכתב שגיג על (1124/185) אוכל בקלות לקנות לי את ה"שמלה המשגעת אותי כבר שבוע בחלון הראווה. ובכן:

"זה עתה סיימתי את שירתי הצבאי וכ"ט אמשך בלימודי, פורך אני טיול, באי-ביב הקרוב, על פני כמה מארצות אירופה. בהסכם הג'נטלמני שבניג לבין הורי, הוחלט שאני רשאי להזמין בת-זוג למסע — בתנאי, כמובן, שהורי יכירוה.

למרות שחוג ידידותי-מכרותי אינו מצומר צם יחסית, לא מצאתי אובייקט מתאים, וראיתי צורך לפנות למדורך שבאמצעותו אני מתכוון למצוא צעירה אשר גילה נע בין 17 ל-20 — נאה ולבבית, היכולה להיות בת לחיה נעימה ומעניינת.

"הטיול-היור ימשך כחודשיים-שלושה ומסלולו ינוע ויעבור דרך צרפת, ארצות השפלה וסקנדינביה — כולל התארחות-חובה של שבועיים אצל קרובי בשטוקהולם.

עלי לציין שאין טעם לפניות אשר בעל-תיחן מוגבלות מסיבות טכניות, או שעומדות על סף היציאה לצבא. כמו כן אבקש לצרף במכתב הראשון.

לא ציינתי אופי ותכונות רצויות, מקום, השכלה, ידיעת שפות ושאר ירקות — כידן שלכל השאר אני סומך על עצמי ונוטל על שכמי את מלוא האחריות.

עכשיו תגיד משהו חבוב: כשאתה אומר "מגבלות מסיבות טכניות", האם אתה מתכוון לאחת שאין לה כסף? והאם אתה רוצה לומר לי שאבא-אמא ממש מסכימים לזה? כן? או אולי תיקח אותי?

מלכר סודות צבאיים

אינני יודעת אם באמת התכוונו (1124/186) לדבריהן כשאמרו שבצעם, פרט להיותן בחי'ן הן גם חניניות אבל יש לשלושתן חסרון משותף אחד — הן מכוערות ושמונת. הה' גיון הוא נטסטי. אבל לא מן הנמנע שהן התכוונו ברצינות להגנים חוש המור. ואם הן באמת מכוערות ושמונות — למה לא להאמין להן? שתיים מביניהן הן בנות 18, אחת בת 20 — והן אומרות שאפשר להת' כתב אתן על כל מה שרוצים מלבד סודות צבאיים.

כמעט ניסקתי את הספשערה אותה

סמעתי אומרת באוטובוס: "ייתי כל כך מופתעת שמשמתי את זה — שלא יכולת להאמין למראה עיני."

האמיני לו

יש לי, משום מה, הרושם שכאשר (1124/187) אומר שהוא מסוגל לכתוב לך דברים מעניינים — את יכולה להאמין לו. הוא עושה רושם רציני וחבוב, חייל נח"ל צעיר זה. אני יודעת שזה נשמע מוזר, כשהוא יוצא מתחת לעטי, ואם תכתבי לו על מה שגורא בענייך כספרות ותיאטרון מודרני, מיסול וציור, שלא לדבר על שירה — הסיכויים הם שהברוש יבין מה שאת אומרת ולא עוד — יראה לך כמה שאת אינך יודעת.

או משהו כזה

אמרו בעצמכם: היא לא מותק, (1124/188)? "שמי בומי חן, אני בת עשרים ושתיים ועובדת כדוגמנית. העבודה מביאה לי סיפוק, אך מבחינה מסוימת יש לי הרגשה שנפשי מתנגנת. הייתי רוצה לפגוש דרכך מישהו שבמקום לקחת אותי לטיט, או לרקוד, או סתם למסי' בה — שיאמר: "יש לי הערב כרטיסים

להצגה רצינית." או אפילו לקונצרט. או משהו כזה.

"כבר מזמן לא קראתי ספר רציני, חוץ מעתונים וכל מיני שבועונים ורומנים, וע"ז זור לי הרבה אם אכיר משהו שידריך אותי קצת בשטח הזה, ושישוחח אתי אחר כך על מה שקראתי, את מבינה.

"כמובן שלא ימצא חן בעיני אם יהיה טיפוס יבש של מורה. הסמיך לי בית הספר. שידע גם לשמוח ולעשות חיים אבל שיהיה אינטליגנט כמו שאומרים.

"אני רוצה מאד להתקדם בשטח ההשכלה הכללית, ואקדחה שתוכלי להביין לנפשי ולע"ז זור לי, נסי להעמיד את מכתבי באור קצת יותר חיובי מאשר את עושה כרגיל. אנא."

ירושלמי, אבל חיפאי

מדוע ממחר (1124/189) להכריז, מיד אחר כי שהוא מצוין שהוא סטודנט באוניברסי'

נערת השבוע

החיילת שנטעה בטרמפ בגיפ של אחד מעורכי היקרים — תבוא ותנמק למה הש' אירה לא בכונה את תמונותיה וניירותיה על המושב. תראו מה שהיה כתוב במכוננת כתיבה:

"כל הילדים הסובים הלכו לטייל עם הור' דיהם הנחמדים והאידיאליים. גם אני הלכתי אתם אבל עם מי ללכת לא היה לי.

"מדוע? — בכיתי. "זה דרכו של עולם אכזר" — השיב זקן כחול עיניים ועליו מבט. כך הם החיים. הבטי בי — שני ילדים שגועו ביום אחד יום. האחד נשרף בתוך ביתי העולה בלה' בות והשני מת למחרת מכוויותיו. יחידים היו לי, אולם ראיתי, והריני כחול עיניים ועליו מבט.

"הזקן שקרו היה והאמין בשקריו. הכרתיו בסיפוריו האפלים. והוא הלא לא היו לו אשה או ילדים מעולם.

"סובתי לי והשלכתי עצמי לנהר. הצילו אותי, כמובן. "אפילו להתאבד כראוי איי אפשר בארץ הזאת. אבד הכלו על המלודרמה.

"אולי מסום כך שרפתי אתמול את ביתי על שני ילדי. גם את חייהם, כמובן, הצילו. נשימה מלאכותית. "סיכום: איזה רעינות עולים במוחו של אדם חולני שקרא את מארק חלאסקו להפי' סיק לכתובו!" הודיע לי את כתובתך, ותקבלי בחזרה את כל חבילת התמונות.

סיטה, שבצעם הוא חיפאי? לא חשוב; תארי לך שהוא נחמד ויפה, חברותי וסימפטי ומת' עניין ב — כרגיל אבל קצת יותר, וגם בנערות חניניות, אך לא בנות 19. ואם הוא איננו נחמד ויפה וחכם והכל — האם את כוז?

אפס עגול אחר

(190/1124): ... בשעות של טרם שחר, עת העולם כסוי על ראשו כגינת של ער' פרת, מהררר אנוכי לעתים כי כל חיינו אינם אלא אפס עגול ואנו לכודים בתוכו, נודדים סחור סחור לאורך תליו העגולים, חוזרים אל נקודת מוצאנו ומתחילים את הסיבוב מחוש בלי שדע על כך, וביום בו רואים אנו ומכירים כי חיינו הם הקפה נצחית של האפס, אנו מטיחון ראשו אל הכתלים ומחפשים מפלט מתוך בית-הסוהר העגול שאין לו ראשית ואחריה.

"ומוצא, רותי, מהו? האם אין פירושו נפש קרובה לנו שתשלה קרני חום מעומק לבבה ותמס את קירותיו של האפס ותחיש לנו מיפלט ותקרא לנו דרור? איחודן של נפשות הינו פלא היופי האחד שבועולם מסוכסך ועשוק זה. זהו פלא פתרון של שתי חידות אדם והתמוגן לאחר. כל אדם — חידה הוא. כל אדם — כמחצית של משואה מתמטית — מחפש כל ימיו את חלקו השני, את חלקה השני של המשואה, כדי שידע פתרונה — סתרון נפשו ומהותו.

"עשרים שנות חיי אינם אלא חיפוש מת' מיד אחר הפתרון — אחר חלקה השני של חידתי. אחר הפלא ששמו ידירות. בדברים דומים לה — מצאתי לרוב. אותה — לא מצאתי. התעורי לי בזה? התעורי בסתרון חידתי שלי, כשם שכבר עזרת בסתרון חידות כה רבות?"

עכשיו אולי תגידו לי: באיזו שפה הוא כותב?

ספשערה ועתונות

אני אומרת לך שאפשר להשתגע כל כך הרבה דברים קורים ולא מספיקים כלום הח' יים כל כך קצרים מה אפשר לעשות. יש לי המון דברים לסדר, אין לי כלום. מה ללבוש. את כל הדברים הישנים צריך לקצר וצריך לזרוק כי השנה מודרני בכלל דברים אחרים. עם חגורות ומותניים ככה זה בפאריו. ויש כל מיני הופעות ואני מתה ללכת דחקא יוצא לי פעם עם זה ופעם עם זה מה איכפת לי.

אויש, אני מוכרחה לספר לך על רוזי. סיפרתי לך לא? לא? לא? זה זהו שהיכרתי כשהייתי בחיפה. הוא עתונאי חיפאי כזה מין. של איזה עתון ערב לא זוכרת איזה לא חשוב. ראיתי אותו במעודון התיאטרון של חיפה או ידעתי שזהו. לא, לא ידעתי שזה הוא טפשה. שזהו. שאני מרגישה לוקו כל מיני דברים.

הוא כזה אחד שורא רציני ונורא אחד את עצמו ברצינות וזה נורא חשוב כי אף אחד אחר לא לוקח אותו ברצינות. בטח לא מבניים אותו. הוא מדבר בכזה מין בסתון עצמי שאני נורא מקנאה בו או נורא קינאתי בו שהוא עתונאי ורואה המון אנשים אפילו שכמעט לא קורה כלום בחיפה. או כשרקדנו שאלתי אותו אם הוא באמת כל כך בטוח בעצמו או שהוא בתוך תוכו עדין או הוא אמר לי תהיה לך הזדמנות להיחכך בכך. אני נורא נרגשת, בחיי אני מתה להיחכך. או הוא שאל אותי מה אני עושה בחיים או אמרתי לו שכלום או הוא אמר שלא בסדר או אני אמרתי לו שאני יודעת אבל אני לא יודעת מה לעשות. או הוא שאל אותי מה אני לעשות או אמרתי לו אני יודעת? או הוא אמר, ככה, בבסתון כזה ובתקשיות שהשתגעתי: תתחנני, תלדי ילדים. או יהיה לחיים שלך מובן.

הוא מכיר אתי כולם וניגש אליהם ומדבר אתם אפילו שלא מומינים אותו והוא אומר המון מלים באנגלית וצרפתית וכמעט אף פעם לא מחייך וכל אחד אחד מתלוצץ עליו ולא איכפת לו. תיכף ראיתי שהוא משהו אני יודעת, יש לי חוש לדברים. אף פעם אני לא טועה רק פעם אחת טעיתי. לא טעיתי שטעיתי אבל טעיתי. לא טעיתי.

מוסדות

הוא יגיש מחר

היוזגופאים התל-אביביים, שהתרגלו מהר מאד ללגים קפה באיטליה, ללעוס האמבורגר בקאלפורנייה, לראות את מישל מורגאן בקולנוע הוד וללגום קוניאק באדרייה — שכחו כבר כמעט כי פסאג' הענק בפנינת היוזגוף-פרישמן עודנו, בעיקרו, חלל ריק אחד גדול. החודש, לאחר שהעדה הציבורית להקמת בית התיאטרון הקאמרי הצליחה לשים את ידה על 100 אלף הל"י הראשונות, החלו הפטישים להלום בתוך חלל אדור זה, לשח- לו את צורתו הסופית. לקראת הפתיחה — שתיערך לדעת אנשי התיאטרון המאמינים בנסים, ביום 15 באפריל 1960, שעה 8 בערב — עתיד זה להיות אחד מאילמי התיאטרון החדשים והמשוכללים ביותר בכל העולם.

כל האולם במנה. אולם תיאטרון טוב, אמר במאי הקאמרי גרשון פלוטקין, הוא אולם שהצופה והשחקן אינם מרגישים כי קיומו כי מתי מתחילים להרגיש כי קיום האולם והאביזורים הטכניים — כאשר משהו מפריע, מציק, אינו פועל כשורה.

תיכונן יסודי ביותר הוקדש להשגת מטרה זאת. הבמה כוללת חדש זה תהיה רחוקה מרחק רב מן הבמה המקובלת, בעלת המס-

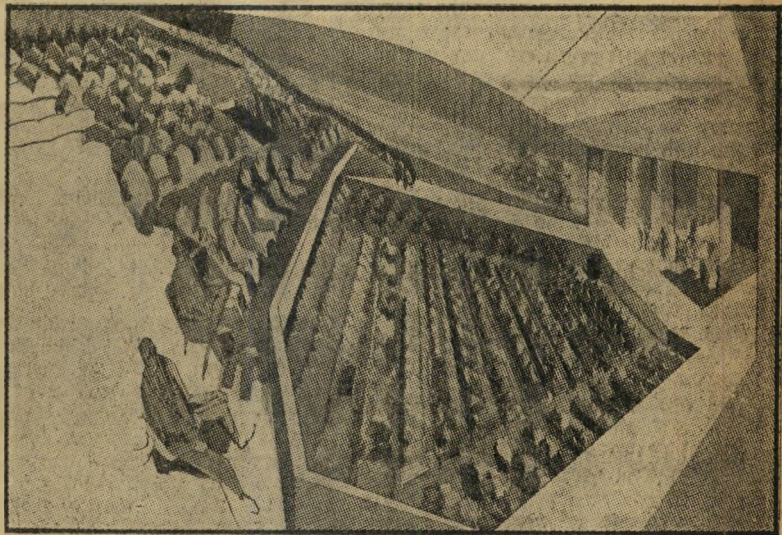
שתי-מכוונות קולנוע ומכוונת-הקרנה-דוממת אחת ייקבעו אף הן בתא מיוחד, לשעה הצורך.

על חדרים ושחקנים. אל במה משובח ללת זאת יעלו השחקנים מחדר-האיפור, שמי קומם בחזית הבניין. ארבעה מתוכם יהיו חדרים אישיים, לשחקנים אורחים ולהוזמ- ניות מיוחדות, ויצויידו במקלחות ובחדרי- שירותים פרטיים. לידם ימצאו גם חדר המאפרים — ובו כסא-אפרים משוכלל — וחדר המלחאות המהובר ישירות למחסן הבגדים.

לצורך השחקנים ייקבע גם, כמיטב המ- סורת של התיאטרון הבריטי, חדר ירוק, שהוא חדר-גופ-שובילוי מיוחד לשחקנים, ובו ברמקאות ועיטונות, נוסף על כור- סות נוחות.

מאתרי הבמה יהיה גם מקומו של אולם חזרות, ובו במה שת-דרוהב לכמה הראשית ושירות ספורות של כסאות. אולם זה יחסל את הצורך בהקמת התאורות ובפירוקן בכמה עצמה, לצורך חזרות.

כטוב בעיניכם. אולם הקמת התפאור- רות תהפך ממלאכת סבלות קשה ללחיצות- כפתורים בעיקרה. נוסף על חדר-נופש מיו- חם, יהיו פועלי-הבמה גם ממעלית-שירות, שתיים בשעת הצורך מכונת-משא שלימה מן הרחוב לגובה הבמה, המצוייה בגובה של 14 מטרים מפני הרחוב.

תכנית אולם, הקאמרי" בתל-אביב מבית החובות לבית הנוב

במעלית נוספת יוכלו לעלות לאולם הצו- פים שלא ירצו לטפס בגרם המעלות הרחב אל תוך ארבעה אולמי ההמתנה, שיקלטו ברחצה אפילו 1050 צופים — אם יימכרו הכרטיסים עד האחרון. ואילו באולם עצמו, יחכו לצופה מסדרו- נות מרופדים בשיחים פלאסטיים, המונעים כל רעש, וכסאות מרופדים ומצויידים בבול- מיזעוועים, המובטחים מפני חריקות מרגי- זות.

כדי למנוע את הצורך במסדרון אמצעי, הגדול את שטח-החזות הטוב ביותר, הורחקו שורות הכסאות זו מזו כדי 90 סנטימטרים, לעומת 80 בלבד — לשם השוואה — בהיכל החובות. על-ידי כך הובטח כי אפשר יהיה להיכנס לכל מקום ללא צורך להקים מן המקום את יושבי השורה שהקדימו לבוא.

בית החובות. כל הדברים היפים הללו צולים בכסף. ליתר דיוק, "בין מיליון למיל" יון ורבע ל"ג, כפי שאומר איש הנהלת הקאמרי יעקב אגמון.

מהיכן יבוא סכום זה? על כך ניתנה הש- בוע תשובה חלקית, כאשר הכריז מאיר ווייסגאל, הפעיל בין השאר במעדה הציבורי רית להקמת בית התיאטרון הקאמרי, כי השיג את הסכמתה של אלישבע רחל (לש- עבר ליו) טיילור להקדשת 250 אלף הל"י, שנתקבלו כהכנסה מהצגת הסרט מטביב לעולם ב-80 יום בישראל למטרה זו. המי- שלה הראתה נדיבות דומה, תרמה את דמי המסים שנקצו מאותן הצגות, בסכום דומה. אלישבע עצמה תגיע ארצה עוד השנה, כדי לראות את אולם ההמתנה של התיאטרון שיקרא על שם בעלה המנוח, מייק טוד. אך סכום זה רחוק עדיין מלפתור את הבעיה, שכן אולמו הקודם של הקאמרי, ברחוב נחמיה, משועבד כולו לבעלי-הבנו של התיאטרון, שהסכימו לחדול מעיקולים בתנאי ש-400 אלף הל"י, אשר יושגו כתמור- רה לאולם זה לכשיימכר, ישמשו לכיסוי

חלקי של החובות, המגיעים בסכום ל-600 אלף ל"י. ידו של התיאטרון הקאמרי תישט, אפוא, עוד זמן רב עד שתאמר די.

מאחורי הקלעים

כרטיסים להנהלה

מצעד פזמונים לועזיים, על רמה בני- לאומית, צפוי לקהל הישראלי ב-13 במאי. מסתבר, כי יודובוזייה, רשת הטלביזיה המ- שותפת לשמונה מדינות מערב-אירופה, עור- כת מדי שנה מצעד פזמונים מעין זה. בו מושמעים הפזמונים הפופולאריים ביותר של השנה בביצוע טובי האמנים. השנה, החליטה הנהלת היודובוזייה לצלם את המצעד ב- היכל-התרבות הישראלי. לצורך זה יובאו לארץ לא רק המבצעים, אלא גם צוות במאי וצלמי הטלביזיה, יחד עם כל הציוד הטכני הנחוץ. . . . זאירו ב"היו זמנים", מצ- עד הפזמונים הפופולאריים הישראליים בעשר שנות קיום המדינה, שיערך בהיכל התרבות השעה ימים לפני כן, עתיד הקהל לשמוע בין פזמון לפזמון דרשיזיים שנכתבו במ יחד, תמורת 1000 ל"י, על-ידי דן בן-אמוץ. אחד מהם מתנהל בין אנשי התיאטרון לש- עבר, יואל זילבר ונעמי פולגי, בלשון זו: (יואל נכנס לבמה עם תחבושת ענקית סביב ראשו).

נעמי: "יואל, מה קרה לך?" יואל: "אל תשאלי. אני חוצה את פסי- הרכבת באלנבי. פתאום נתקעת לי הנעל בין הפסים. אני מושך בכל הכוחות — לא זו. והרכבת מתקרבת ומתקרבת. ברגע האחרון ממש, הקטר היה במרחק של איזה שלושה מטר ממני, נתתי סחיבה אחת, הוצאתי את הרגל וניצלתי." נעמי: "אז מה התחבשת הזאת?" יואל: "זה? פורנוקל." . . . פרט לאיירועי-ביתר: בכל חווה הנחתם בין הנהלת היכל התרבות לבין גוף או אמרגן השוכרים את האולם להופעה כלשהי, מאלצת הנהלת היכל את השוכרים להקציב לה 50 כרטיסי-יחנם, מדי ערב בערב, לצרכיה הפר- טיים. . . . צבע תחתונים של שלמה בר-שביט היה השבוע נושא לחיכוך כללי בתיאטרון הבימה. בר-שביט, הממלא בהצגת הבט לאחור בזעם את תפקיד קליף, צריך באחת התמונות למסור את מכנסיו לגיהוץ ולהישאר לעיני הקהל בתחתונים בלבד. בכריטיניה היה צבע התחתונים הללו אדום, אולם כאשר נוסו תחתונים מעין אלה בחז- רות הבימה, טענו הנוכחים כי הם דומים לבגד רחצה. ליתר בהירות, הוחלט לבסוף על תחתונים לבנים ישראליים אופייניים. . . . פריטים לבנים אחרים המבוקשים על-ידי הבימה: זוג שפיים לבנים אמיתיים, שישלפו לעיני הקהל מתוך כובעו של קוסם בהצגת העצים זקופים ימותו. . . . בשבוע בו הוחלט על מלווה-חובה חדש על אזרחי יש- ראה, נפלה הכרעה נוספת, מפורסמת פחות: לארבע כימות הבידור שיוקמו בחג העצמאות הבא בתל-אביב, הוקצב סכום של לא פחות מ-110 אלף ל"י. . . . "במת מקור", התיאטרון לארבעה שחקנים בראשותה של תמר סמסנוב, החל בחזרות על תוכניתו הבאה, שתוצג לראשונה בעוד חודשיים. בתוכנית: מערכונים של משה שמיר, בנימין גלאי, שרגא גפני ויעקב ברזנאן. . . . שיתוף פעולה דו-תיאטרוני יקויים בק- רוב, כאשר ייערך בחוג הבימה בירושלים ערב מוקדש לתיאטרון הקאמרי, בהשתתפות במאי הקאמרי גרשון פלוטקין ושחקני חנה מרון, אברהם בניוסף ואברהם חלפי.

תדרוך

הצגות

● מאריזם (התיאטרון הקאמרי) — הצגה נקיה של מחזה מלבב, בו מכניס משחקם של זלמן לביוש ורחל מרכוס אחי רח-פסגות. ● טוביה החולב (הבימה) — הצגה מחודשת של אחד ממחזותיו הנוגעים ללב של שלום עליכם, בה מפטיע ברענותו יהושע ברטנוב, שיחוג החודש את יובל ה- 80 שלו.

בידור

● לואי ארמסטרונג (היכל התרבות) — ראה כתבה. ● קומפאניון דה דה שאנסון (אהל שם) — ביצוע משובלבל של הרפר- טואר הקבוע והמפורסם של להקה זו. ● אף מלה למורגנשטיין (בצל ירוק) — כשרון הבמאי שמואל בונים והחן הטבעי של חברי הלהקה מסתירים כמעט את עובדת היעדרו של מחזה.

שיניים בחשכה חיו הדבר הראשון שראו אוהדיו של סצ'מו, כשהופיע למעלה.

זדוק

בהגיעו ללוד, נתקבל

בראה, אולי זה יביא לנו רפואה, אולי יכניס אותנו באכסטזה כמו ליונל המפטון, למרות שהפרצוף שלו נראה יותר סולידו! התלהב מומו הגדול, מלכם של חובבי הג'וז בפרברי תל-אביב, שעה שתלה מודעות ענק של לואי ארמסטרונג באולם שדה-התעופה בלוד.

ומו לא היה היחיד שציפה לאכסטזה הגדולה כחולל מיוחד. כמעט מכל ערי הארץ נהרו מאות צעירים וצעירות בחצות הלילה לשדה-התעופה בלוד, כדי להקביל את פניו של מלך הג'וז של הורו — סצ'מו הגדול. הם באו באוטובוסים ובמכוניות פר- טיות, באופנועים ובאופנויים, אחדים מהם אף במרחק של כמה שעות נסיעה — וכל זה כדי לחזות במו עיניהם מקרוב, במשך כמה דקות, בלואי בעל שפתי-הזזה, ואולי גם לגעת בו ולקבל חתימה.

אני עובד בשדה-התעופה כבר שמונה שנים, ואף פעם עוד לא ראיתי קהל כזה! לא כשבאה מלכת בלגיה, ולא כשבא מי שלא יהיה, הצהיר מלצר במסעדת השדה, חובבי הג'וז החתולים — בלשונו של הג'וז האמריקאי — מילאו את האולמות על גדר תיהם. בצפייתם לבוא מטוסו של סצ'מו, הבחינו לפתע במנחם בגין, שבא עם עוד

בנו דרך! משמרות שוטרים פילטו למלך הג'וז דרך אל האולם הגדול של שדה-התעופה לוד.

לעלות בחזרה?

מתכונן כאילו לואי ארמסטרונג, עטור זר הפרחים, לנוכח ההמונים שהסתערו עליו בפתח המסווה. במרכז נראית אשתו, הנחצת בין המסתערים. גם סנחם בגין רק בקושי נצל מגורל דומה.

הצילו!

בין שדרות האוהדים המחייכים בהנאה, פילסו לעצמם ארמסטרונג ואשתו זרז בקושי רב, כפי שזה מתבטא בפניהם המעוותים. אם כי באו המפגינים מרצונם מכל פינות הארץ, עשתה התקבצות זו רושם מלאכותי במקצת.

אותו לחתולים

מלך הג'אז לואי ארמסטרונג בהכנה המזינה סוערת וקולנית

כמה ח"כים של חרות ללוות אורח מדרום אפריקה. בגין היה תחליף זמני טוב למדי ארמסטרונג.

עשרות החתולים הצרחניים הקיסוהו מכל עבר, שלחו אליו פיסות נייר לחתימה. כשי אולו הגיירות הגישו לו תמונות. בגין, בשקנות של לוחם בחירות, חתם לכולם: "בברכה לבבית, מנחם בגין".

הם מהכים לסצמה, אבל חתימות לוקי חים ממניו" התלונן, כשורם מבקשי החתימת מות הלך וגבר. כי קהל אוהדי ארמסטרונג היה בדיוק קהל אוהדי בגין, וספק אם לגביהם היה הבדל מי חבריכנסת ומי חצוצרן וזמר ג'אז. משהו ניסה להפנות את הסתערויות החתולים לעברו של ח"כ יעקב (ארוכה חרוך) לחרות) מרידור, שישב ב"סמוך לבגין. זה מרידור זה?" השתומם אחד החתולים. "לך תאמין שאיש כזה כתב ספר כזה עבה!"

לבסוף גילו את בגין ומרידור גם העתירי נאים. "מה אתם עושים פה?" שאל איש סוכנות עתיים. שפילס לו בקושי דרך בין קהל ההמונים. "אנחנו מייצגים את חסידי הג'אז בכנסת", הצהיר מרידור, חסר נשימה. לא עבר יותר מדי זמן, ומטוסו של סצמו נחת על מסלול שדה התעופה. אנשי מרי

עדון הג'אז של בית ציוני-אמריקה הכניו שלט גדול, שבכל פעם נפל על מישהו אחר; ותודי מורת קטנה, שהציבה את כליה על המסלול. להקת צלמים, שבקושי רואים כמוה גם במצעדי יום העצמאות, הסתערה על השוט רים, שחסמו את הדרך למסלול, ובעקבותיה התפרצו גם כמה עשרות חתולים מיוחמים. גיורא גודיק, האמרגן שהביא את ארמי סרונג, נכנס לאכסטיזה רק מהרגשת בואו של המטוס, ניצח על התזמורת הקטנה, גיי צעזע בעכזו, ובידיו נתן תוך כדי כך הוראות למומו ולאנשיו להיכנס גם הם ל"אכסטיזה. הכל היה ספונטאני בהחלט.

הילדות צעקו: הצילו!

ב רגע שהוצב כבש המעלות ליד המי טוס, כבר לא היו השוטרים המעטים מסוגלים לעצור את זרם החתולים שהתרוצץ על המסלולים. התזמורת פצחה ברינה, והי חתולים צעקו: "ברוך הבא סצמו!" באני גלית כמוכן. כמה נוסעים, שמזלם הרע הוריד אותם מהמטוס לפני סצמו, איבדו תוך דקות מספר את הכרתם. החתולים, שי היו בטוחים שהם שייכים ללהקה אליל ה"ג'אז", התנפלו עליהם, הקיפו אותם, סחבו

את התיקים מידיהם, נישקו וחיבקו אותם. "אני רוצה את ד"ר שפירא!" צעקה נוסעת אומללה, שבגדיה כמעט נקרעו מעליה. רק אז הבינו החתולים כי טעו בכתובת, עזבו אותה וחזרו למטוס.

לבסוף הופיע לואי עצמו. לבוש במעיל שחור, מתחתו ביצבצה חולצה סגולה ומי שובצת, עמך על הכבש, השמיע נהקות ואנחות, פער את פיו ושיגע לגמרי את כל החתולים שבסביבה. "הנה הוא! הנה הוא!" צעקה צעירה מורחית בגיל הטיפש עשרה, שניסתה בכל כוחה להלהיב את עצמה. בחיי, יש לו עיניים כמו בסרטים, התפעל צעיר ממושקף.

רק הציב סצמו את רגלו על קרקע ארץ הקודש, אי אפשר היה להבדיל כבר איפה הוא מתחיל ואיפה הוא נגמר. פקעת של אנשים הסתכבה סביבו. משהו ענד לו זר פרחים בצורת פרסה. השוטרים פילסו דרך, וכמה ילדות קטנות, שנדרסו על הגדרות שנהרסו, צרחו: "הצילו!"

איך שהוא הצליחו לדחוף את סצמו ובני לחיתו אל תוך אולם מסעדת שדה התעופה. מומו ניסה כל הזמן לחבק ולנשק את סצמו, מו, למרות שלאחרון לא היה חשק לעשות דברים כאלה בפומבי דקא ברגע זה. אבל

מומו לא ויתר. שאר החתולים החרו החזיקו אחריה, לא שכחו לחייך אל מול בוקי ה"מצלמות, כדי שתמונתם עם סצמו תוצג למען ההיסטוריה.

האשה היא הנפש

שמרות השוטרים האומללים, לא הצליחו בשום פנים ואופן לעצור בעד החתולים מלחזור לאולם הסגור, להסתער על סצמו. אולם מאחר שבכל זאת משלמים להם משכורת, עשו כמיטב יכולתם כדי למנוע את כניסתם של צלמי היוםנים וה"עתונות לאולם. הדוחק הנורא, היללות, צריחות ה"הצילו" וקריאות ההתפעלות, לא הפריעו לארמי סרונג להתישב ליד השולחן, להצית סיגריה, לשתות כוס מיץ ולהתחיל לדקלם מיד אל תוך המקרופון את כל מה שלמד לדבר. כאילו כבר ידע מראש את כל השאלות שישאלו אותו העתונאים המעטים, שהצליחו להגיע אליו, פער פיו בעל השפתים המ"שופשפות, גילה לשיץ' אדמה ושיניים לבנות. חייך לפה ולשם, פלט בששף את הנוסחה שלמד.

"מאיפה אתה בא?"

"מאיסטנבול."

"קיבלו אותך שם יפה?"

"בדיוק כמו פה."

"היית באינו ארץ ערבית?"

"הייתי בביירות."

"איך קיבלו אותך שם?"

"פוטטטי".

"איפה החתולים יותר חמים, כאן או בביירות?"

"כאן החתילים הם כמו באמריקה. חמים."

"איך כל הרעש הזה סביבך, משע אותך עוד?"

"זה החיים שלי ואני אוהב את זה, כמו שזמר אופרה אוהב את ואגנר."

"בין איזה סוגי מוסיקה ג'אז אתה מבדיל?"

"אני מבדיל רק בין מוסיקה טובה ורעה."

"מה אתה עושה בתור נוסע?"

"הנה, זאת הגברת ארמסטרונג. זאת ה"נופש שלי".

תך כדי דיבורים, נישקו אותו החתולים ליספו אותו או רק נגעו בו. הוא לא שם לב, קורה ככה בכל מקום. הראש הקרוץ למחצה התכווץ והתמתח חליפות, והעיניים התגלגלו לכל עבר.

פתאום נזכר לואי במשהו, חשף את חולי צתו, הציא מדליון ועליו מ'דוד מזהב.

"את זה נתן לי חבר יהודי מקליפורניה לפני שמונה שנים. אני סוחר את זה אתי כל הזמן, לא מזיז אף פעם. זה מביא הרבה מזל."

"אחרי כל כך הרבה הצלחה, לא מתחשק לך להיות מנהיג פוליטי?"

"שפוטטר דאלאס יתעסק בפוליטיקה, אני רוצה להיות מנהיג של חתולים."

קצין המשטרה הותיק, הנריקו ולצמן, קיי כל היסטוריה כאשר היה עליו להוציא את סצמו ובני לויחו החוצה. בריצה קלה יצאו כולם אל המכוניות, שברחו בדהרה מהחתור לימ, שניסו להסתער עליהן.

רק אשה אחת קטנה הלכה לאיבוד, נמי צאה כתצי שעה אחרי שסצמו ואנשי להי קתו כבר נסעו. הייתה זאת זמרת הלהקה, "ביג פט מאמא", כפי שמכנים אותה. ש' משום מה איש לא שם אליה לב. משקלה רק 150 קילו.

ארמסטרונג צוחק בסיפוק כשהנשיקות מועברות על יד מומו ללחי אשתו. המיקרופון משמאל הוא של אנשי קול ישראל שהנציחו כל יללה מיללות החתולה.

מומו, מלך הציא ציצי ציצי של שכונת התקווה, מנשק את ארמסטרונג, כשהוא האחרון מעוות את פניו מרוב נשיקות החתולים שהוטסו עליו. אין הוא נראה כנהנה.

האקדמיה לאמנות הבמה בקהיר; מתיאס איסמעיל, סופר ושחקן תיאטרון, אף הוא מקהיר.

רוכבים במדבר. עד כה נהגה להקה זו להקליט את תוכניותיה באולפן. כאשר, להחייאת השידור, היתה דרושה תגובת קהל, היו משמיעים הקלטה מתכתית של קהל צור-הל. ההצגה בנצרת סיפקה מחיאות-כפיים אמיתיות.

לפי התוכנית, היתה כל ההצגה צריכה להימשך כשעתיים וחצי. היא נמשכה למעלה מארבע שעות — והקהל נשאר יושב במקומו. בהנאה של בן-בית המוכיח את עצמו, הגיש תושב נצרת עבד אל-קאדר נור אל-דין, קריין קול ישראל חתיק, את התוכנית:

● מערכון המנהל העצבני. המתפרץ לעבר גבר היושב במשרדו וקורא עתון בנחת. „לא ארשה לפקידים שלי להתבטל כן!“ הוא צועק, „מה תאריך היום?“ האישי האומלל משיב. „אם כן, הא לך שרכן עד היום הזה, ואתה מפורט!“ קורא המנהל מבלי להרשות לאיש לפצות פה, גם לא כדי להסביר שאינו פקידו, אלא רק איש זר שבא לבקש עבודה.

● מערכון על בעל פיקה מדי, שחשב שיוכל לשלוט על שלוש נשים.

תוכניות

הווי בנצרת

שלושה בסירה אחת, חצות וחצי, שחרזדה — במסיבות ציבוריות עליוות אלה, מיקי רופון קול ישראל הוא אורח רגיל. אך בשיעורים הערביים של קול ישראל — ומאז השנה האחרונה, של בית השידור הישראלי — לא היה כל מגע בין המיקרופון לבין הקהל, אלא בראיונות יבשים ונטולי מתח. לפני שבוע נוצר תקדים. אל אולם הצעירים הנוצרים בנצרת הוזמנו 300 מבני העיר, להשתתף בהקלטת במת השידור, תוכנית הבידור הראשונה של בית השידור.

מאז מלחמת תשי"ח מנותקים תושבי נצרת — ואתם כל ערביי ישראל — הן ממרכז הביטוי והבידור בלבנון והן מן היבוא האמיתי המגוון ממצרים. ואילו אנשי האמנות המקומית נדדו בעקבות הפליטים, השאירו את החברה הערבית הישראלית ללא במה, ללא להקות מוסיקליות וללא אמצעי בידור — פרט לבתי הקפה.

הלהקה המקצועית היחידה התארגנה במסגרת המחלקה הערבית של קול ישראל. במרכז עמד אהרן עזורי, מלחין עיראקי שעלה ארצה לפני 25 שנה. כבר בעיראק היה

כל החברה שלי אומרים: נ פ ל א !

וגם לעורה העדין של אמא!

לילות נגר והתזמורת הערבית בנצרת
בעל פיקה ומנהל עצבני

● הלירה המצרית, קומדיה של נגיב אל-ריחאני, המחזאי הסאטירי המצרי שנפטר ב-1948 ושיצירותיו ומשחקו כקומיקאי, הושרו בצדק לקומדיות הגדולות של מולייר הצרפתי.

● חידון מוסיקלי, ראשון מסוגו בישראל, בו חולקו פרסי כסף צנועים.

● שירים שחברו עלידי אנשי הלהקה, והופעת חובב מקומי בשיר של עבד אל-חאב.

● מוסר ההשכל המוצנע והגוש לצלילי התזמורת, כדאס משה אליהו ופאיוה רושני. שיר ערבי מימי הביניים, אודות הערבי אל-נאביגא זוביני והעברי עומר בן אל-חקיק (צדוק), שרכבו על גמלים במדבר והתחרו ביניהם — על מציאת תשובה מחורזת, מבי ריקה וקולעת, של איש לאמרת רעהו.

תדרים

תכניות אלה מתוך מסדרי השבוע עשויות להיות מענינות. שינויים אפשריים:

● **תזמורת תל-אביב** (קול-ישראל); יום ד', 20.25 — ישראל רוקה, ראש-העיר תל-אביב לשעבר, יספר את מה שכתב במאמר בדבר על תל-אביב כפי שהיתה עד לירידתו מכס ראש-העיר.

● **חצות וחצי** (קול-ישראל); יום ד', 21.30 — נסיונותיו של ישעיהו („שייקה“) בן-פורת לדובב את זמרי הקומפניון זה לה שטון שבאו משועממים למפגש במלון אכדיה.

● **קול אחד ואחד** (קול-ישראל); יום ה', 21.30 — פיטר פריי ויוסף טרגין בתי היה אחרי הסימפוזיום למחלתו של הסרט הישראלי.

● **ד"ר בורדקוש יצא לצוד** (קול-ישראל); יום שבת, 18.45 — בדיחה מאקב-רית על רקע תווי יפואי של מידר שיף, המספרת על יהודי, ערבי ואנגלי המספלים בקבורת לב שאינו שייך לאף עדה דתית.

עזורי דמות מרכזית בחיי המוסיקה, נשלח עלידי המשלה לייצג את ארצו בכינוס מלחניים ומוסיקאים ערביים בקהיר. בארץ התקבל למחלקה הערבית של שירות השידור המנדטורי, הופיע בתוכניות רבות כמלחין וכזמר, עלה במרוצת הזמן לדרגת יועץ לתוכניות מוסיקליות בערבית. כיום הוא עורך התוכניות המוסיקליות הערביות של בית השידור הישראלי.

מבגראד ומקהיר. העליה ההמונית מארצות ערב, אחרי קום המדינה, הביאה לעזורי תגבורת רצינית. להקתו גדלה ממנגן עוד (עזורי עצמו) ומתופף, מונה כיום 13 מנגנים ויכולה להשתתף עם מיטב התזמורות הערביות במרחב.

בעיקר התחספו אנשי מקצוע מעיראק. בולט ביניהם גבר גבה-קומה, רחב וחיככי, הקורא לעצמו בשם „נעים“. את שמו הנכון הוא משאיר בסוד, כדי לא לסכן את בני משפחתו הנמצאים עדיין בעיראק, שם עבד בשירות השידור. צעיר זה נחון בכשרון מגוון: הוא מחבר שירים ומנגינות, שר בקול באס עשיר, ומנגן בעוד, אקורדיון וקונטר-באס. שיריו הוקלטו בארץ ביותר מעשרים תקליטים, וזכו לתפוצה גבוהה יחסית.

החלק הנשי של הלהקה היתה בנוי בעיקר על שתי זמרות: פאיוה רושני ולילית נגר, שתיהן ממצרים. פאיוה, ילידת אלכסנדריה, עלתה ארצה לפני תשע שנים, אחרי שהסיפיקה להשתתף בכמה סרטים מצריים ולהוסיף פיע בהצגות בידור רבות. כיום עומדות מאחוריה 16 שנות הופעה. לילית לעומתה, עלתה ארצה כילדה, ניסתה את כוחה גם בשירה עברית (אל תיקח הכל לב) עד אשר הפכה לכוכבת הזמרה הערבית.

לעומת התזמורת, מורכבת הלהקה ממשחק ברובה מעולי מצרים: אבו פריי, עתונאי מקהיר; אלברט שיטרית, פקיד לשעבר; פלפל המצרי, זמר; עבד אל-בדיע יחיא, חבר

* יצירותיו בעברית משודרות גם בתוכניות המוסיקה המזרחית של קול-ישראל.

**תשתו ותהנו
בחג הפסח**
יינות, ליקרים, קורדיאלים
סליבוויץ וקוניאקים
המובחרים ביותר
מיקבי ש. פרידמן ובניו
כשר למהדרין

20 נימוקים
לכך שהמצלמה היא המתנה המתאימה ביותר. לכל הזדמנות כמעט. אחת ההזדמנויות היא חג האביב — חג הפסח כאשר אנו מרבים לטייל ומרבים לצלם, בעזרת מצלמה של פוטו ברנו, כמובן. פנה עוד היום אל:

פוטו-ברנו
חיפה, רחוב החלוץ 31

בית-ספר לנהגות הנדור והמשוכלל ביותר: קטנועים — אופנועים — מכוניות — אוטובוסים הוראה עיונית ומעשית

בית-ספר לנהגות אוטובוס

הטנוע • אופנוע • אוטובוס

תל-אביב רח' המלך-ג'ורג' 64

תל-אביב, רחוב המלך ג'ורג' 64

סרטים

משחקים אסורים

החוק (הודו, תל-אביב): צרפת איטליה) הוא משחק נמוך בכפרי דרום איטליה, משהו הדומה למשחק האצבעות הישראלי זוג או פרד. הנוכח בו מזמין את שאר המשתתפים במשחק להסב עמו לשולחן, מזמין כד יין וכל עוד נשאר היין בקנקן הוא נשאר השי' ליש ליד השולחן, כשכל הנוכחים הם עבדיו.

הפטרונות של הפטרונים. כשהוא מתבסס על משחק עתיק רבי-משמעות זה, חיבר רוג'ר וייאן רומן סוער, על פניו יצר זייל (רפיפי) דסקי, סרט דרמטי חזק בעל אווירה מיוחדת, מכווץ בשלימות גזירה. העלילה מתרחשת בפורטו מנקיר, כפר

שחקנים מסטרויאני והלולובריג'ודה ב"החוק" מה חשבו יותר — מכונית או בעל?

השיגורתיים, אולם מכאן ועד לסרט הטיב של השנה, עדיין יש מרחק גדול.

חיבוק ביד אחת

מלכים קדימה (חג, תל-אביב): ארצות הברית) הוא בליל מזור של סרט מלחמה, דרמת אהבה ובעיה גזעית, המפתיע את הצופה בתפניות החדות המבוצעות לאורך עלילתו, והמתגלה בסופו של דבר כמטופש. פרנק סינטרה, המאהב הגדול של הבה, מופיע כקצין חיל רגלים תמים ובישן של חיל הפלישה האמריקאי בצרפת. הוא מקבל לפיקודו רביטוראי שחצן ופוחז (טוני קור-טיס), בן-טובים המשתדל להתבלט במעשי גבורה מפוקפקים. סינטרה אינו יודע כיצד להתחיל לפיקודו, מתלבט בין בוז להערכה. ההזדמנות להחליט ניתנת לו כאשר הוא מתאהב בצרפתייה ממוצא אמריקאי (נטלי חז) המתגלה כבתו של כוש. כאשר קורטיס רוכש את אהבתה של הנערה, אין סינטרה גוסר לו איבה. אולם ברצונו שמתגלה לו כי קורטיס רק השתעשע עמה, זילול ברגשותיה ופגע בה, הוא מחליט להרגו.

הוא מנסה לעשות זאת בסצנה הקרבית המגוחכת, כאשר שניהם יוצאים בלתי מו-ינים לפעולה בעורף האויב. אולם הגרפנים מקדימים אותו, הורגים את קורטיס לפניו, משאירים אותו בלי יד, מה שלא מפריע לו כמובן לחבק את אהבתו, בת הכושל, ביד אחת, בהפיאנו סאכאריני וצורם.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

- **פלאי היקום** (מגדור, תל-אביב) — סרט תעודתי מרהיב ונפלא על הטבע באלפים היאפניים.
- **זה הדרך שלי** (תל-אביב, תל-אביב) — יצירתו הציפלינית של ז'אק סאטי הלוי עגת למודרניזציה המופרזת הנוטלת את הי יופי והרגש מחיי האדם.
- **שתי פנים לראי** (תל-אור, ירושלים) — מישל מורגאן מתחליפה את צורת פניה ויחד עם זאת את צורת חייה. סרט של אנדריי קיאט.
- **החתולה** (ארנון, ירושלים) — פרנז סואו ארגול בתפקיד נערת המתחרת הצרפית המתאהבת בקצין נאצי.

שיא בסיום. העלילה מסתבכת כאשר שיה, כדי לנקום בבריגנזה שניסה לאנן ירמת למאסרו כחשוד בגניבת כספו יר. כשיאה של העלילה, מת דון כספו של התייר מוזחר לו, בריגנזה, וזאת ממנו, נשאר מושפל ומוכה ומרי את את הכפר עם האגרונום. הכפר השמש נשאר ללא פטרון.

יחוד במינו, המצטיין בבימוי יצא מגדר הרגיל של כל אנשי הסדר להחמיצו.

איך הסוכר

תל-אביב: ארצות-הברית) את הצופה בפני חיה ת מה קיבל סרט זה בש' ת מאשר שמינה פרסי

דו.ב.ק

הנדרשת ביותר בישראל

תשבץ העולם הזה 1124

	7		6	5	4		3	2		1
12		11			10				9	8
		15					14			13
					17			16		
22		21				20		19		18
			26		25			24		23
		31		30			29			27
				34				33		32
					36				35	
		41		40				39		37
				44		43				42
								45		

מאוזן: 2. נהר, שבקירבתו נחל נפוליאון מפלה; 8. ישוב בגליל הי' עליון; 10. מחבר קומדיות צרפתי; 13. חברת תעופה בין-לאומית; 14. ידיד; 15. גורם לפעולת השריר; 16. עני; 17. דר' גה דיפלומטית; 18. מפלצת בד' מות תנין; 20. עיר בקירבת ת"א, בר"ת; 21. מחו' בר לרסן הבהמה; 23. אשת יעקוב; 25. פנאי; 27. תער; 29. זורם בעורקים; 30. גו' רם שאון; 32. שחקנית קולנע; 34. במטבע; 35. קריקטוריסט; 36. מלבוש-ראש ערבי; 37. כן, באנגלית; 39. עיר הולנדית; 40. מום, ללא ראש; 41. מילת בקשה; 42. זעזוע; 43. לוי אשכול; 44. מו' צי-אלאור; 45. ארץ ים-תיכונית.

מאונך: 1. אם גד ואשר; 2. בור, ללא סוף; 3. מחלוצי התעופה; 4. סביב קפריסין; 5. יצירה ספרותית; 6. חצי הלום; 7. מספר אוניות ב-

פקוד אחיד; 8. שופט ונשיא כבוד של ההסתדרות הציונית בארה"ב; 9. גבוה; 11. הפרק האחרון בנחמיה; 12. ההיפך מ'עלה'; 18. יצירה מוסיקלית לתזמורת; 19. משחק קלפים; 21. שיטה; 22. קבוץ בשרון; 24. החג בכסלו; 25. בן נוח; 26. שושנים; 28. הן; 29. קואופרטיב לתחבורה; 31. תל חרבות; 33. מעשי; 34. ישוב עתיק בגליל; 38. ירק; 41. ביח"ר לגפרורים; 43. שמה הקודם של פז.

אנגלית ENGLISH

- כבתי-הספר לשפות "קדימה", בייחודה 74, תל-אביב**
- נפתחים: אולפן ללימוד מרובו (3 שעות ביום).
 - קורסים ואולטננות לעברית, אנגלית וצרפתית (2, 3, 4, או 6 שעות בשבוע).
 - למינגרם מבני חגות הידיעות, בכל שעות היום והערב.
 - דקדוק, מתיב, סגנון ושיחה Conversation.
 - קמפנות נמחות לאנגלית לתלמידי כתיספר במתחילים ומתקדמים.
- פרטים והרשמה: 9-12 לפנה"ס; 3-9 בערב; פרט ליום (1).**

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות ישראליות. הזוכה בפרס השבוע הוא נחמן לוי, פ"ת.

כרוניקה פדרו פוגש את אמיגו. "היי, אמיגו, איך קוראים לך?" הוא שואל. אמיגו מסתכל עליו בבוז, ויורק. פדרו: "שאלתי אותך איך קוראים לך?" אמיגו חוזר על המיבצע המעליב. פדרו: "אתן לך הזדמנות אחרונה — איך קוראים לך?" שוב יורק אמיגו לפניו בבוז. הפנימי נמאס לפדרו. הוא שולף את האקדה ומלא את קיבת אמיגו בעוסרת. "מחר כבר אקרא מה שמך בעתון", סינן. יוסף בריאירי, תל אביב

„לא, אביבה יצאה. את רוצה להשאיר לה שתי מלים?”

חמשיריים

מעשה בחייל ושמו גד
שנקרא למשפט המג"ד.
הוא ערער על הספק —
„אין כבר צדק!” זעק,
אי הצדק גחך לו בצד.

פורסי, תל אביב

בשק"ם, ליד השולחן,
ישב לו בנחת צנחן.
בשעועיית ופילה
את כרסו הוא מלא —
את השק"ם עזב כותחן.

רחל גרבר, בת ים

תנידי באמת. זה לא נחמד? שאלתי כשרק התקרבו לבית.
„כן, השיבה האשה, „עבודת הברזל גורא יפה.”
„ברזל? הגדר הוא עשויה מעץ פיני משובח!”
„לא הגדר. אני מתכנתת לפנס האורגמנטלי ולתיכת-הדורא שהברגמנים שמו ליד הכניסה שלהם. הם בחודאי שידרו את זה בזמן שלא היינו כאן.”
נכנסנו הביתה וקראנו בדכאון את המכתבים שהצטברו במשך השבוע. סתאום צעקה שרה: „הסתבתא של מחה בארגמנטה והשאירה לי 5000 דולאר!”
„יופי! מה נעשה בכסף?”
מבטה של אשתי שוטט מבעד לחלון, חלף על פני החצר והגדר, ונגעץ בפנס האורגמנטלי. „נזמין את הברגמנים,” אמרה לכסף, בהנאה. „הם שכנים כל כך טובים.”
„כן, הסכמתי, הם הראשונים שצריכים לשמוע.”
גראה אותם עכשיו. שימצאו ירושה יותר גדולה!
נחמן לוי, פתח תקוה

ושנאת לשכנך כמוך

„באמת? לא ידעתי בכלל שהם שינו את חדר האורחים הישן.”
נהנינו מאד מן הביקור. שיחקנו ברידג' והערב היה נעים מאד.

★ ★ ★

בתוכנית הישנה שלנו, התכנתתי רק לגדור את החצר האחורית. אבל אחרי אותו לילה, התחלתי לחשוב כמה שהשקעה של עוד כמה לירות תוסיף למראה של הבית. „כמה זה יעלה יותר?” שאלה אשתי.
„לא כל כך הרבה,” השבתי, ונטלתי את הגלובוס ליד. „על כל פנים לא כמו חדר-אורחים חדש.”

ובאמת, היתה לנו כל הזכות להיות גאים בגדר החדשה — מלאכת מחשבת צבועה בלבן, מסכיב לגינה. „אביבה ברגמן אמרה שזה נורא נחמד,” סיפרה אשתי, עוד לפני שהצבעים הספיקו להתחלק. למחרת נטענו לשבוע הבראה. חוזרו יום לפני הזמן, רק כדי ליהנות ממראה הגדר שלנו. „גו, שרה, החדש.”

„הברגמנים,” אמרה אשתי וליספה את החתול שלנו. „הם זוג נורא נחמד. אי אפשר היה לחלום על שכנים טובים יותר.”
„כן, הסכמתי. „שמת לב לתריסים החדשים שהתקינו היום?”

„זאת משפחה המתנאה בכיתה,” השיבה אשתי. „הם ידידותיים, לא דוחפים את האף שלהם בעניינים לא להם. אנב, כמה יעלו רשתות לחלונות שלנו?”

הרשתות עלו מעט מאד. הגדר התקין אותן ואני צבעתי את המסגרות. „יפה, לא?” שאלתי את אשתי, בהנאה. „אנב, הנה הגברת ברגמן מביטה מהחלון שלה. היא מחייכת — כן, ראתה את הרשתות.” ניפנפתי שלום לגברת ברגמן.

כעבור חודש ישבתי עם אשתי ונהניתי מן החיים. „גברת ברגמן היתה כאן היום,” אמרה האשה. „הזמינה אותנו למוצאי-שבת. רוצה להראות לנו את חדר האורחים החדש.”

את זה כבר שמעת?

המסתופפים בהיכל התרבות

לא כל הפרעות נשמעו ברורות, כאילו בתוך החדר. פאנטאסטי. אשתי אהבת אורחים. כנראה שאני משעמם אותה. אותו ערב הבאה הבתי תה שני טיפוסים שתקנים כאלה, אבל אחרי מאמצים הצלחתי להוציא מפיו תיהם כמה מלים. התברר ש-

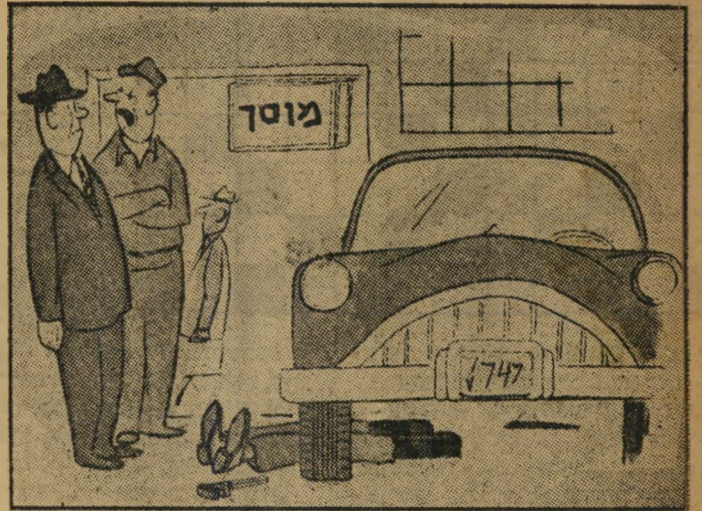
הם חוכבי מוסיקה: סוסקא-ניני, פוציני, כרוביני, ונשי קיני, ברנשטיין, רובינשטיין, פיינשטיין ואיינשטיין. פתחתי להם את הרדיו. שתקו. אמרתי: „אינכם שמים לב לצלילי שילמתי בשביל התיקון מאה ועשרים לירה.” אמרו: „אה, נהדר!” אמרתי: „אתם ודאי רוצים לשמוע קונצרט?” אמרו: „זה יהיה נחמד.” העברתי לקול-ישראל. אמרה הקריינית: „ועתה האזינו לי סימפוניה מספר 41 בדר-מאזור מאת מוצארט (יופיטר), 551 ברשימת קסל.” אמר הוא: „שמעתי את זה בניצוח ערסאטי.” אמרה היא: „כן, יש לי תכנית של זה בניצוחו של מון האבני. טס עם תזמורת ידענוגה. אמרתי: „באמת? נפלא. הית צריכה את סאטורניקוב מנצח על איקראפוקאו” אמרה היא: „צארט צריך לדעת לנגן. אמר כי הוא גדול הקומפוזיטור יו מעולם.” אמר הוא: „מנייה על התזמורת?” אמרה היא: „הרימו את קולכם. היא: „ודאי. על הרבה מה לחזר בשביל מוסיקה.” אמרה היא: „כן, זה כדאי. כדאי.” אמרה היא: „עולה ביוקר. אני מבינה שלוש שעות בשבילי.” אמרה הקריינית: „מספר 41 מאת מוצארט ברשימת קסל.” אמרתי את הרעיון ושוב לא הצלחתי

מידד שיק

מאז נעשיתי אישיות ראדיופונית (האזינו לסיפורי בשבת אחרי הצהריים, ב-6.45), התחלתי חש בקיומו של מקלט הרדיו שלי. כלומר, אני משלם לשרות השידור עשר לירות בשנה, ובסך הכל אין אני נהנה ממנו כלום, אפילו עתה, כשיש ממה ליהנות. הנה למשל סיפורי סיפורים שלי, מצחי-קים מאוד. ואני צחקתי? כלל לא. כמעט בכיתי, כי קולי נשמע בהפסקות, בלחית טר-טור איום.

הבאתי מאיסטר אחד. הסתכל במקלט ואמר: „הקונץ פאיטר לא בסדר. וגם צריך אנטנה.” לקח את המקלט, וכעבור שבועיים, אחרי ש' הזכרתי לו חמש פעמים, החזיר אותי שילמתי לו, ומיד ישבתי להאזין. פתאום מתחיל המקלט להשמיע קולות בנייה: חיל נשפך, מערב, בל, גלגל חורקת וקללות (את אלה הוספתי אני). טפחתי על המקלט, בעטתי בו, והוא בשלו.

הלכתי אל מאיסטר אחר. הלכתי אליו פעמיים עד שנאות לבוא. בא הבית ואמר: „הצימבוראסו לא בסדר.” לקח את המקלט והלך. נעלם. אמרו שהלך לעתודות. כעבור שבועיים מצאנו, ואחרי כמה איומים החזיר את המקלט. ישבתי להאזין, המקלט צרוד. יהיה צרוד. אבל בדיוק כשהיה צריך להישמע קולי, נאלם. אף קול. סלטלתי את המקלט, סובבתי את כל כפתוריו, איימתי עליו בפטיש. ולא כלום. הלכתי אל מאיסטר שלישי. אמרתי לו: „כמה אני משלם לך בתנאי שיהיה המקלט בסדר על אחריותך?” אמר אוי תי מכף רגל ועד קרקוד ואמר: „מאה ועשרים לירה.” בלעתי ואמרתי: „מס' כים, אבל על אחריותך.” החזיק במקלט שלושה שבועות. באתי אליו. האזינתי. נפלא. ממש מנגן. לקחתי את המקלט הביתה. צליל נפ-

התיקון דורש יותר זמן משחשבנו.

הערות שוליים

פרשה צרהגיוס ממיכיכה להכות הדים...

... נראה שזאת גם תהיה המכה היחידה שתונחת בכל הפרשה.

★ ★ ★

הסכם אי-השמה שנחתם בין משלגות ההסתדרות לא עמר במבחן המציאות...

... לא היה לו שום של סיכוי.

★ ★ ★

ישראל היא המדינה היחידה מתוך 81 חברות האו"ם שלא הוזמנה לחגיגת יום התופש של אפריקה, היבשת השחורה...

... השחרת פנים ברבים.